

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rebecca Raisin
Christmas
at the
Little Paris
Hotel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LITTLE PARIS OTEL'DE NOEL

REBECCA RAISIN

B

Boldwød

*Jax için
Benim en güzel eserim*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	
	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm</u>	<u>31</u>
<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sonsöz](#)

[Rebecca Raisin'den daha
fazlası Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Rebecca Raisin
tarafından Aşk Notları
Boldwood Books Hakkında](#)

Jardin du Luxembourg'un karşısında, Rue de Vaugirard'da dünyanın en çirkin otelini bulacaksınız. Benim otelim. Çarpıcı Gotik mimarisi bile pencereden görünen bakımsızlık seviyesini ortadan kaldıramıyor. Gözlerimi iyice kısarsam, biraz bakım ve bolca avro ile nasıl bir yer *olacağını* hayal edebiliyorum.

Yoksa bu sadece hüsnükuruntu mu?

Küçük kuzenim Manon '*Boşanmanın* ganimetleri' diyor. Aramızda sadece iki yıl var ama bazen on yıllar gibi geliyor, sanki ben otuz sekiz yaşında, özgürlüğüne düşkün aile üyeme kıyasla yaşlıymışım gibi. Manon hayatı benim kadar ciddiye almıyor ve ne zaman bir yol ayrımına gelse umursamama yeteneğine gıpta ediyorum.

Teatral bir iç geçirdim. 'Bu bir felaket. Tam bir felaket. Sadece kocam Francois-Xavier'i kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda boşanma davasını da kaybettim ve anlaşmanın bir parçası olarak bu göze batan şeyle baş başa kaldım. Konu evliliğin sona erdirilmesi ve malların paylaşılması olduğunda Fransızların kendilerini kayırdıklarını söylemek istemiyorum, ama açıkça öyle yapıyorlar. Yarı Fransız olabilirim ama bu durumda, onun devasa ailesiyle karşı karşıya geldiğimde bu yeterli olmadı. Kendime not: dava açan bir klanla evlenmeyin.

Manon pencereden bakarken dilini şaklatıyor. 'Bir zaman tüneline sıkışıp kaldık. Yetmişler aradı ve avokado yeşili perdelerini geri istiyorlar.

Renk düzeni retro şık bir korku hikayesi ve Paris'te sık sık görebileceğiniz bir şey değil. Çok iyi bir sebepten dolayı...

Acının beni ele geçirmesine izin vermemek çok zor. Francois-Xavier başka bir kadınla kaçtı ve uzun bir tropik ada tatilinin tadını çıkarıyor (bendeniz tarafından finanse ediliyor), ben ise etrafımda iskambilden bir ev gibi çökebilecek bir otelde ikamet etmek zorunda kalacağım. Ama burada kalmalıyız. Dağınık, gürültülü tadilat sırasında bile.

L'Hotel du Parc'ın en azından bu açıdan bakıldığında belirgin bir haraplık havası var. "Bütçeme uygun konaklamalardan yanayım ama bu... Sözcüklerin uçup gitmesine izin verdim.

Otelin satışıyla birlikte, boşanma sonuçlanana kadar mekâna göz kulak olmak için düşük bir ücret karşılığında kalmayı kabul eden dört sırt çantalı gezgin geldi. Biz burayı yenilerken kalmayı istediler, ben de seve seve kabul ettim çünkü ne kadar cüzi olursa olsun gelen her para bu noktada yardımcı oluyor. "Sırt çantalı gezginlerin böyle çöp yığınlarından kaçınmak zorunda kaldıklarını fark etmemiştim. Pencereden çöpleri gösteriyorum.

"*O kadar* da kötü değil," diyor Manon. Bunu söyleyen, zemini gardırop olarak kullanan ve ben işaret etmesem muhtemelen çöpleri fark etmeyecek olan bir kadın. 'Eminim odaları iyidir ve özgür ruhlu göçebeler olarak, Paris'in merkezinde normal maliyetin çok altında bir fiyata konakladıkları için muhtemelen çok mutludurlar.

"*Oui*. Manon haklı. Muhtemelen burayı seviyorlar ve her çiftin kendi odası ve özel banyosu var, bu da aynı fiyata bir pansiyonda alabileceklerinden daha fazla. "Yine de çirkin.

Kolayca halledilebilir. Dekorun iğrenç olduğu kesin ama bu kozmetik bir durum. Görünüşe bakılırsa buranın büyük bir toparlanmaya ve tasarımsal bir yenilenmeye ihtiyacı var. Manon öne doğru bir adım attı ve parmak ucunu pencerenin dış yüzeyinde gezdirdi. "Gördünüz mü! Her şeyin iyi bir fırçaya ihtiyacı var.

Umarım haklıdır çünkü fonlar sınırlı. Francois-Xavier'in mülk için oldukça büyük bir farkla fazla ödeme yaptığı ortaya çıktığı için oteli satmak bir seçenek değil, bu nedenle mevcut tahmini satış fiyatı aşırı ipoteği bile karşılamayacaktır. Bunun yerine, çok büyük bir borçla baş başa kalacağım, sanırım bu yüzden eski eşim oteli bana devrederken bu kadar cömert davrandı.

Emlakçı bana ya mekana bir çeki düzen vermemi ve boş bir tuval haline getirmemi, mülayim ve temiz, yaygara koparmayan düşük bütçeli bir seçenek yapmamı; ya *da* Paris'teki binlerce konaklama seçeneğiyle karşılaştırıldığında öne çıkmasına yardımcı olmak için oteli belirli bir temayla özelleştirmemi tavsiye etti. İkincisi daha riskli bir seçenektir

ancak satışta daha yüksek bir fiyat elde etme potansiyeli var, bu yüzden bu fikre yöneliyorum. Tekrar satışa çıkarmadan önce müşteri kazanmayı önerdi. Ne kadar zor olabilir ki? Bu 'para kazanmak için para harcamanız gerekir' senaryolarından biri ve ne halt ettiğimi milyonuncu kez merak ettiğimde Manon'un desteğini alıyorum. Bu benim ilgi alanıma girmiyor; hem de hiç.

Ne yanlış gidebilir ki? Romantizm yazarı olarak bir sürü yenileme deneyimim var. *Gah!*

Amaç, bu görkemli mekânı yeniden canlandırmak ve Noel'e kadar son dakika tatilcileri için en azından kısmen açmak. Kasım ayına daha yeni girdiğimiz düşünülürse cüretkâr bir plan. Beni gafil avlayan gürültülü hıçkırıklara boğulurken bir fare pencere camı boyunca koşuyor. Yoldan geçen birçok kişinin dikkatini çeken büyük hıçkırıklar.

"O aptalın kazanmasına izin verme, Anais. Manon dokunsal bir tip değil, bu yüzden beni kalçasıyla itiyor, bu da onun için büyük, yumuşak bir sarılmaya eşit. 'Gerçekten, daha kötüsü de olabilirdi-' Üstümüzden bir gıcırdama sesi gelince sözleri kesiliyor. Boynumuzu yukarı doğru kaldırıyoruz ve eski L'Hotel du Parc tabelası ayaklarımızın bir fısıltı ötesine düşerek yıkıldığında kan dondurucu bir çığlık atıyorum.

Manon'a döndüğümde hâlâ çığlık atıyordum, bu bakımsız canavarın önünde neredeyse hayatımı kaybediyor olmamdan en ufak bir endişe duymuyordu. Ellerini kulaklarına götürerek, "Şunu keser misin?" diye uyarıyor.

Ne diyebilirim ki? Son birkaç ay çok sıkıntılı geçti ve tüm duygularımı beni bunaltan bir yoğunlukta *hissediyorum*.

Ama, kahretsin, neden bu kadar rahat? 'Ben - ben öldürülebilirdim-'

"Olaya tamamen yanlış bakıyorsun. Bu *kelimenin tam anlamıyla* evrenin bir işaretiydi! Seni kaldırıma çarpabilirdi, ama burada hala hayattasın ve tüm uzuvların sağlam.

Çığlıklarım daha da ağlamaklı hale geliyor. 'Doğru düzgün *öldürülemiyorum* bile. Francois-Xavier aşırı şişman vücudunu güneşlendirirken ben bu uzun süreli acıyı çekmek zorundayım' - geriye dönüp baktığımda kırmızı bir bayrak - 'Fransızca bilmeyen o kadınla. Nasıl iletişim kuruyorlar ki? Manon bunu nasıl yaptıklarını bildiğini ima eden müstehcen bir hareket yaptı; ben de titrek bir iç geçirdim. 'Gerçekten bana bir resim çizmene gerek yok, Manon. Onları içeri aldım, hatırladın mı? Sadece ömür boyu sürecektir bir terapi bu görüntüyü zihnimden silebilir.

"Özür dilerim. Manon ağzını özür dileyen bir ifadeye büründürüyor. Kuzenim herhangi bir filtreden yoksun ve sık sık gerçek bombaları atıyor, ama bunu kötü niyet olmadan yapıyor.

'O kadın şimdi onunla sıkışıp kaldı, bu da başlı başına bir intikam' diyorum. 'O bir domuz, bir domuz, iyi olmayan, yalancı, aldatıcı bir teşhirci, üst katta çok az şey var.

"O koca hırsızı sana bir *iyilik* yaptı.

Öyle mi? "Sanırım o olmasaydı, diğerlerinden biri olurdu. Görünüşe göre Francois-Xavier evlilik yemininde böyle bir şeyi cesurca iddia ettiğinde 'diğerlerini terk etmenin' ne anlama geldiğini anlamamıştı.

"Aslında," diyor Manon, gözlerinde muzip bir pırıltıyla, "söylentilere göre *o kadın* cennetten sürgün edilmiş, yerine Ceecee adıyla anılan bir sosyetik gelmiş.

Çenem düştü. "Helga'yı çoktan terk mi etti? Gerçi neden şaşırdığımı bilmiyorum; söz konusu kaçamaklar olduğunda, bendenizle evliyken yaptığı şey bu.

'Evet, onu tamamen paralı bir sosyete üyesiyle değiştirdi. Umarım Ceecee'nin ailesi geçmişini araştırır ve onun altın arayıcısı, para hırsızı bir sosyal tırmanıcı olduğunu görür.

İkiyle ikiye bir araya getiremeyen aptal benim aksime. O karşıma çıktığında Paris'in her yerinde kitap tanıtımları yapıyor, adımı billboardlara yazdırıyordum. Bunun iki ruhun tesadüfen karşılaşması olduğuna o kadar emindim ki. Bir dolandırıcının hesapları değil.

"Bunu sana kim söyledi? Neden bir yanım eski hizmetçim Helga için üzülüyor, Tanrı aşkına? Hiç sempati duymamam gerekirken duyuyorum, çünkü o tatlı dilli şeytanın ne kadar çekici olabileceğini biliyorum. O yanlış bir şey yapmış olsa da, benim öfkem yalnızca ona, evlilik yüzüklerimi taktığım kişiye yönelik.

'Facebook hesabında yeni kadınla ilgili her şeyi okudum. Adam çok iyi bir paylaşımcı.'

İhanet beni tam karnımdan vurdu. "Facebook'ta hâlâ onunla arkadaş mısın? Ayrıldığımızda böyle bir şeyi yasaklamıştım. Tüm aile üyelerinden benimle dayanışma için onu engellemelerini istedim.

Kıs kıs gülüyor. "Sümüklü sansarı takip etmek için sahte bir isimle.

Alnımı tokatlıyorum. 'Manon! Eminim sen de kendi eğlenen için onunla oynamışsındır.

Evet. Onu kandırdım, Lola'yla buluşmak için Paris'in dört bir yanına koşturdum. Ve ne sürpriz, felaket üstüne felaket yaşadı ve gelmedi. Şeytani bir kıkırdama çıkarır.

Gülmemek için dudağımı ısıyorum çünkü Manon'u gerçekten cesaretlendirmemeliyim. Bir dakika sonra yüzlerce sahte profil oluşturacak ve onun flört hayatını mahvetmeyi kendine görev edinecek. "Onunla iletişim kurmamalısın; sen olduğunu öğrenecek ve ben de bunun sonunu asla duyamayacağım.

Bana doğru kayan sırtışı kurnazcaydı. 'Asla öğrenemeyecek. Birincisi, bir süpürge kadar aptal ve ikincisi, IP adresimi gizlemek için her zaman bir VPN kullanıyorum. Hedef listemdeki tek kişi o değil, biliyorsun.

Merde! Manon'un muhtemelen dizüstü bilgisayarının altına bantlanmış bir intikam listesi vardır. Bu beni şaşırtmazdı. Yine de benimle savaşmasına gerek yok.

İç çekiyorum. "Bir istiridyenin IQ'suna sahip. "Bu istiridyelere karşı kabalık olur.

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Beni öldürse bile, ki yukarıdan kıl payı kurtulduktan sonra bunun gerçekleşeceğinden eminim, bunu atlatacağım. Francois- Xavier muhtemelen L'Hotel du Parc tabelasının cıvatalarını gevşetmiş ve en iyisini ummuştur. Aklımdan bir başka endişe verici düşünce geçiyor ve nefesim kesiliyor. 'Vasiyetimi değiştirmeliyim! Hâlâ mirasçı o. Tam da ihtiyacım olan şey bu, ben ezilerek öleceğim ve o da bana kalan cüzi miktarı miras olarak alacak. Öbür dünyada ona nasıl musallat olacağımı bulmalıyım.

"Ne demek istiyorsun...?" Yüzü hayretle buruşuyor. Sadece Manon olası bir cinayet planından heyecan duyabilir, üstelik bu kurban en sevdiği kuzeni olan ben olsam bile. Ne diyebilirim ki? Kana susamış bir tarafı var.

Söyleniyorum. Bugünlerde tek yaptığım ağlamak, iç çekmek ya da söylenmek gibi görünüyor. 'Böyle bir şey önermiyorum. Francois-Xavier düşüp yüzünün şeklini bozma ihtimaline karşı çatıya tırmanma riskini göze almazdı. Adam kibirli, başka yolu yok. Başlangıçta bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm, kendine bakmaya öncelik veren bir adam, ama belli ki pembe gözlüklerimi takmışım. Şimdi eski sevgilimin sadece boş gözlerle bakan bir ilgi avcısı olduğunu görüyorum.

'Doğru, ama bunun için podcast'i yeniden başlatırdım. Evliliğinizi ve onun yalan ağını derinlemesine inceleyin ve adını da *Plot Twist: Hikayenin Sonu* koyun. Ooh la la, seni ne kadar sevsem de, yazar olduğun için kulağa cazip gelmiyor mu?

Kaşlarımı çatıyorum. Manon'un gerçek suç meraklısı olması ve bir zamanlar vakaları araştırdığı bir podcast'i olması şaşırtıcı olmamalı. Manon'la ilgili neredeyse her şeyde olduğu gibi, ailelerin faili meçhul davalara ışık tutmasına yardımcı olarak iyi iş çıkarmasına rağmen sıkıldı ve bu işi bıraktı. İnsanlığın en kötü yanlarını içeren dava dosyalarını incelemek bana korkunç geliyordu ama bunların hiçbirisi Manon'u rahatsız etmiyordu; o sadece kötü adamların yakalanmasına yardımcı olmak istiyordu.

Olabildiğince farklıyız, ama bu farklılıklar her zaman yakın olmamızın nedeni. Ben daha ölçülüyüm, Manon ise spontane. O aklından geçen her düşünceyi, uygun olsun ya da olmasın, ağzından geçirirken ben her kelimenin nereye varacağını düşünürüm. Dünya başına yıkıldığında ben onun güvenli alanıyım, ya da ben öyle sanıyordum. Şu anda benim için o kişi o. Asi kuzenimden böyle bir teselli bulmam gerekeceğini kim bilebilirdi?

Ellerimi paltomun içine sokarken hafif yağmur yağmaya başlıyor. 'Romanımı yazarken bu kalıntıyı Noel için gelen tatilcilere hizmet veren canlı bir otele dönüştüreceğim: *"Kocanızı Nasıl Öldürürsünüz ve Cesedi Nereye Atarsınız?"*

Tamam, bu öfke konuşması olabilir. Kalpleri ısıtan romantik komediler yazıyorum, ama bu öngörülebilir bir gelecek için iptal edildi, çünkü bugünlerde kendimi pek de aşk dolu hissetmiyorum. Yeni kitabımın her taslağı bir katliama dönüşüyor - genellikle hain eşinden intikam alan ve onu öldüresiye döven aşağılanmış bir eş. Belki de ilk düşündüğümünden daha çok kuzenime benziyordur. Ama İngiliz edebiyat ajansım Margaret'in böyle bir şeye izin vermesine imkân yok. Yine de yazmak katartık bir şey, bu yüzden tek yaptığım hepsini geri dönüşüm kutusuna göndermek olsa bile cinayet senaryoları yazmanın iyileşmeme yardımcı olacağını düşünüyorum. En azından kendime böyle söylüyorum...

Belki de feminist seri katil türüne geçmem gerekiyordur, böylece aldatan erkekleri her seferinde yüzlercesini neşeyle parçalayabilirim? Gözyaşları yeniden ciddi bir şekilde başlıyor. Cidden, bana neler oluyor? Genelde bu kadar duygusal *değilimdir*.

Manon bana sürekli patlamalarımın rahatsız olduğunu ima eden uzun bakışlarından birini atarak, "Bu moral konuşması zamanı gibi geliyor," diyor. Manon duyguları tercüme etmekte zorlanan ve hatta anlaması daha da zor olan, açık sözlü alaycı bir tiptir, bu yüzden sürekli değişken halim muhtemelen onu rahatsız ediyordur. Manon'la hiçbir zaman bu tür yoğun, derin ve anlamlı konuşmalar yapamadım, çünkü duygularını gizleyemiyor.

tamamen ilgisiz ve ilişki kuramıyor. Hayatın ve aşkın küçük ayrıntıları hakkında konuşmaya neden bu kadar takıldığımı hep merak eder ve bana sık sık bu tür önemsiz şeyler için endişelenmenin çok büyük bir zaman kaybı olduğunu söyler.

Şimdi bile, felaket evliliğimi geride bırakmışken, bunu üzerinde durmaya değmeyecek basit bir hata olarak görüyor. Ama acıya tutunmaktan kendimi alamıyorum. Aşağılanmayı. Manon'un saçma sapan yaklaşımının eninde sonunda bana da bulaşacağını ve hayatıma devam edebileceğimi umuyorum.

'Francois-Xavier güneş yanığı *olacak* ve tropikal sıcakta bir erik gibi kırışacak. Susuz kalacak ve erken yaşlanacak. Aşırı güneşe maruz kaldığı için kulaklarından ve muhtemelen burnundan uzun, kaba beyaz kıllar çıkacak. Kaçak koca için gelecek *kasvetli* görünüyor.

Söyleyecek sözüm yok.

Paris'in sıcaklığı düşerken Manon ayaklarını sürüyerek sözde moral konuşmasına devam eder. 'Başından beri onun kötü haber olduğunu *biliyorduk*, ama dinler miydin Anais? *Hayır*. Britanya kıyılarından Fransa'nın güneyine kadar neredeyse tüm aile fertleri onun gerçek olmadığını, bir rol oynadığını söyleyerek kendi fikirlerini ortaya koydular. Hepsinin biraz delirdiğini düşünerek olumsuzluklarını görmezden geldim. Elimizde ne olduğunu göremiyorlardı. Aile içinde kulaktan kulağa yayılan fısıltılara kapılmışlardı. Ben genelde spontane davranmam, bu Manon'un işi, bu yüzden ilişkimin ve ardından evliliğimin bu kadar hızlı gerçekleşmesi onları şaşırttı.

Hıçkırıklara boğuluyorum. "Aşkın gözü kördür. "Ve duyması zordur.

O haklı. Uyarılarının hiçbirine kulak asmadım. Aşık olmuştum, sersemlemiştim, gerçek olamayacak kadar iyi görünen bu adam tarafından hipnotize edilmişim. Spoiler uyarısı: Öyleydi.

Uzun zamandır romanlar yazdıktan sonra kendi gerçek hayat kahramanımı arıyordum ve sonra o hayatıma girdi, gösterişli ve nazik, aşk romanlarını mutlu sonlardan hoşlandığı için okuduğunu itiraf etmekten çekinmeyen kitap akıllısı bir bibliyofil. Adam tüm doğru şeyleri söyledi. Her kutuyu işaretledi ve sonra bazılarını. Sanki kadın kahramanıma mükemmel bir kahraman sihretmişim gibi hissettim - sonunda! O zamanlar otuz iki yaşında bir hayalperest olan benim, sonsuza dek yanında olacak bir hayalperestle başrolde olduğum, sayfalardan taşan bir romantizm. İlişkimizin üzerinden bir ay geçmişti ki evlenme teklif etti ve

Arkadaşlarım ve ailem çok telaşlandı. Ama benim için değil. Onun tarafından büyülenmişim ve ruh eşim olduğundan emindim. Evliliğimiz beş yıl sürdü ve beklediğim gibi bir peri masalı değildi. Eğer ondan boşanmamın ve hayatımdan tamamen çıkarmamın ne kadar sürdüğünü saymak isterseniz, beş buçuk yıl.

"Bu fanteziye nasıl inandım? Dürüst olmak gerekirse, aşk sarhoşluğu yasaklanmalı.

Manon başını sallar. "Böyle dolandırıcılar her zaman zayıf bir nokta bulurlar ve o da seninkini buldu. Ve sahtekarların *her zaman* çift namlulu bir ismi vardır; ilk ipucun bu olmalıydı. Manon'un en çok kullandığı ifadelerden biri olan emilmiş limon surat ifadesini takınıyor, sanki hayat onun için her zaman biraz tatsızmış gibi. 'Bu sadece ego çılgılığı değil mi? "Bonjour, ben Francois-Xavier Giradot." Sanki eski sevgilimmiş gibi bir duruş sergiliyor ve derin bir sesle, 'Ben bir sahtekârım, sahteyim ve çarşafklar arasında bir fiyaskoyum' diyor.

Zavallı, yaralı kalbime kasvet çöküyor. Moral konuşmalarına gelince, bunun pek de yardımcı olmadığından bahsetmiyorum. Ama Manon beni kendimden çıkarmak için alet çantasındaki her şeyi kullanıyor ve gerçekten de taklidi çok yerinde. Peki neden hala bu kadar acıtıyor?

Francois-Xavier'in hayatıma girdiği sıralarda kitaplarımla büyük bir başarı yakalamıştım - tesadüf olduğunu sanmıyorum. Yapmam gereken şey evlilik sözleşmesi yapmaktı ama aşk balonu ülkesindeki aptal ben bunun gerekli olduğunu düşünmedim. O Le Marais'deki daireyi aldı, ben de bu yıkık dökük evi. Gerçekten de, her ne kadar şirkette çalışmasa da, avukat bir aileden geldiğini erken öğrendiğimde durum tespiti yapmalıydım. Hukuk ekibi beni gömdü, kendi avukatım için o kadar çok evrak işi yarattı ki anlaşılmaktan ya da sadece ücretlerden beş parasız kalmaktan başka çarem kalmadı. Zeki bir kadına göre, topu gerçekten düşürmüştüm. O bıçak gibi öfke geri dönüyor ve parmaklarım onu bir kitaba yazıp ona işkence etmek için kaşınıyor. Bunun sağlıklı bir tepki olup olmadığından ya da gerçeklikle bağımı kaybedip kaybetmediğimden emin değilim.

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve beni gafıl avlıyor. Kendi bedensel işlevlerim üzerindeki bu kontrol eksikliği endişe verici, ancak bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Elbette gözyaşları hiç bitmeyen bir kaynak değil? Eninde sonunda su kanallarının kurumasını umuyorum. Adam gözyaşlarımı *hak* etmiyor ama içgüdüsel tepkilerimi kontrol edemiyorum. Belki de motoru çalıştıran aşağılanmadır. Kim bilir?

Parmaklarım rimelle kararmış bir şekilde yüzüme boş yere vuruyorum. Korkunç görünüyor olmalıyım.

"*Bonjour, bonjour.* Bere takmış bir adam yaklaşıyor. Yoğun erkekliği ve soğuktan kızarmış yanaklarıyla genç Ernest Hemingway'i andırıyor. Amerikan aksanlı Fransızca konuşurken adamda vahşi bir sağlamlık var. Gülümsediğinde gözleri sanki bir sırrı açıklayacakmış gibi parlıyor. Aniden ortaya çıkışıyla sarsılıyorum. Bana çoktan ölmüş karizmatik yazarı hatırlatıyor olabilir. Bu ya da çekici ve sert görünüşü; her iki durumda da ilgimi çekiyor ve beynimde bir alarm çalıyor. O bir ana karakter malzemesi ve ben böyle bir adam karşıma çıktığında ona kanmamam gerektiğini zor yoldan öğrendim. Tetikte olmalıyım.

"Yeni otelci siz olmalısınız?

"*Oui.* Otelci. Ben. Bu fikir çok saçma ama yine de buradayız. "Ben Anais ve bu da kuzenim Manon. Tokalaşmak için elimi uzatıyorum ama ya elimi görmüyor ya da parmaklarımın rengini neyin karartmış olabileceğinden emin değil ve koca adam ellerine bulaşma riskini almak istemiyor. Bir kez daha gizlice rimel gözyaşlarımı siliyorum ve paltomu sıkıca çekiyorum.

"Ben Noah. Otelin yanındaki mülkü işaret ediyor. "La Génération Purdue Şarap Barı'nın sahibiyim. Kayıp Nesil Şarap Barı; ne kadar da uygun.

Bir edebiyat hayranımız var.

Amerikalı erkeklerin Fransız meslektaşlarından farklı bir yoğunluğu var. Ya da belki sadece bu adam iyi Fransızca konuşuyor ama bunu yaparken vücut dilinde bir hararet var. Sanki sarmalanmış, derdini anlatmak için harekete geçmeye hazır. Acaba bunun nedeni Fransızca öğrenmeye başladığında anlaşılamaması mı? Ya da omzunda bir çip var ve savaşımaya hazır. Çılgın düşüncelerime gülüyorum. Adam sadece bize hoş geldin demek için burada ve ben burada onun kötü kalpli bir canı olduğunu düşünerek felaket tellallığı yapıyorum!

Hâlâ burnumu çekiyor ve kendime hakim olamıyorken komşumun barının karanlık cephesini inceliyorum. Geometrik süslemeli, siyah ve altın rengi art deco bir estetiğe sahip. Pencerenin arkasında Ezra Pound, Sylvia Beach ve T. S. Eliot'un sepya tonlarında çerçevelenmiş resimleri var.

Kayıp Kuşak - bu edebiyatçıların savaştan sonra yetişkinliğe ulaştıkları dönem için kullanılan bir terim - adeta bir isyan, yaratıcılar için bir reşit olma dönemi. Gurbetçi Amerikalı yazarlar, okurlar ve şairler Birinci Dünya Savaşı sonrası dönemde geçmişin prangalarından kurtulup Paris'te bohem bir edebiyat hayatı yaşadılar. Bu deyim ilk kez

Gertrude Stein tarafından yazılmış ve Hemingway, F. Scott ve Zelda Fitzgerald ve Sylvia Beach gibi ünlü yüzleri içermiştir.

"Barınız çok güzel," diyorum, ciddi olarak. Daha da iltifat edip ona benim de bir edebiyat hayranı olduğumu söyleyecektim ki o içeri girdi.

"Mesele şu ki, bu gibi çöpler müşterilerimi kaçırıyor. Kaldırımdaki L'Hotel du Parc tabelasının paramparça olmuş parçalarını işaret ediyor. Ah, şimdi sarmal gerginliği anlam kazanıyor. Beni azarlamak için kendini hazırlıyordu. İçgüdülerim doğrudu! 'Mahalle için iyi bir görüntü değil. Çirkin ve her geçen gün daha da kötüleşen otelin kendisinden bahsetmiyorum bile... çok ıssız.

Tıpkı benim gibi. Belki de bu otel ve ben iyi bir eşizdir.

Yine de, bu yabancı kim olduğunu sanıyor da beş dakikadır buradayken beni uyarıyor? Noah bununla da kalmıyor. Monologu, işini etkileyen bir dizi otel bakım sorunu hakkında konuşurken devam ediyor. Ateşli bir adam için gerçekten sinir bozucu derecede geveze. "Henüz Kasım ayının başında olsak da, Noel yakında gelecek ve bununla birlikte bizi ayakta tutan pek çok turist de gelecek. Rue de Vaugirard bayram için en iyi şekilde görünmeli."

Her somurtkan kelimedede, akan gözlerim kuruyor. Sesi, beyaz öfkeme uyan beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Son zamanlarda erkeklerin nesi var böyle?

"*Affedersiniz*. Saçmalamasını durdurmak için bir elimi kaldırıyorum ve ona içimdeki öfkeyi gizleyen tatlı, ölümcül bir gülümseme veriyorum. 'Açıkça üzgün bir kadına yaklaşıp ondan taleplerde bulunmayı alışkanlık haline mi getirdiniz? Bunun doğru zaman olmadığını göremiyor musun?

Yüzünde şaşkınlık çizgileri belirliyor. Sanki beni sadece şimdi görüyormuş gibi yakından inceliyor. "Ben-

Ciğerlerimi dolduruyorum, kendimi misilleme yapmaya hazırlıyorum. 'Birkaç dakika önce bu tabela beni neredeyse öldürüyordu ve sen buraya gelip bana bunun temizlenmesi gerektiğini söyleme cüretini gösteriyorsun. Daha anahtarımı kilide sokmaya fırsatım olmadı ve sen otelim tım 6. bölgenin görünümünü bozduğundan mı şikâyet ediyorsun? Kendi tiradıma devam ederken sesim yükseliyor. "Sanki hiç umut yokmuş gibi ne cüretle ıssız diyorsun! Manon beni susturmak istercesine omzuma bastırıyor ama daha fazla susturulmayacağım. 'Ve Noel'i mahvedeceğimi ima etmek? Bu çok aşağılayıcı. Paris Noel'i başka hiçbir şeye benzemez. Genç ve yaşlılar için bir kış harikalar diyarıdır ve yılın en sevdiğim zamanıdır, ancak bu Grinch kızak çanlarımın şingirdamasını engellemeye çalışıyor. "Seni kim patron yaptı ki?

Noah yüzünü buruşturuyor ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak, sanki saldırmak üzere olan vahşi bir ren geyiği olduğumdan korkuyormuş gibi, bir adım geri çekiliyor. Belki de öyleyimdir. Blitzen çılgına döndü! 'Belli ki bu tartışma için yanlış zamanı seçmişim... ah, tartışma, bu yüzden şimdilik seni yalnız bırakacağım. Aslında, tabelayı temizleyebilirim; bunun yardımı olur mu?'

Oh, sınır o! "Ne yani, kadın olduğum için el işi yapamıyorum, öyle mi?"

Gözleri açılıyor ve *sanırım* bir çılgılık atıyor. Kafamın içinde kopan fırtına etrafımdaki dünyayı duymamı zorlaştırırken bunu söylemek zor. Manon kolumu öyle sert çekiyor ki neredeyse düşüyordum. "Ne! Ona dönerek çılgılık attım.

'İyi bir öfke patlamasını sevdiğimi biliyorsun, ama cidden, bir nefes al. Kızgın olduğun kişi Francois-Xavier, Noah değil.' Manon bana sakın olmamı söylüyorsa, davranışlarım kötü olmalı.

Kuzenim Noah'a dönüp, "Anais şu sıralar pek kendinde değil. Kocasının bir ilişkisi vardı, bu yüzden şimdi tüm erkekleri düşman olarak görüyor.

"*Manon!* Açıkça itiraf etmesi utanç verici. Ama haklı mı? Tüm erkeklere kendi hikayemdeki antagonistlermiş gibi mi bakıyorum? Böyle bir üzüntü yaşadığınızda bu sürecin normal bir parçası değil mi?"

Yazar beynim harekete geçti.

Hilary Noel'le ilgili her şeyi severdi. Özellikle de iğrenç komşusunun kafasına gerçek boyutlarda bir baston şekerle vurup, yüzükoyun yatan bedenini Noel yemeğinde kızartmak için domuz filetosu sardığı gibi Noel ışıklarıyla sımsıkı bağladığında. Onu Seine Nehri'ne yuvarlarken en ufak bir su sıçraması bile olmadı. Artık ona karşı çıkmayacaktı.

Öfke geldiği gibi hızla dağılır. Melodramatik mi davranıyorum? Sanki kişiliğim değişmiş gibi. Eski ben asla böyle böğürmezdi. Ama yine de, eski ben eski kocam gibi bir adamı seçti, bu yüzden belki de bu yeni öfkeli versiyon en iyisi içindir. Yine de bu adama yakın bir yerde çalışmak zorundayım, bu yüzden istemesem bile işleri yoluna koymaya çalışsam iyi olur.

Döndüğümde gitmiş olduğunu gördüm. Tipik bir durum. Erkekler bana bir bakar ve sonra çekip giderler.

Manon şaşkın bir kahkaha attı. 'Rolümün barışçı olacağını hiç düşünmemiştim. Bu genellikle senin hızına daha uygun.

Yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Onarılamaz bir hasar mı verdim? İhtiyacım olan son şey, her iki dakikada bir şikayet eden huysuz bir komşu.

Tadilat başlıyor.

Alay ediyor. "Pek sayılmaz. Evet, tabii, sonunda onu korkuttun. Korkunun *tadını* alıyormuş gibi görünüyordu ve bunun lezzetli olup olmadığına karar veriyordu. Senin patlamandan önce, gözlerinde aşk kalpleri vardı. *Ve* o da senin gibi bir edebiyat ineği! Bir sonraki aşk hikayenizin yeni kahramanını bulduk mu? Kalbi kırık kuzenim için bir Noel romantizmi, *değil mi?*"

Merde, o da anladı. Noah tam da benim normalde tercih edeceğim bir tip. Sağlam, seksi, edebi inek. Ama artık öyle değil.

Adamın ilgimi çektiğini itiraf edemem. "Notu almadın mı? Romantizm ÖLDÜ."

L'affair bunu halletti.

"Sevgilim," diye sesleniyor edebiyat ajansım Margaret, sadece çok iyi ruh halindeyken kullandığı bir sevgi sözcüğüyle. 'Değerlendirmen için harika bir teklifim var. Los Angeles'lı yapım şirketi Kiss Films, *Fransız Milyarderin Sırrı* adlı romanınızı satın almak istiyor. Sadece romanslara odaklanıyorlar, bu yüzden çok uygun. Ve para, eğer projeye yeşil ışık yakılırsa, çok güzel bir destek olacak, kitap satışlarında yeniden canlanmadan bahsetmiyorum bile.

Paris'in en eski köprüsü olan ve on yedinci yüzyılın başlarında inşa edilmiş olmasına rağmen ironik bir şekilde Yeni Köprü anlamına gelen Pont Neuf'den geçerken bir çığlığı bastırıyorum. Bibliothèque Mazarine'e doğru devam ediyorum, baş kütüphaneci beni azarlamak için peşimde dolaşan bir cadalog olsa da sık sık yazdığım kütüphane.

"Şaka yapıyorsunuz! Daha önce de yapım şirketlerinden teklifler aldık, belli belirsiz teklifler ve ilgi vardı ama hiçbiri imzaya dönüşmedi.

"Şaka yapmıyorum. Dün gece onlardan bir telefon aldım. Margaret bana Kiss Films ve şu anda üzerinde çalıştıkları diğer gelişmeler hakkında daha fazla bilgi vermeye devam ediyor. Bu hiç de akıllıca değil ama heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. "Gerçekten istekliler mi yoksa sadece duygularını ortaya koyuyorlar mı?

"Gerçekten çok hevesliler. Yani şimdiden rakamlar ve yüzdelere konuşmaya başladılar. Bir şişe baloncuk almanın zamanı geldi gibi. Ne diyorsunuz? Görüşmelere başlayalım mı?"

"Evet, görüşmelere başlayın! Le Marais'deki evime doğru geri dönüyorum. Bu heyecan verici haber, migren başlangıcıyla yatağında kıvrılmış halde bıraktığım Francois- Xavier ile hemen paylaşılmalı. O böyle olduğunda, zifiri karanlıkta uyuyabilsin diye evden uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine genellikle kütüphanede çalışıyorum, kitaplarla çevrili bir ortamda daha verimli olduğumu fark ediyorum. Kelimeler. Kurgusal dünyalar. "Ben topu yuvarlayacağım. Kutlamaya o leziz Fransız

Kocan. Onunla işler nasıl gidiyor?"

Soruyu düşünmek için bir an duruyorum. "İyi gidiyor! Sadece... Francois-Xavier şu anda işler arasında gidip geliyor. Ailesindeki herkes gibi hukuk okuma hayalinin peşinden mi gitsin yoksa 6. bölgede yeni satın aldığımız köhne oteli mi elden geçirsin emin değil. Her şey biraz havada kaldı diyebiliriz. Belki de geç olgunlaşmıştır. Sık sık ailesinde garip biri olduğunu söylüyor, bu yüzden destekleyici olmaya çalışıyorum, hepsi avukatlık yapan ve çılgınca başarılı kariyerleri olan kardeşleri kadar kolay uyum sağlayamadığını hissetmenin onun için zor olduğunu biliyorum.

"Bir *otel* mi satın aldınız? Margaret'in sesi yükselir.

Alnımı tokatlıyorum. Neden bu konuyu açtım ki? 'Evet, bir butik otel satın aldık. Sadece on sekiz odası var. Hayali orayı kendisi işletmek ve otelci olmak. Ama...'

"*Bunu* karşılayabilir misin?

Margaret ne kadar kazandığımı kuruşuna kadar biliyor, bu yüzden yalan söylemeye zahmet etmiyorum. Zar zor. Şimdiye kadar tadilat işine başlamış olmasını umuyordum ama görünüşe göre ilgisini kaybetmiş. Bu onun suçu değil,' diye hemen onu rahatlatıyorum. 'Her seferinde bir tam gün baygın kalmasına neden olan şu korkunç migren ağrılarını çekip duruyor. Bir de arada bir ortaya çıkan sırtındaki sorun var...' Dürüst olmak gerekirse, otelin ipoteği o kadar yüksek ki geceleri uyumamı engelliyor ve bir kenara ayırdığım fonları tüketiyor. Tek çözümüm daha hızlı yazmak ve her yıl fazladan bir kitap yayınlayarak tamamen batmamızı engellemek. Dolayısıyla, eğer bu film teklifi gerçekleşirse, bana çok ihtiyacım olan bir nefes alma alanı sağlayacak. Ancak bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum; filmin yeşil ışık alması yıllar alabilir ve o zamana kadar opsiyon ödemeleri pastanın sadece küçük bir dilimi, iyi bir gece uykusu çekmemi sağlayacak kadar yakın değil.

"Anais, o bir fiyasko mu? Bir süredir evlisiniz ve o hala kendini bulamadı. Bana karşı dürüst ol.'

Gülümsüyorum. Margaret açık sözlüdür ve hep öyle kalacaktır. "Hayır, hayır, bu sadece geçici. Ben de her sabah kendime bunu söylüyorum zaten. Mesele şu ki, Francois-Xavier baş ya da sırt ağrıları için doktora bile gitmiyor, o tipik erkek adam tavrıyla metanetli davranıyorlar. Aslında randevuyu onun için almalıyım ama zaten ekstra teslim tarihlerine yetişmek ve bununla birlikte gelen ek tanıtım için çok fazla baskı altındayım. *"Hastalıkta ve sağlıkta*, bu yemini ettim ve onu onurlandırmayı planlıyorum.

'Demek bu yüzden daha çok yazıyorsun! Aşk şehrinde aşık olmaktan ilham aldığını sanıyordum!

"Evet, o da var. Paris dünyanın en romantik şehridir. Beni yanlış anlamamanızı istemem. Francois-Xavier şu anda çalışmıyor ve henüz aradığını bulamamış olsa da, bu sadece bir kırılma noktası. İlişkimiz her zamankinden daha güçlü. Hâlâ birbirimize sırlıslıkla aşığız!" Sesimdeki parlaklık neden Margaret'i ve kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi umutsuz bir hava taşıyor? "Aslında bugün beşinci evlilik yıldönümümüz!"

'Çifte kutlama o zaman! İyi haberi onunla paylaşın ve e-posta yoluyla gelecek bir teklif için gözlerinizi dört açın.

"Yapacağım. Teşekkürler, Margaret."

Adımlarımda bir sıçrama ile Rue des Blancs Manteaux'daki dairemize otuz dakikalık yolu yirmi dakikada geri dönüyorum çünkü kocama bu haberi verip sürpriz yapacağım için çok heyecanlıyım. Elbette, Francois-Xavier migreni yüzünden bunu duymak için uygun durumda olmayabilir ama bugün evlilik yıldönümümüz ve en azından iki iyi talihi de kabul etmeliyiz.

Asansörü bizim kata çıkarıyorum, keşke bir şişe şampanya için dursaydım diyorum. Belki haberler mucizevi bir şekilde ağrıyan başını iyileştirir ve onun yerine uzun bir öğle yemeği için favori bistrolarımızdan biri olan La Tablier Rouge'a gidebiliriz. Müşterilerin yemeklerinin yanında içmek üzere doğal ya da biyodinamik şarap seçebildikleri büyüleyici bir şarap mağarasına sahipler. Rahat, gösterişsiz ve doyurucu Fransız yemekleri sunuyor.

Asansörden bizim kata çıktığımda çantamdan anahtarlarımı alıyorum. Daire kapısını açmaya gittiğimde bir kahkaha patlaması duyuyorum. Bu nasıl olabilir? Bugün Helga'nın günü olduğunu unutmuşum. O bizim yeni şımarık genç hizmetçimiz. Kuşkusuz zerre kadar Fransızca ya da İngilizce bilmiyor, bu yüzden iletişim kurmak için sessiz sinema kullanıyoruz, bu da bir şeyler yanlış anlaşıldığında gülmekten iki büklüm olmamıza neden oluyor. Bununla birlikte, mali durumumuz düzelene kadar temizlik hizmetini iptal etmek istiyordum ama

bunu yapmaya cesaret edemedim. Helga genellikle gereğinden fazla kalıyor, sanki iş onun için önemliymiş gibi. Bugünlerde hayat pahalılığı bu kadar fahişken onun gelirinin bir kısmını elinden almaktan nefret ediyorum.

Eğer gülüyorlarsa, bu Francois-Xavier'in daha iyi hissettiği anlamına geliyor olmalı, yani çifte kutlama yakın olabilir. Kapıyı iterek açtığımda bu fikir beni gülümsetiyor, ikisini de oturma odasında göremeyince kaşlarımı çatıyorum.

Anahtarları biblo kasesine atıyorum ve sesi takip ediyorum, artık kahkaha değil, daha çok bir... inilti mi? Kalbim küt küt atıyor, umarım ağır bir mobilyayı taşıyorlardır, başka bir şey değil. Ama yatak odasının kapısını iterek açtığımda, o kadar rahatsız edici bir manzarayla karşılaşıyorum ki donup kalıyorum. Gözlerimi alamıyorum ve kaçamıyorum. Daha da kötüsü, bir dakika boyunca beni fark etmediler. Fark ettiklerinde, adam onu itiyor ve çarşafı çenesine kadar çekiyor, sanki bunun bir faydası olacaktı gibi. *Kız yatağın benim tarafımda*, cırlıçılak bir şekilde terk edilmişti.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kırıştırıyorum ama yine de görüntü netleşmiyor. Francois-Xavier'in konuşmasını bekliyorum. Helga'nın bana kendi dilinde bir mazeret sunmasını, ama içimde biriken ve ağzıma doğru fırlayan kör edici bir öfkeden başka bir şey gelmiyor. 'SEN YALANCISIN! SENİ DOMUZ!'

Zaman çizelgesini bir araya getirirken önceki tüm bahaneleri zihnimde canlanıyor.

Her 'migren' Helga'nın 'temizlik' yaptığı bir gündü. Bunu nasıl göremedim?

Temizlik bile yaptı mı? Kocamla yatması için ona *para* mı *ödüyordum*? Nedense bu durum ikiyüzlülüğü daha da kötüleştiriyor.

"İkiniz de defolun! diye bağıyorum. Şu anda Helga'nın sessiz sinema ya da tercüme ihtiyacı yok; yere attığı kıyafetlerini yerden alıyor ve yanımdan hızla geçiyor.

Francois-Xavier ellerini teslimiyetle havaya kaldırır ve yavaşça şöyle der: "Hiçbir yere gitmiyorum. Bu konuda yetişkinlere uygun bir konuşma yapalım.

Gözlerim o kadar açılıyor ki, gözbebeklerim yuvalarından fırlayacak diye endişeleniyorum. "Migren yüzünden yatalak olduğun söylenirken hizmetçimizle yatman hakkında yetişkin bir konuşma mı?"

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunca zamandır burnumun dibindeymiş de haberim yokmuş.

Bana orantısız bir gülümseme verme cüretini gösterdi. 'Hiçbir anlamı yoktu. O sadece bir dikkat dağıtıcı. Kendimi bir hapisane hücresinde hayal edene kadar onu yumruklama isteği duyuyorum. On yıl ya da daha uzun bir süre kalitesiz hapisane yemekleriyle yaşamama neden olacak böyle bir

eylemin tatmin ediciliğini tartıyorum ve muhtemelen buna değmeyeceğine karar veriyorum.

"Bu konuda nasıl bu kadar *laissez-faire* olabiliyorsun? Öfke yavaş yavaş azalır ve yerini üzüntüye bırakır. Kalp kırıklığı. Hayalimdeki adam sadece bu. Bir rüya. Bir peri masalı.

"Değilim, sadece dürüst davranıyorum. Francois-Xavier çarşafı aşağı kaydırarak göğsünü ortaya çıkarıyor ve Helga'nın az önce çıktığı yatağın kenarına dokunuyor.

"Ciddi olamazsın? O gerçek mi? "Ne zamandır devam ediyor?

Kocam sanki havanın nasıl olduğu gibi sıradan bir soru soruyormuşum gibi omuz silkiyor. "Birkaç hafta.

"Birkaç tane mi? Kaç tane?" Gözlerinde çekingen bir bakış var. "Başladığından beri mi? Üç aydır! Herkes beni Francois-Xavier'in çapkın yönü konusunda uyarmıştı ama ben bunun sadece onun şakacı Fransız kişiliği olduğunda ısrar etmiştim. Beyaz atlı prensimi bulmuştum. Daha çok Prens *Harming* gibi.

Dudaklarını huysuz bir surat ifadesiyle büküyor. "Her zaman çalışıyorsun; yazıyorsun ve endişeleniyorsun.

Şok beynimin içinde birikiyor ve odaklanmamı zorlaştırıyor. "Bu *benim* hatam mı? Bu adamı tanıyor muyum ki? Hiç tanıdım mı? "Migrenler, sırt spazmları; bunlar hep bir kurgu muydu? En azından kızarma nezaketini gösterdi. Ağrısı konusunda bu kadar inandırıcı olması sinir bozucuydu. Bu konuda ve Helga hakkında bu kadar kolay yalan söyleyebiliyorsa, başka ne hakkında yalan söyledi? Ondan bir cevap beklemiyorum. "Gitmen gerekiyor.

Vücudunu çarşıftan ayırmak için zaman harcıyor. Yakımları gerekecek. Sıcak bir yıkama, ihaneti iplik numarasından çıkarmaya yetmeyecektir. İhanetin kokusunu yataktan çıkarabilecek miyim? Bu gidebilir.

"Aşk romanları okuduğun konusunda da mı yalan söyledin? Bu itiraf, aşk hakkında okumayı seven bir adam olan benim için anlaşmayı mühürledi. *Romantique!*

Sümüklü bir yılan gibi kıvranıyor ama sessiz kalıyor.

Ona beni ağlarken görme zevkini tattırmak istemediğim için gözyaşlarımı geri kırıyorum ve bunun yerine sesimi buz gibi yapıyorum. 'Eşyalarını toplaman için sana bir saat veriyorum. Anahtarını mutfak tezgahının üzerine bırak.

Gözyaşlarım nihayet dökülürken apartmandan aceleyle çıkıyorum, caddede körlemesine tökezliyorum. Her şeyi anlamaya çalışırken zihnim dönüyor. Mutlu mesut değil miydik? Her şeye sahip değil miydik: romantizm, samimiyet, karşılıklı saygı? Destek, hatta geçenlerde bir anlık dürtüyle hareket edip benimle konuşmadan 6. bölgede yıkık dökük bir otel

satın aldığında bile. Şokumu gizledim ve ona yardım edeceğimi söyledim. Ne de olsa harcadığı benim paramdı. Birkaç kitaptan kazandığım para

stratosfere uçu. Bunu bile affedebilirdim çünkü o bir hayalperest, bir vizyonerdi ya da ben öyle sanıyordum.

Günün soğuk ışığında, gerçek beni neredeyse devirecek bir güçle yüzüme çarpıyor. Bana bir yalan sattı. Olduğunu iddia ettiği adam o değildi. Hiç çalışmaya, masa başında oturup dizüstü bilgisayarımın başında geçirdiğim onca saatle satın aldığım oteli yenilemeye, başımızı suyun üstünde tutmaya niyetlenmiş miydi? Elime geçen parayı gelecek için saklamak istiyordum çünkü ya bir sonraki kitabım başarısız olursa? Ya önceki başarı bir şanstıysa? Ve beni tüm o kötü fikirlere ikna etmesine izin verdim... çünkü beni yatak odası gözleri ve Makyavelist yöntemleriyle kandırdı. Şeytan!

Şimdi ne olacak? Etrafta çok fazla mutlu yüz var, çok fazla insan bana doğru koşuyor, heyecanla sohbet ediyor ve ben içimde biraz daha ölüyorum. Bir kafeye giriyorum ve arka tarafta huzur içinde yeniden toparlanabileceğim تنها bir masa buluyorum. Garson belirip siparişimi almadan önce aceleyle yüzümü siliyorum. Kısa süre sonra bir kafe krema ve bir sürahi suyla geri dönüyor. Teşekkür etmek için başımı sallıyorum, konuşmak için sesime güvenmiyorum. Nasıl olduğumu sorarsa, muhtemelen gözyaşlarına boğulacak ve kocamın entrikacı, yalancı bir kalp kırıcı olduğunu itiraf edeceğim. Paris'te bir kafede yapılacak bir şey değil bu.

Kahvemi yudumluyorum ve dengemi yeniden kazanıyorum. Kesin olan bir şey var: Francois-Xavier'i asla affedemem, bu yüzden herhangi bir uzlaşma şansı yok. Yaptıklarıyla ilgili zerre kadar endişe duymamasını anlamak zor; yoksa önemsiz göstermek için bir numara mıydı? Her iki durumda da, bu evliliği öldürdü. Böyle bir adamı sevemem.

Daha önce hiç evlenmediğim için bundan sonraki en iyi hareket tarzının ne olduğundan emin değilim. Bir avukat tutup boşanma işlemlerini başlatayım mı? Mal varlığımızı bölüşme zamanı geldiğinde adil olacağına eminim. Ne de olsa Francois- Xavier evliliğe çok az şeyle geldi, başlangıçta bana aksini söylemesine rağmen. Evlendikten hemen sonra dairemizi satın aldık ama depozito ya da ipotek için hiçbir ödeme yapmadı. Birikimlerim de onun unuttuğu otele yaptığım yüklü ödemelerle hızla tükeniyor. Acilen ipotekten adım sildirmeli ve ipoteği nasıl finanse edeceğini ona bırakmalıyım.

Francois-Xavier'in birlikte geçirdiğimiz süre boyunca aklımdan geçirdiği en fantastik kariyer fırsatlarından bazılarını hatırladıkça başımı öne eğiyorum. Aile şirketinde çalışacaktı - daha sonra aslında hukuk okumadığını itiraf edene kadar, bu yüzden rolü daha çok halkla ilişkiler departmanında olacaktı.

İşler yolunda gitmeyince, dokuzdan beşe çalışmayı boğucu bulduğunu itiraf etti. Ben de anlayışlı davranıyordum; bir hukuk bürosu gibi havasız bir ortamda çalışmak oldukça ağırbaşlı görünüyordu ve nazik, yaratıcı fikirlere sahip kocama uygun değildi. Ressam olarak kariyer yaptığı bir dönemden sonra sanat galerisi fikri ortaya çıktı. Galerinin kirası çok yüksekti ve kira sözleşmesi de belirsizdi, neyse ki bizi başka bir pahalı girişime daha bağlamadan anlaşıma suya düştü.

En son olarak da bir casusluk gerilimi olan kendi kitabını yazma girişiminde bulundu. Böyle bir konuda hiçbir deneyimi olmamasına rağmen, yazmak için ortam değişikliğine ve tamamen sessizliğe ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce bir bölüm yazmayı başardı. Bir aylığına Fransa'nın güneyine gitti ve kitabı bir kenara atıp otelci olma fikriyle geri döndü. Ve saf ben, onun o arsız gülümsemesiyle geri döndüğünü gördüğümde o kadar mutlu olmuştum ki, diğer her şey gibi bunun da başarısızlıkla sonuçlanmayacağını varsayarak onu butik otelleri araştırmaya teşvik etmişim.

Bir ay içinde, teklifi yaptı ve bir şekilde bana ortak imza attırdı, ancak herhangi bir satış sözleşmesi gördüğümü ya da önemli bir evrak imzaladığımı hiç hatırlamıyorum. Onu bu konuda sorguladığımda, unutkanlığımı bir yazı teslim tarihi nedeniyle dikkatimin dağılmasına bağladı. Bir teslim tarihinin sonuna doğru sık sık hayal gücümün içinde yaşarım; kurgusal dünyam zihnimin ön ve merkezi haline gelirken gerçek dünya bulanıklaşır.

Şimdi, evliliğimizin temelleri ve cıvataları hakkında düşünürken, boşanmanın bir sorun olduğunu göremiyorum. Otel ve göz kamaştırıcı ipoteğini ona devredebilirim, otel için ödediğim yüklü depozitoyu geri ödeyebilir ve daire bende kalır. Evli olduğumuz süre boyunca bir gün bile çalışmadığı için bu adil olur.

Yatağında birleştikleri görüntü aniden zihnimde beliriyor ve duygularımı uzak tutmak için yapabildiğim tek şey bu. Bunu bana nasıl yapabildi? Hiçbir şeyden şüphelenmemiştim. Garsonun dikkatini çekiyorum. "Bir şişe şampanya, *s'il vous plaît*.

"Kutlama mı?" diye soruyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Üzölmek mi? "Onun gibi bir şey. Geri dönüp mantarı patlattığında kendime kadeh kaldırıyorum. Kiss Films'e kadeh kaldırıyorum. Sonlara kadeh kaldırıyorum. Ve yeni başlangıçlara. Her zaman yaptığım şeyi yapacağım ve kendimi işime vereceğim. Epik romanlar yazacağım. Bununla birlikte, sonunda dağınık gözyaşlarına boğuldum.

Ernest Hemingway özentisi Noah ortadan kaybolduktan sonra anahtarı kendi otelimin kilidine soktum. Ben, bir otelci; kimin aklına gelirdi ki? Kuşkularıma rağmen, nihayet burayı bizzat keşfetmek heyecan verici. Daha önce gördüğüm tek şey internette ve otelin web sitesindeki galeride yer alan, yetmişli yılların dekorundan hoşlanıyorsanız burayı çok daha iyi bir ışık altında gösteren oldukça grenli fotoğraflardı. Francois-Xavier beni birçok kez oteli ziyaret etmeye davet etmişti ama her seferinde reddediyor, oteli tamamladıktan sonra gezebileceğimi söylüyordum. İçten içe, burayı terk edilmiş bulursam paniğe kapılacağımı ve kendimi buraya, ona, yürümediği aşikâr olan bir evliliğe hapsedilmiş hissedeceğimi hissediyordum ama o noktada etrafımda dönen çarklar konusunda *kendime* karşı dürüst bile değildim.

Baş ağrısına neden olacak kadar parlak olan güneş ışığı sarısı duvarlarıyla lobiye adım atıyoruz. "Tanrım, şu örümcek ağına bak," diyor Manon. 'Sanki başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi. Sence onu yapan örümcek ne kadar büyüktür?

Ağ anormal derecede büyük ve tüylerimi diken diken ediyor. "Kurtul ondan.

"*Moi?*

"*Toi,*" diye onaylıyorum. 'Sen sadece manevi destek, ağır yük taşıma, yüksek ve alçak kısımları boyama, amigo kız ve ağlanacak omuz olmak için burada değilsin, aynı zamanda baş örümcek güreşçisisin.

Çenesi düştü. "Ne yani, ortadaki kolay kısımları sen mi boyayacaksın?

"Hayır, gelecek yıl yayınlanmak üzere ısıltılı bir Noel romantik komedisi yazacağım. Ya da boş bir ekrana bakıyor olacağım. Ya da kahramanım Bayan Claus'un kocasının yalanlarından bıktığı için zencefilli ekmeğe müshil ilacı sürmesini sağlamak. Bir dakika. Belki de yine kendi hikâyelerimin içine kendimi sokuyorumdur, kahretsin. "Ortasını da yapabilirsin ama önce üstünü ve altını kesmelisin," diye şaka yapıyorum. Elimizdeki bütçeyle bu oteli faaliyete geçirmek için herkes elini taşın altına koyacak. Ne kadar çabuk açarsak - birkaç oda bile olsa - birikimlerimi endişe verici bir hızla tüketen aylık ipotek geri ödemeleri için o kadar iyi olur.

Şu anda burası sessiz, görünürde bir sırt çantalı gezgin yok. Lobiden değil de arka sokaktan çıkıyor ve o şekilde gelip gidiyor olmaları çünkü ahşap parkeler kullanılmamaktan tozlanmış.

Manon iç geçiriyor. "Web sitesi gibi eğlenceli şeyleri yaptığımı sanıyordum, şimdi de ressam ve örümcek taşıyıcı mı oldum?

'Yer değiştirici mi? Sanırım sökücü demek istediniz.' Bıçak gibi bir hareket yaptım. "Onu *öldürmemi* mi istiyorsun?

Bunu nasıl anlamıyor? Bir örümcek kolayca iki örümceğe dönüşebilir ve bu böyle devam eder. "Evet, yoksa doğrudan evine dönme riskiyle karşı karşıya kalırız. Şu ağın büyüklüğüne bak. Onu kesmek için elektrikli testereye ihtiyacın olacak.

'Ama şu ışığı yakalayan şeffaf tellere bakın...'

'Noel çelenkleri sessiz ışıktaki aynı parıltılı ve bakması çok daha güzel, *değil mi?* Tadilat biter bitmez çılıncıca süsleyebiliriz. Söylemediğim şey, yan komşuya Noel'i mahvetmeyeceğimi göstereceğimiz; bundan çok uzak. Koridorları süsleyeceğim, tamam.

Tamam. Ben örümceği çok *uzaklara* götüreceğim. Sen ağla ilgilen.' 'Sanırım bu adil.'

Manon işaret parmağıyla ağa vuruyor ve örümcek gizli cehenneminden koşarak geliyor. Tüylerim diken diken oldu. Onun canavarı yakaladığını görmek istemiyorum, bu yüzden bir süpürge aramaya gidiyorum ve bir hizmet dolabında bir tane buluyorum. Ağa vuruyorum ve bunun karşılaşacağımız portal boyutundaki tek örnek olması için dua ediyorum.

Manon geri döndüğünde ellerini kot pantolonlu bacaklarına siler. "Pekâlâ, tur başlasın!

Lobide kavisli bir resepsiyon masası ve şaşkın yüzümü bana geri yansıtan büyük bir ayna var. Hep böyle mi görünüyorum? Sanki biraz

Kabuk şoku.

Lobinin solunda bir misafir salonu var. Geniş ve pencereler bu kadar kirli olmasaydı ışık dolu olurdu. Odanın ortasında şişe yeşili kadife kanepeler yer alıyor ve biri hariç hepsi kutularla ve eski gazete ve dergi yığınlarıyla dolu. Bir köşede gelişigüzel atılmış bir yığın kırık dökük düz paket mobilya var.

Misafir salonu dağınık olsa da, kurtarıcı özellikleri var: cilalı ahşap parkeler iyi durumda, tavan gülleri süslü ve kalın altın kornişler bir şatoda görebileceğiniz gibi karmaşık. 'Bu Fransız barok tarzı' - yukarı doğru işaret ediyorum - 'çarpıcı. Belki de bununla çalışabiliriz? Zamanda geriye gidin ve oteli daha lüks bir şekilde sunun. Lacivertler, kremler ve altınlar, mermer masalar, bu tür şeyler.

"Çok Versailles.

'Herkes bir sarayda yaşamak istemez mi? Mevcut özelliklerle görünümü yeniden yaratabilirsek, bu büyük bir başarı olur. Burada var olanı korumuş oluruz. Tavanın kendisi muhteşem ve sarı duvarlardan kurtulduğumuzda altın kornişler çok daha güzel görünecek. Ne *düşünüyorlardı* ki?'

"Sanırım yetmişli yıllarda çığır açıcıydı.

Gülüyorum. 'Bu lobiye ve misafir salonunu amacına uygun olarak kullanacağız ve resepsiyona çeki düzen vereceğiz. Kanepeler çirkin olsa da iyi dayandılar. Biraz kumaş bulup onları yeniden kaplayabiliriz.

Manon kendini ıvır zıvırla dolu olmayan tek kanepeye atar ve etrafındaki toz zerreciklerinin dans etmesini sağlar. 'Kanepelerin rahat ve onarılmaya değer olduğunu doğrulayabilirim. Montmartre'ın eteklerindeki Place Saint Pierre'de kumaş alışverişi yapabiliriz. Orası indirimli kumaşların kalbi. İpekler, ketenler, kaşmirler, düğmeler ve kurdelelere kadar her türlü kumaşın bulunduğu bir tekstil cenneti.

"Bu fikre bayıldım. Telefonuma bir not düşüyorum. 'Kanepelerin nasıl yeniden döşeneceğine dair birkaç ders izleyeceğim. Ama perdeler. Pencerelerin yanında asılı duran, eski bir balo elbisesi gibi dantelli ve büzgülü olanlara bakıyorum. Teoride güzel, ama avokado yeşili, tüm kıvrımlardaki tozla griye dönmüş. 'Basit, şeffaf bir şey belki daha iyi bir alternatif olabilir. Dikiş makinesinde ne kadar beceriklisiniz?'

'Sadece parmaklarımı birbirine dikeceğim. Montmartre'da Marché Saint Pierre'den özel yapım perdeliklerin çok altında bir fiyata hazır tül setler satın alabiliriz.

"*Parfait*. Odayı bir kez daha gözden geçiriyorum. 'Çürük retro duvar baskıları atılabilir. Işıklar kalabilir. Satışın sonunda yapılan inceleme raporuna göre, oteldeki tüm elektrik tesisatı iyi çalışır durumda ve kurallara uygun. Aydınlatma şaşırtıcı derecede güzel. Odanın ortasında altın kristal bir avize büyüleyici bir şekilde asılı duruyor ve duvar apliklerinin sadece temizlenip cilalanması gerekiyor. 'Duvarları zengin bir krem rengine boyayabilir ve birkaç kitap rafı ekleyebiliriz. Sonuç olarak, bu alanda çok fazla iş yok. Dışarıdan bakıldığında çok daha kötü görünüyordu.

'Çok fazla iş değil mi? Bunu, el işlerinin çoğunu yapmayacak olan narin yazar elleriyle siz söylüyorsunuz'.

Teslim tarihim yaklaşıp da yardım etmek zorundayım. "El emeği yazar tıkanıklığıma çare olabilir.

On beş yıllık kariyerimde hiç böyle bir engelle karşılaşmamıştım. Birdenbire mutlu sonlar yazamaz oldum. Karakterlerimi hayal ettiğimde, bıçak kullanan manyaklar oluyorlar. Edebiyat ajansım Margaret'e ulaşip tavsiyesini almalıyım ama hayal kırıklığına uğrayıp beni müşterisi olmaktan çıkarmasından korkuyorum. Profesyonel bir ilişki olsa bile başka bir ilişkiyi kaybetmeye katlanabileceğimi sanmıyorum.

Sorunun sihirli bir şekilde düzelmesini ve kelimelerin içimden dökülmesini umuyorum ama şu ana kadar böyle bir şey olmadı. Teslim tarihime bir hafta var, bu da iyi değil. Üretken bir yazar olsam da *o kadar* hızlı değilim. Margaret'e kelimelerimin öngörülebilir bir süre için donduğunu söylemek zorunda kalma korkusunu yutuyorum ve elimdeki konuya geri dönüyorum.

"Lobinin sağ tarafında bir salon var. Burayı bir misafir dinlenme alanı, aperatifler ve kokteyller için bir alan haline getirebileceğimizi düşündüm. Resepsiyon alanındaki altın barok temasını devam ettirirsek, bu odayı biraz daha karamsar hale getirebiliriz: koyu boya, lüks kadife perdeler, Louis XVI replika mobilyalar.

Manon kaşlarını kaldırdı. "Kulağa *çok* Gatsby'vari geliyor.

Ve? Ne de olsa butik bir otel olacak. Biraz burjuva olmalı.' Manon konuyu kaçırıyormuşum gibi bana sertçe bakıyor. Sanırım öyle çünkü buranın lüks hissettirmesini istemenin nesi yanlış?

'Otelin dekoru kendi barıninkiyle aynıysa sadece yandaki seksi adam bundan rahatsız olabilir.

Endişelerini elimin tersiyle itiyorum. "Pek sayılmaz. Bu çok eskiden beri var olan bir Paris estetiği. Noah sırf ilk o yaptı diye bir iç tasarım stilini sahiplenemez. Ayrıca, Gatsby daha çok Kükreyen Yirmiler'e ait.

geometrik desenler ve art deco dokunuşlar. Bu daha rafine ve zarif olacak.

'Bu *zarafet* için parayı nereden buluyorsun? Son baktığımda bütçe o kadar küçüktü ki, birkaç sıfırı atladığınızı düşündüm.

Merde. Biliyorum. Şimdilik bit pazarlarını dolaşmamız ya da elimizdekileri yeniden kullanmamız gerekecek'.

'Kitabını bitirebilirsin. Bu yardımcı olur.' "Bu da benim başlamam gerektiği anlamına gelir.

"Başlamadın mı? Kalın siyah kaşları havaya kalktı.

"On bir bin tane ilk bölümüm var, ama gerçekten bir gerilim yazarı değilsem, ki değilim, hiçbir işe yaramazlar. Burnumun kenarını çimdikliyorum. Neden bu engeli bir türlü aşamıyorum? "Parçalanmak ve voodoo bebekleri dikmek gibi şeylerle biraz meşguldüm.

"Bana taslağın yarısında olduğunu söylemiştin!" "Yalan söyledim.

Yüzünü kapatıyor. "Margaret seni *öldürecek*.

Menajerim ailemde ateşli mizacıyla tanınır. 'Acaba altında durabileceğim başka bir vidasız tabela var mı? Belki bir sokak lambasını tutup bir şimşek çakmasını umabilirim?

Manon gözlerini devirir. 'Sorunlarınla başa çıkmak için çok yetişkin bir yol gibi görünüyor. Etrafa bir göz atmayı bitirelim ve sonra yazmaya başlayabilirsin.

"Ne anlamı var ki?" Bu ruh hali değişimleri çok yoğun! Gerçek hayattaki bir rutinin içinde sıkışıp kaldım. "Her şey çok umutsuz.

"İşte ruh bu. Manon benim hüznülenmeme izin verecek biri değil. "Negatiflere tutunmaya devam et, Anais.

"Haklısın. İçimdeki korkuyu, endişeyi silkeleyip atıyorum. Katlanılmaz oluyorum ve *ben* bile kendi sızlanmalarımı duymaktan yoruldum. "Salona geri dönelim. Burayı bir bar alanı olarak hayal ediyorum ama göz alabildiğine kitaplarla dolu. Peluş ve sıcak... Aman Tanrım... Misafirlerimiz için bir *kütüphane*!

"Kütüphane mi? Manon kalın bir kaş kaldırır.

"*Oui*. Geniş odaya göz gezdiriyorum. "Edebi bir mabet. "Peki ya bar fikri?

'İkisi de olabilir. İşlek caddeye ve Jardin du Luxembourg'un kapılarına bakan şu büyük pencereli odanın büyüklüğüne bir bakın. Emlakçı bir tema önerdi ve sanırım biz de onu keşfettik!

"Öyle mi?

Ellerimi çırpıyorum. 'Burayı kitapseverler için bir cennet haline getireceğiz! Her zevke uygun geniş bir edebiyat yelpazesi sunabiliriz...' Zihnim otelin her yerine kitapsal öğeler ekleme fikirleriyle dolup taşıyor.

Manon bunu düşündükten sonra şöyle diyor: "Tam olarak Paris merkezli değil, değil mi? Misafirlerin istediği de bu değil mi? Tam bir Paris deneyimi?"

"Pekala..." Çeneme vurup düşünüyorum. 'Otel Paris'e bir övgü haline getireceğiz, burada geçen kitapları öne çıkaracağız. Kütüphanemizi oluştururken seçim yapmakta zorlanacağız. Klasik eserler, romanlar, anılar, seyahat rehberleri; liste sonsuz. Paris'te geçen o kadar çok Noel kitabı var ki!

Manon'un yüz ifadesi, imgelemi kavrarken hareketlenir. 'Ve sadece Fransız yazarlar değil. Fransa'yı evleri yapan tüm edebiyatçılara bir selam olacak! Oda numaraları yerine süitlere yazarların isimleri verilebilir. Kütüphaneye de. "F Scott ve Zelda Fitzgerald Kütüphanesi" ne ne dersiniz? "*Tender is the Night*" kitabı Fransız Rivierası'nda geçiyor.

Bunu düşündüm. "Ya da Zelda'nın adını verebiliriz? Scott'ı unut. Bu fikri severek gülümsedim. Zelda da bir yazardı ama tarih kitaplarında bu genellikle göz ardı edilir. Cebimden telefonumu çıkarıp Zelda'nın adını Google'da aratıyorum ve onunla ilgili ayrıntılara bakıyorum. 'Kadının kendisinden, şu sıcak, tüllü neon ışıklı kelime tabelalarından birinden yapılmış doğrudan bir alıntıya ne dersiniz? "Hiç kimse, şairler bile, insan kalbinin ne kadarını tutabileceğini ölçmemiştir."

Manon'un gözleri parlıyor. "*Magnifique*.

'Misafirler için onun kitabını, onun hakkında yazılmış anıları da stoklayabiliriz. Fotoğraflarını asabiliriz. Bu mekanı Zelda'ya ve caz çağına bir övgü haline getirin. Yine de... belki de kütüphane için bir Amerikalı yerine bir Fransız yazara yer vermeliyiz? Eğer bu oda bizim *en önemli* parçamız olacaksa, senin *de* önerdiğin gibi Paris merkezli olmalı. Bu odayı bir gösteri merkezi haline getirme ve otelin her yerine taşıyabileceğimiz bir temaya sahip olma ihtimali beni heyecanlandırdığı için gülümsememi bastırıyorum.

Manon başını sallar. "*Evet*, Fransız doğumlu bir yazar kütüphaneye aradığımız havayı vermek için en iyisi.

Ve işte tam da bu şekilde, ilginizi çekeceğinden emin olduğumuz bir fikre ulaştık. 'Bizler, bizi gerçeklikten ve gerçek hayatın sıradanlığından uzaklaştıran bir kitaba dalmak için sık sık dış dünyaya kapıyı kapatan kitapseverleriz. Paris turistlerin uğrak yerlerinden biri, ancak bizim gibi kitap kurtları da kendilerine zaman ayırmaktan hoşlanıyor.

tatillerde rahatlayın ve okuyun. Paris'in turistik yerlerini gezerek geçirdikleri uzun ve hareketli bir günün ardından, kitap tutkunu misafirlerimiz ayakları ağrıyarak geri dönecek ve kükreyen bir ateşin önünde bir şezlonga yayılmadan önce otel çevresinde sergilenen çok sayıda romanı incelemenin veya süitlerinin konforunda okuyarak şehrin gürültüsünü ve karmaşasını birkaç saatliğine bloke etmenin keyfini çıkarabileceklerdir. Şarküteri ve tatlı panoları sunabiliriz. Şarap şişeleri. Her süitte kahve, çay ve sıcak çikolata tercih edenler için bir kahve istasyonu olacak. Noel lansmanımız için zencefilli kahve, balkabağı baharatlı latte sunacağız. Kütüphanede sıcak şarap ve eggnog. Buranın rahat bir inziva yeri olduğunu hissetmelerini istiyorum. Arzu ettikleri tüm konfora sahip kurgusal dünyalara kaçabilirler.

'Yardımcınız yerine misafiriniz olabilir miyim? İyi bir kitap, bir kadeh şarap ve bir tatlı tabağıyla süitime yerleşmek istiyorum.

Aklımdan geçen fikirlere ayak uydurmaya çalışırken gülüyorum ve başımı sallıyorum. 'Kendi bastığımız kitapsı sanat eserlerini asabiliriz. Kitap ayraçları yapabiliriz. Kahve istasyonları için edebi kupalar bulabiliriz. Kindle'lar için okuma yastıkları. Kitapları ve şarabı koymak için bambu banyo kapları. Açıklama setleri. Kitapları kasap kağıdına sarabilir ve "Bir kitapla kör randevu" özelliğine sahip olabiliriz. Liste sonsuz ve bunların çoğu ucuz ama otelin edebi yönünü gerçekten vurgulayacak şeyler.

"Hı-hı. Sen de burayı satmak için yapıyorsun. Manon'un sesi alaycı ama o bile otelin ne hale *gelebileceği* fikrine kapılmış görünüyor. Bizim gibi kelime inekleri için bir mekân tasarlama hayaline nasıl kapılmasın? Manon ve ben kitap kurdu olsak da farklı türlerde okuyoruz. Kuzenim cesur gerçek suçları veya dehşet verici korku hikayelerini tercih ediyor ve bunlara doyduğunda klasiklere geri dönüyor, oysa ben rahatlatıcı bir romantizmden, anılardan veya tarihi bir destandan hoşlanıyorum. Arada sırada bir ya da iki klasik.

"Satacağım. Ve umarım edebi tema bu satışın gerçekleşmesi için yeterli olur, böylece endişelenmem gereken tek şeyin *kurgusal* kırık kalpler olduğu normal gece kuşu yazar hayatıma geri dönebilirim. Onları onarmak çok daha kolay.'

Turumuza yemek odasında devam ediyoruz. Kahverengi, yeşil ve sarı renkleriyle diğer bölümler kadar cesur ama maun mobilyalar sağlam ve iyi durumda. "Burası boyandı ve yeni perdeler takıldı. Derinlemesine temizlik dışında pek bir şey yok. Daha yakından baktıkça hevesim daha da artıyor. İlk görüldüğü kadar kötü değil. Mutfağın kendisi pratik ve

güncellenmiş, tüm paslanmaz çelik işlevler. İnceleme raporu tüm elektrik ve aletleri temizledi, böylece endişelenecek bir şey daha azaldı.

"Burayı bir restoran olarak mı işleteceksiniz?"

Evet. Sanırım bir şef için görüşme yapmamız gerekecek, çünkü işin restoran kısmında hiç deneyimim yok ve dürüst olalım, sabahın yedisinde kahvaltı servisi için o kadar da neşeli olmayacağım.

Geceleri daha iyi yazıyorum ve eğer havamdaysam sabahın erken saatlerine kadar durmuyorum. Umarım yaptığım işe duyduğum o lezzet, o tutku kısa sürede geri döner. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, kitap okurken atıştırmak isteyen konuklar için şarküteri ve tatlı panoları gibi basit yiyecekler sunma fikrini seviyorum. Açılış için meyveli kıymalı turtalar, *Bûche de Noël*, çikolatalı trüfler, fırınlanmış camembert ve bagetten oluşan Noel tabakları sunabiliriz. Sizin ve benim hazırlayabileceğimiz, bizi telaşlandırmayacak basit şeyler.

"Dur, beni acıktırıyorsun.

Birinci kattan ayrılıp üst kattaki süitlere çıkıyoruz. Toplam on sekiz oda var. İkinci katta on iki ve üçüncü katta altı oda, web sitesine göre biraz daha büyük, daha büyük gruplara veya ailelere hitap ediyor.

"Bana mı öyle geliyor yoksa kapalı bir otelde dolaşmak ürkütücü mü? Manon soruyor. "Sırt çantalı gezginlerin müziklerini bangır bangır açıp ucuz şaraplarını yudumlayarak buralarda bir yerde toplanacaklarını düşünmüştüm.

'Klişeleştirmek gibi bir derdin olduğundan değil, Manon. Belki de çalışıyorlardır ya da geziyorlardır?' Onlarla da karşılaşacağımızı tahmin ediyordum. İçlerinden Juliette adında biriyle birkaç kez telefonda konuşmuştum, gece geç saatlere kadar eğlenen birinin kırdığı camla ilgili endişeleri vardı. Ama bunun dışında onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece önceki sahibin onlara çok güvendiğini ve boşanmada kimin ne alacağını çözerken otelin tamamen terk edilmediğini bilmek beni rahatlatmıştı.

Kasvetli ışıklandırma ve çöp yığınlarıyla otel biraz ürkütücü ama işe başladığımızda ve burayı yeni boya ve temiz pencerelerle aydınlattığımızda hepsi düzelecek. "Sessizlik sürerken tadını çıkarmalıyız sanırım.

Çok yakında bu salonlar, taşınan bavulların sesiyle, Paris günlerini planlayan konukların çene sesleriyle dolacak. Kendimi bu durumda düşünmek çok garip, sessizliğe gömülmüş, uzun süredir yazıyordum, genellikle uğraştığım tek günlük endişelerim

kelime sayım ve tatmin edici sonlar sağlamak için hikayelerimi nasıl birbirine bağlayacağımıdır. Bu yeni ben, otelci, çok yabancı görünüyor, ama kendime bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini hatırlatıyorum.

İkinci kattaki sütlerden ilkinin kapısını açıyorum. Tozlu perdeler ve kirli pencereler içeri giren doğal ışığın çoğunu engelliyor, odayı lo   ve davetk  r olmaktan çıkartıyor ama bu kolayca düzeltilebilir. Onarımların çoğu kozmetik gibi görünüyor, ama gerçekten, nereden bilebilirim ki? Boya, perdeler ve yatak takımları. Kahve istasyonları için çanak çömlek, su ısıtıcısı ve kapsül makinesi. Mobilyalar eski olsa da dayanıklı. 'Bu mobilyalardan bazılarını boyayarak ve   ekmeceli dolapları bit pazarlarından bulabileceğimiz yeni kulplar ve donanımlarla güncelleyerek kurtulabiliriz. Yeterince yaratıcı olursak az parayla yapabileceğimiz çok şey var. 'En çok banyolar konusunda endişeliyim. Eğer tamamen yenilenmeleri gerekirse, mahvoluruz.

Teftiş raporuna göre, banyolar işlevsel ve kurallara uygun ancak eskimiş ve gelecekte tadilata ihtiyaç duyacak. Umarım bu çok *uzak* bir gelecek anlamına gelir ve tamamen yeniden şekillendirmek zorunda kalmadan onları biraz süslemek için bazı ince ayarlar yapabiliriz.

"Tesisat  ı değilim. Manon bir felaketle kar  ıla  mayaca  ımızı umar gibi parmaklarını   aprazlıyor.

"Denemediysen bunu nasıl s  yleyebiliyorsun?" diye takılmadan edemiyorum. "*Anais*.

Hatırladığım kadarıyla, web sitesindeki fotoğraflar banyoların aynı renkte olduğunu gösteriyordu, ancak bunun ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Avokado yeşili ya da güneş ışığı sarısı olmamaları için dua ediyorum.

Banyonun kapısını açıyorum ve bir somon patlamasıyla karşılaşıyorum. Somon rengi tavanlar, duvarlar, fayanslar, banyo ve zemin. "Vay canına... Somon rengi bingo kartımda yoktu.

'Daha kötüsü de olabilirdi,' diyor Manon neşeyle.

"*Evet*, avokado yeşilinden sonra güzel bir değişiklik oldu. En azından biraz sakinleştirici. Çok   ık olmasalar da temiz ve derli toplular, dolayısıyla hepsi bunun gibiyse banyoları tamamen elden geçirmek zorunda kalmayabiliriz, bu da i  imizi rahatlatıyor.

Banyo kapısını kapatıyorum ve süite geri dönüyoruz. Odalar mütevazı boyutlarda ama Paris standartlarına göre büyük. Yatak yastık ve çarşaflarla dolu. Çoğunlukla yırtık ve yıpranmış olduklarını ve kurtarılamayacaklarını görmek için elden geçiriyorum. Neden buraya atıldıkları ise kafa karıştırıcı.

"Balkon güzelmiş," diyor Manon.

Temiz havada kahvaltı etmek isteyenler için iki kişilik bir masa ve sandalyeler için doğru boyuttadır, ancak ferforje demir şekilden şekle girmiştir ve onarılması gerekecektir.

"Bu süiti alacağım," diyor Manon, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Neden bu? Ben soruyorum.

"Merdivenlere yakın, gece atıştırmak için aşağı inmek istersem mutfağa da yakın.

"İyi plan. Ben şimdilik karşıdaki süiti alacağım. Gerçekten de, misafirlerimizin kısa sürede bize ihtiyaç duyması ihtimaline karşı lobiye yakın olmak mantıklı. Manon'un süiti Jardin du Luxembourg'a, altın mızraklı yüksek siyah kapılara ve gür yeşil ağaçlardan oluşan bir gölgelik manzarasına sahip.

İkinci kattaki diğer süitlere göz atıyoruz; birkaç farklı gardırop ve büro dışında büyük ölçüde birbirinin aynısı olan bu süitler, pencerelerin bulunduğu yere göre düzenlenmiş. Ancak bazı süitler kırık dökük mobilyalarla darmadağınık: sandalyelerin tek ayakları bir yere takılmış ve çeşitli boyutlardaki çekmece ekleri, sanki birileri bir gün bu parçaların işe yarayacağını umarak bir hurda yığını tutmuş gibi istiflenmiş. Bir süitte taşan çöp torbaları yığını varken, birkaçı misafirleri bekliyormuş gibi nispeten temizdir.

Açıklanamaz bir şekilde, sekiz numaralı süitte çığ gibi büyüyen eski su ısıtıcıları ve tost makineleri bulunuyor. Odayı yanık tost kokusu sarmış. Çalışmıyorlarsa neden atmıyorlar? Koridorun sonunda kalan ve sırt çantalı çiftlerin kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri iki odaya göz atıyoruz. Ekstra onarım gerekmediğinden emin olmak için banyolarını hızlıca kontrol ediyoruz ve biri tertemizken diğeri hortum geçmiş ve hiçbir giysi zarar görmemiş gibi görünen süitlerinden ayrılıyor.

"Neden eşyalarımızı yerleştirip odalarımızı toplamıyoruz? Üçüncü katı yarın kontrol edebiliriz.

"Bavulları açmak mı? Manon tiksintiyle burnunu kıvrır.

"Ben eşyalarımı yerleştireyim, sen bavulunu bir köşeye at. Bu yeni hayata alışabilmem için odamın derinlemesine temizlenmesi gerekiyor. Manon büyük olasılıkla nevresimlerini değiştirecek ve hepsi bu kadar. Ah, onun gibi takıntılardan arınmış olmak, yeni bir çevreye kolayca uyum sağlayabilmek.

"Doğru," diyor. "Peki ya yatağıma atılan onca şey ne olacak? Herhangi birini saklamak ister misin?"

'Hayır, misafirler için değil ama belki bir kısmını temizlik bezi ya da başka bir şey olarak kullanabiliriz. Şimdilik çamaşırhaneye atalım. Daha sonra akşam yemeği için buluşalım mı?

"Oui.

Bavulumu üst kata çıkardıktan sonra naneli bir Noel mumu yakıp pencerenin rafına yerleştiriyorum. Nane kokusu havadaki havasızlığı gizlemeye yardımcı oluyor ve ben temizlik yapıp mekânı kendime ait hale getirirken burayı daha çok evim gibi hissettiriyor.

Kahvaltıdan sonra, bir gün önce sütlerimizden temizlediğimiz çöpleri atıyoruz ve lobinin girişini düzenliyoruz, böylece takılma tehlikesi yok ve çöp yollarında gezinmek zorunda kalmadan girip çıkabiliyoruz.

Birkaç saat sonra, altı lüks süiti keşfetmek için dolambaçlı merdivenlerden üçüncü kata çıkıyoruz. Merdiveni gençleştirip altını yeniden hayata döndürdüğümüzde, süslü korkuluklarıyla bir gösteri merkezi haline gelebilir. Merdivenler, kenarlarından sıyrılan ve kendine özgü küf kokusuyla nemli olan çamurlu kahverengi bir halıyla kaplı. Altında ne olduğunu görmek için eğilip halıyı çekiyorum.

'Manon, bak! Bu kahverengi canavarın altında mermer var!'

'*Ooh la la*, neden böyle güzel bir döşemeyi kaplasınlar ki?'

'Sanırım otel yıllar içinde birçok tadilat geçirmiş ve birçok farklı yüze sahip olmuştur. Keşke duvarlar konuşabilseydi...'

"Bazı ilginç hikayeler duyardık.

Telefonuma bir not daha alıyorum. "Halıyı kaldırabilir ve mermerin kenarlarını açıkta bırakacak şekilde altın süslemeli lacivert bir merdiven yolluk bulabiliriz.

"Çok asil," diyor Manon. 'Ya da her şeyi siyah yapabilir ve bu şekilde bir açıklama yapabiliriz.

Gözlerimi deviriyorum. Manon sadece siyah giyer. Siyah kotlar ve kazaklar. Siyah göz kalemi. Siyah botlar. Yazın bile, ama siyah formda elbiselerle değiştirir. Ne diyebilirim ki? O sinirli biri. Ben parlak renkler giyme eğilimindeyim ve

Kolayca karıştırılıp eşleştirilebilen kapsül bir gardırop. Benim kıyafetlerim şimdiden dolaba düzgün bir şekilde asıldı, Manon'un kıyafetleri ise hala bavulunda ve zaman geçtikçe, Manon'un uyum sağlayacağından şüphe duymadığım sırt çantalı çiftlerden biri gibi, odasının etrafındaki dağınık yığılara atılacak.

"Süslü bir merdiven koşucusu ne kadar mal olur?" "Araştıracam. Bunu notlar uygulamama not ediyorum.

Merdivenlerin tepesinde altın desenli süslü bir ferforje çift kapı var, ancak pas dokunuşlarıyla gölgelenmiş. Ferforje demire nasıl çeki düzen verileceğinden pek emin değilim ama eminim yapılabilir. Koridordan aşağı inerken iki süite göz atıyoruz. Çok daha büyükler ama yine de aynı renk düzenine sahipler. Mobilyalar biraz eski püskü ve eskilikten aşınmış olsa da daha kaliteli. 'Bunlar daha görkemli ve kesinlikle lüks. Bu büyük alanları yenilemenin ne kadar zaman alacağı konusunda dikkatli olmamız gerekiyor. Web sitesindeki fotoğraflar üçüncü kattaki süitlerin ne kadar geniş ve ferah olduğunu göstermiyordu. Otelde asansör yok, ki bu Paris'te sanıldığından daha yaygın bir durum, bu nedenle gardıroplar ve kanepeler gibi ağır parçaları merdivenlerden yukarı ve aşağı taşımak zorunda kalmayacağımız ve bunun yerine elimizdekilerle en iyisini yapabileceğimiz ve ucuza bulabilirsek odaları halılar, sanat eserleri ve lambalar gibi bazı ekstra parçalarla süsleyebileceğimiz için mutluyum.

"*Evet*," diyor Manon. 'Neden bir lüks süiti lansman için yenilemiyoruz ve diğer beşini daha sonraki bir tarihte yapmıyoruz?

'Harika fikir, Manon. Her süiti Noel için de dekore edebiliriz, bu da şu anda istediğimiz kadar süslü olmadıkları gerçeğinin dikkatini dağıtabilir.

Baktığımız son süitler daha da büyük, apartman büyüklüğünde ve büyük gruplar ya da aileler için mini mutfaklı. Tadilatları nasıl programlayacağımızı ve Noel tatili konuklarımıza hitap etmek için önce hangi süitleri tamamlayacağımızı düşünüyorum.

Arka taraftaki binalara bakan karşı taraf yerine, Rue de Vaugirard'a ve bahçelere bakan süitler muhtemelen ideal adaylardır. Kapıyı kapattım ve ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sildim. Toz her yüzeyi mesken tutmuş, özellikle de sırt çantalı gezginlerin keşfetmediği ve rahatsız etmediği belli olan üçüncü katta, kıyafetlerimize, ellerimize yapışıyor.

"Bu ayna muhteşem," diyor Manon, koridorun sonundaki duvarda asılı duran altın renkli, yere kadar uzanan kemerli aynayı göstererek. "Ama düşecekmiş gibi duruyor.

Aynanın arkasını kontrol ediyorum. Sadece barok yaldızlı çerçevenin ağırlığı altında bükülen ince bir cıvata ile sabitlenmiş. "Daha sağlam bir sabitleyiciyle yeniden asmamız gerekecek.

Tadilat işleri için bir profesyonele ihtiyacımız var ama aynayı sabitlemek gibi işler için kendimiz yapmayı öğrenebileceğimizi umuyorum. "Daha zahmetli kısımlar için bir inşaatçı tutmamız ve bazı şeyleri kendimiz yaparak ne kadar tasarruf edebileceğimizi görmemiz gerekecek. Ardından, lansman için sadece üç ya da dört süit tutacak olsak bile, her oda için rakamları hesaplamamız gerekecek. En azından odaların yeni yatak takımlarına, şiltelere, banyo havlularına, komodinlere, lambalara, Noel süslerine ihtiyacı olacak...'

Bu tür lüksler için bütçem yok; sadece inşaatçı için bütçe ayırdım, bu yüzden temel ihtiyaçlar bile biraz zorlayıcı olabilir. Sanırım bir yanım, onu yüceltmek için sihirli bir dokunuş eklemeye hazır, düzgün, temiz bir otel bulmayı umuyordu ve *işte* oldu. Eski kocam beni otel konusunda gerçekten zor durumda bıraktı ve aynı panik dalgası beni de sarıyor. Bunu nasıl başarabilirim ve her şeyi kaybetmem?

'Yapmak istediğim en son şey olsa da krediyi artırmayı düşünmem gerekecek.

'Ya da aileden ödünç alabilirsin? Ya da benimkilerden? Onlar sana borç verir, bana pek vermezler. Audi'lerini hurdaya çevirdiğim için hâlâ üzgünler. Yaban domuzu hikayesinin yalan olduğunu düşünüyorlar.'

"Yalandı.

"Bu konunun dışında. Her neyse, demek istediğim aileniz size karşı kin beslemiyor, bu yüzden büyük olasılıkla borç vermeye razı olacaklardır.

İç çekiyorum. "Ama bunun sonunu asla duymayacağım, değil mi? Ailemizde hiçbir şey kutsal değildir. Dedikodu almış başını gidiyor ve WhatsApp aile grup sohbetlerinin ortaya çıkmasıyla bundan kaçış yok. İnternete düşecek ve her aile üyesi tarafından incelenecek. Hâlâ Francois-Xavier sohbetinin etkisinden kurtulabilmiş değilim; sohbet intikam konuşmalarına dönüştü ve Odette Teyze'nin kocasının kumar alışkanlığını finanse etmek için aile yadigarlarımızı sattığı ve Paris'teki bir pied-à-terre'de yarı yaşında bir kadını sakladığı ortaya çıktıktan sonra onu hiç görmediğimizi ya da ondan haber almadığımızı hatırlayarak bir an için ailemden gerçekten şüphelendim. *Hâlâ* şüpheleniyorum. Kalpleri doğru yerde olsa bile. Manon'a onun hakkında soru soracak kadar cesur değilim.

Çünkü dürüst olalım, eğer birinin kaybolması gerekiyorsa, bu iş ona verilirdi.

"*Hayır*. Bunun sonunu asla duyamazsın." Manon nefesini üfler. 'Ama getirisi buna değer mi? Muhtemelen.

Ellerimi havaya kaldırıp bu korku hissine teslim oluyorum. Her şeyi kaybedeceğim korkusu. Yeterince deneyimli olmadığımından korkuyorum. Tek yapabildiğim bu korkularla yüzleşmek ve inancımı korumak. 'İnsani olarak mümkün olduğunca çok şey yapacağız ve başka bir seçenek olmadığı sürece borç almaktan kaçınacağım. Belki de inşaatçı son derece uygun fiyatlı olur ve tüm bu endişeler boşa gider.

"Geleceğimde su toplamaları görebiliyorum. Ovalama, boyama, temizlik, yıpratıcı iş. Bu planı neden kabul ettim ki? Yirminci bölgede kiramı ödeyebilmek için üç önemsiz işte çalışmaktan mutluydum.

"Üç işten de nefret ediyordun, beni seviyorsun ve bunun iyi bir plan olduğunu biliyorsun.

Beni incelerken başını eğiyor. 'Bu aşk mı yoksa sadece ailevi bir bağ mı? Ve bu bağ ne kadar güçlü? Şu anda kafamın içinde dönen tartışma bu.

Güldüm, yıllardır ilk kez doğru dürüst güldüm. Boşanma görüşmelerinin olumsuz sonuçlanmasının ardından Manon'un yanına taşındım ve Francois-Xavier'in biz her şeyi sonuçlandırana kadar Le Marais'deki dairemizde yaşamasına izin verildi. Böyle saçma bir fikrin faydalarını nasıl anlatırlarsa anlatsınlar, onunla tekrar birlikte yaşamamın hiçbir yolu yoktu. Ve gerçekten de, muhtemelen bu onların oyun planıydı, taşınmamı sağlamak için. Kuzenim beni kollarını açarak karşıladı ve otele taşınana kadar kalabileceğim bir yer verdi. Otelin satışı tamamlandığında birlikte bir daire kiralamayı planlıyoruz. Manon ile yakın bir yerde yaşamamanın zorlukları olsa da, yalnız yaşamaktan daha iyi ve farklılıklarımıza rağmen iyi bir takımız.

'Baktığım her yerde boyanacak bir duvar var ve eğer yüksek kısımları, alçak kısımları ve ortayı yapmak zorunda kalırsam...'

'Öğle yemeği için ara verelim. Ondan sonra daha ilham verici hissedeceksin. Yeni bir otel ismi bulmalıyız... edebi bir şey. Tüm kitap kurtlarının tanıyacağı bir şey ve sonra işin markalaşma kısmına geçebilirsiniz.

"*Ooh la la*, ismi ne olacak?

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde yeni yapılmış yatağıma giriyorum, dizüstü bilgisayarımı yastığımın üzerine koyuyorum ve Word belgemi açıyorum. Uzun, yorucu bir gündü ve sinirlerim bozulmuştu ama her parçam uyumak istese de yazmalıydım.

Dışarıda gece çökmüş, Hilary evliliğinin yıkıcı sonucuyla başa çıkabildiği için kendini tebrik ederken yıldızlar mürekkep gibi gökyüzünde parıldıyordu. Şimdi tek yapması gereken cesedi nereye saklayacağını bulmaktı.

Cesedi saklamak mı?

Bilgisayarı kapatıyorum. Yarın başka bir gün.

Ertesi sabah mutfağı karıştırırken keşke yanıma French press ve öğütölmüş kahve gibi temel malzemeleri almayı akıl etseydim diyorum. Eşyalarımızı Manon'un *annesinin* evinde depolarken burada neye ihtiyacımız olacağını pek düşünmemiştik.

Dolaplara bakıyorum ama Fransız presi ya da su ısıtıcısına benzer bir şey bulamıyorum. Belki de üst kattaki su ısıtıcısı mezarlığındadırlar, toz katmanları altında çürüyüp gitmişlerdir.

"*Bonjour?* Yirmili yaşlarının ortasında kızıl saçlı bir kadın el sallayarak içeri giriyor. "Ben Juliette, Avignon'dan gelen sırt çantalı gezginlerden biriyim. Diğerleri çoktan kahvaltıya gittiler, ama sizi burada duydum ve günaydın demek ve kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür etmek istedim.

'*Bonjour!* Ben Anais. Sizinle şahsen tanışmak çok güzel. Üzgünüm, size ikram edecek kahvem yok. Bugün getiririm.'

Sanki önemli değilmiş gibi beni başından savıyor. "Köşeyi dönünce Café Madame var, orada sadece beş avroya café et croissant var." Espresso kahve ve tereyağlı kruvasan şu anda kulağa hoş geliyor. "Petit déjeuner için bize katılmak ister misiniz? Oraya yürüyerek sadece birkaç dakikada gidebiliriz.

'Kahvaltı harika olur. Atkımı alayım.'

Aceleyle odama dönüp ceketimi ve yün atkımı giyiyorum. Birkaç dakika sonra lobide buluşuyoruz ve şafağın karanlığına doğru yola çıkıyoruz. Sabahın erken saatlerinde Paris'te büyümlü bir şey var.

görünürde çok az insan var. Hava sisli ve sokaklar sanki şehrin kendisi bile uyuyormuş gibi ıssız.

"Hepiniz ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyorum, ellerimi ceketimin ceplerine sokup hafif çiseleyen yağmura karşı gözlerimi kırıştıtırırken.

Bir tutam kızıl saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. 'Turistler için yürüyüş turları yapıyoruz. Soğuk havalar bastırıldığı için turlar yavaşlıyor, biz de hala bu zorlu koşullara göğüs germek isteyen yeterince turist olmasını umuyoruz ki para gelmeye devam etsin. Bazı günler gerçekten iyi iş çıkarıyoruz, bazı günler ise tur yapıyoruz ama hiç bahşış alamıyoruz.

'Ah, anlıyorum. Hava durumu işinizi gerçekten etkileyecektir. Paris'te yürüyüş turları oldukça fazladır ve küçük bir ücret karşılığında buranın tarihini öğrenmek için harika bir yoldur. Turların çoğu 'dilediğin kadar öde' bahşış sistemi sunar, bu nedenle gelirleri çılgınca dalgalanabilir, özellikle de insanlar bundan yararlanırsa. "Paris hakkında çok şey biliyor olmalısınız.

Sırıtır. "Artık biliyorum. Başlangıçta çok fazla sıkıştırma vardı ve şehir hakkında binlerce gerçek öğrenmiş olsam da, her zaman öğrenecek daha çok şey var. İlk başlarda, gruplara bu konularda bir otoriteymişim gibi konuşmak zorunda kaldığım için çok korkuyordum ama şimdi bundan gerçekten keyif alıyorum. Bunu eğlenceli hale getirmeyi ve her bir manzarayla ilgili tarihin yanı sıra benzersiz ve aptalca bilgiler de vermeyi amaçlıyoruz.

Juliette'e gülümsüyorum. Onda gerçek bir sıcaklık var ve turlarını ziyaretçiler için unutulmaz kılmasını seviyorum. "Eminim eğlencelidir. Peki şimdi nereye?"

Başını iki yana sallıyor. 'Noel için kalacağız ve sonra Hollanda, Belçika, Almanya ve ötesine geçeceğiz. Nerede iş bulabileceğimize bağlı.

"Ne macera ama.

"Öyle olacak. Gerçi Paris'ten birkaç ay önce ayrılmamız gerekiyordu. Gülüyor. "Hiçbirimiz kendi ülkemizde uğradığımız ilk şehre aşık olacağımızı hesaba katmamıştık. Paris'in her yerini keşfedene kadar kalacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Gittiğimiz her yerde aynı sorunu yaşayacak mıyız? Bir yere aşık olunabileceğini bilmiyordum. Tıpkı bir insan gibi kalbinizi ele geçirebilir.'

"Evet, Paris böyledir. Bilmem gerekirdi. Yaklaşık on altı yıl önce Bristol'da üniversiteyi bitirdikten sonra tatil için Manon'u ziyarete geldim ve bir daha hiç ayrılmadım. Uzun vadede İngiltere'ye döneceğimi hiç sanmıyorum. "Hangi süitte kalıyorsunuz?" Juliette'in çiftlerden daha düzenli olanı mı, yoksa kaosun hüküm sürdüğü Manon gibi mi yaşadığını merak etmeden edemiyorum.

"Erkek arkadaşım Timothee ve ben 11 numaralı süitteyiz. Zac ve Kiki de on ikide. Şüphelendiğimiz gibi, Juliette daha düzenli bir süitte.

"Umarım sorun yoktur - yapılması gereken işleri görmek için hızlıca bir göz attık.

'Kesinlikle. Böyle merkezi bir yerde kalabildiğimiz için minnettarız.

"*Mersi.*

Café Madame'a varıyoruz ve Juliette'in sırt çantalı arkadaşlarıyla tanışıyoruz. Erkek arkadaşı Timothee ve arkadaşları, diğer çift Zac ve Kiki. Neşeli bir grup ve sabahın erken saatlerine rağmen enerjikler. Kiki dakikada bir mil konuşuyor ve bulaşıcı olan makineli tüfek gibi bir kahkahası var. Daha sessiz ve yumuşak konuşan Juliette'e kıyasla daha hareketli ve hızlı konuşuyor. Aralarındaki güçlü dostluk, birbirlerini tamamlamalarından ve laf atarken kollarını sıkmalarından ya da ellerine dokunmalarından belli oluyor.

Kafe ve kruvasan siparişimi verdikten sonra "Erken bir tura mı çıkacaksınız?" diye soruyorum. Güneş yavaş yavaş yükseliyor ama bir saat kadar daha ortalık aydınlanmayacak.

'Evet, ilki sekiz buçukta. Günde iki kez tur düzenliyoruz ve ayrıca bire bir deneyim ayrıcalığını yaşamak isteyen turistler için özel rehberli geziler de sunuyoruz.

Kiki, 'Peki ya sen Anais? Oteli kendin mi yenilemeyi planlıyorsun? Seni nedense çekiç kullanırken görüyorum, sanki ifade edilmesi gereken bastırılmış bir sürü duygu varmış gibi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Şey, sen nasıl...? Fındıkkıran kaskatı mı oturuyorum? Omuzlarım kulaklarımın etrafında mı? Yanaklarıma ne kadar masaj yaparsam yapayım bir türlü çıkaramadığım o dinlenen *öldürücü* suratı mı takınıyorum?

Kiki, kuşların atkestanesi ağaçlarından kaçmasına neden olan yüksek sesli bir kıkırdamaya başlar. "*Désolée, Paris Scandale*'de boşanma haberini okudum ve eğer böyle bir adamla evliliğin acısını çeken ben olsaydım, eli çekiçli, intikam peşinde koşan, *je ne sais pas*'lı bir manyak olurum.

Kiki'nin sözlerini düşünmek için bir an duruyorum, ilk başta alındığımı mı yoksa tamamen anlaşıldığımı mı hissettiğimden emin olamıyorum ve ikincisi olduğuna ve onun büyük olasılıkla benim ruh hayvanım olduğuna karar veriyorum.

'Bu düşünce bir iki kez aklımdan geçti, Kiki. Aslında, onun birçok sadakatsizliğinden sonra romantizm yazmakta biraz zorlanıyorum ve itiraf etmeliyim ki aklımda cinayet olduğu zamanlar oluyor. Juliette'in gözleri korkuyla açılırken Kiki bana yavaşça başını sallayarak anlayış gösterdi.

"En azından *kurgusal olarak*. Ama iyi yaşamak en iyi intikam değil mi? Hemen ekliyorum ve Juliette'e güven verici bir gülümseme ve elini okşama olduğunu umduğum bir hareket yapıyorum. Bir katil bunu yapar mı? *Hayır*, izleyicilerinin rahatsız olmasından zevk alırlar.

Kahvaltımız geldi ve onlara otelle ilgili planlarımızı anlatmadan önce çok ihtiyaç duyduğum kahvemden bir yudum aldım; buna işin çoğunu kendimiz yapmayı hedeflediğimiz de dahil; yani imkânlarımızın elverdiği ölçüde. "Otel edebi bir tema etrafında tasarlanacak.

Juliette koltuğunda dans ediyor. 'Ooh, en edebi olduğunu düşündüğüm 6. bölge için mükemmel!

"*Evet*," diyorum, aklım çevredeki tüm muhteşem kütüphanelere ve kitapçılara gidiyor. "Belki de misafirler için bir edebiyat haritası yapmalıyım..." Fikir şekillenirken düşünüyorum. Sadece otelin içinde bir edebiyat cenneti sunmakla kalmaz, aynı zamanda çoğu insanın aramaya gitmeyi bilmediği için kaçırdığı tüm o gizli mücevherlerin ayrıntılı bir haritasını da sağlayabiliriz.

Juliette parmaklarını şıklatıyor. "Edebi haritanız için sizi çok yakın ve en iyi saklanan sırlar olan birkaç özel yere götürebilirim.

"Bunu çok isterim.

"Rezervasyonlarımıza bakıp hangi gün müsait olduğumu size bildiririm. "*Parfait*.

"Yani..." diyor Kiki, sırtarak. 'Yeni komşun Noah'yı nasıl buluyorsun? Otele taşındığımızda epey bir şikâyet listesi vardı. Birçok kez bakım için orada olmadığımızı açıklamak zorunda kaldık.

Şu adam! Onun sorunu ne? Otelin biraz kaba saba olması dışında işine tam olarak nasıl engel oluyor? Sıkıldı mı?

Sevgililerimi öldürdüm, yani kurgusal kahramanlarımı öldürdüm sonuçsuz bir akşamın daha ardından, süitimin küflü ortamında sersemlemiş bir şekilde uyandım ve vaktin geldiğini anladım. Aramayı olabildiğince erteledim. Eğer edebiyat ajansım Margaret'in telaşlı sesli mesajları bir şey ifade ediyorsa, telefon görüşmesi pinpon günlerimizin sona erdiğini söyleyebilirim.

Aramasına cevap vermezsem, kapıma gelme ihtimali çok yüksek ve mümkünse yüz yüze görüşmekten kaçınmak istiyorum. Kötü haberler geldiğinde Margaret otoriter ve aynı ölçüde korkutucu olabiliyor, bu da sözleşmelerimi müzakere etmesi söz konusu olduğunda harika, ancak pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmediğimde o kadar da iyi değil.

Dayatılan son teslim tarihine yetişemeyeceğimi ona söyleme düşüncesinden korkuyorum. Avansı zaten birkaç pahalı boşanma avukatına harcadım ve teslim edecek bir kitabım yok. Kitabın olmaması demek, avansı hak ettikten sonra telif ücreti alma şansımın olmaması demek. Ve daha da kötüsü, sözleşmemin şartlarını ihlal ettiğim için bir dava anlamına da gelebilir.

Odamda, yüzeyi çizik ve ayağı eğri büğrü olan, ama artık sevmeye başladığım, miadını doldurmuş bir masada oturuyorum. Her yara ve sıyrık onun hikayesinin bir parçası ve uzun, zengin bir yaşamın kanıtı. İkinci süitte kaldığı süre boyunca bu masada başka kimler oturdu? Evdeki ailelerine kartpostallar yazdılar mı? Ya da şehrin canlılığını ve gördükleri ve yaptıkları her şeyi yakalamaya çalışan uzun mektuplar? Şimdi bu harap ve köhne masanın yanında rahatlıyor, hayatımı her seferinde bir kelimeyle toparlamaya çalışıyorum. Bu sessizlikte,

Oteldeki bu terk edilmiş eşyalarda güzelliği gördüğüm yansıtıcı anlar.

Ama... düşünme zamanı bitti. Margaret'a yapılacak korkunç çağrıdan kaçış yok. Bu hafta yenileme işi için teklif vermek üzere üç müteahhit gelecek ve eğer yazı hayatımı düzene sokmazsam otele tam olarak odaklanamayacağım.

Kendimi hazırladım ve numarayı çevirdim. "*Bonjour*, Margaret! Sesime parlaklık katmaya zorlayarak söylüyorum.

Saçmalamayı kes, Anais. Neler oluyor? Telefonlarıma çıkmıyorsun.' Margaret eski tip bir yayıncı. Onu el yazmalarıyla dolu bir masada, Shard'a bakan açık bir pencerenin önünde otururken, ahududu aromalı bir vape içerken ve çalışanlara bağırırken bulabilirsiniz. Bu tam olarak PC'ye uygun değil ama bundan kurtulacak kadar övgü alıyor.

"Sorduğuna sevindim. Görüyorsunuz-' Aşağıdan bir gürültü geliyor ve hemen ardından kan donduran bir çığlık yükseliyor.

"O da neydi öyle? Margaret, sanki aramayı sonlandırmak umuduyla bir şaşırtmaca yaratıyormuşum gibi şüpheyi karışık bir sesle konuşuyor. Ve doğrusu, keşke bunu ben düşünseydim.

"Bu Manon! En kötüsünü düşünerek havalandım. Tavandan düşmüştür. Çamaşır oluğuna takıldı. Bugünlerde kimin çamaşır oluğu var ki? L'Hotel du Parc'ta kesinlikle var. Birçok kez Manon'un kazağının kapüşonunu çekip aşağı kaymaya çalışmasını engellemek zorunda kaldım, 'nereye gittiğini görmek için', zavallı kuzenimin sonsuza dek bir borunun içinde eğilip büküldüğünü hayal ettim.

"Nerede o? Kahverengi halı kaplı merdivenlerden aşağı inerken bağırıyorum, toz dans ediyor.

Manon'u gelecekteki kütüphane olarak seçtiğimiz odada bulduğumda tatlı bir rahatlama hissediyorum. Bir dizi kitap rafı dışında çoğunlukla boş, bazıları tozlu deri ciltli baskılar daha yüksek ve ulaşılamaz raflarda terk edilmiş. Şey... Ayaklarını buldum. Devrilmiş bir kitap rafının altına sıkışmış, sadece Doc Martens'leriyle Batı'nın Kötü Cadısı gibi sergileniyor. Telefonum hâlâ elimdeydi, Margaret'a haber verdim: "Elimde acil bir tıbbi durum var! Seni sonra ararım.

Hayır, yapmayacaksın. Artık bu işe yatırım yaptım. Beni hoparlöre ver.'

İçimi çekiyorum ve hoparlör düğmesine basıp telefonu parke zemine bırakıyorum. "Manon, iyi misin? Manon'un iyi olduğunu düşününce göğsüm sıkışıyor.

ciddi şekilde yaralanabilir. Hafif bir inilti var. "Kitaplığı yukarı kaldıracam." dedim.

"Noadajldk," diye boğuk bir cevap veriyor. Eski kitaplığa büyük bir hamle yapıyorum ama yerinden kımıldamıyor. Bu rafları daha önce biraz dayanıksız gördükleri için çöpe atmak üzere işaretlemiştim ama şaşırtıcı derecede ağır oldukları ortaya çıktı.

'Merde! Bu imkansız! Altında nefes alabiliyor musun?'

'Yardım edecek bir çift ele daha ihtiyacın var, Anais. İşe koyul,' diyor Margaret her zamanki kaba üslubuyla.

"NOAJDAJLDK!" diyor Manon, sesi cılız ama güçlü, sanki konuşmak için akciğer kapasitesinin her zerresini kullanıyormuş gibi.

"Ne? Enerjini koru, Manon.' Margaret,

"Birini mi soruyor?" dedi.

'Kimi isteyebilir ki? Sırt çantalılarının hepsi iş başında. Kitaplığı bir kez daha itiyorum. Bir şey çıkmadı. "Yardıma ihtiyacım olacak. Kaslı birine. Güvenilir, sağlam-'

"Noajkh.

"Noah! Margaret çığlık atıyor. "Noah kim?

'Yan komşu! Margaret, sen onunla konuşmaya devam et, ben de Noah'ı çağırayım. Cep telefonumu Manon'a yaklaşıtıyorum ki temsilcimi duyabilsin ve çiseleyen güne doğru dışarı fırlıyorum.

Formdan düşmüş romantik yazar bedenimin beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde Kayıp Nesil Şarap Barı'na koşuyorum ve Noah'nın kapısına vuruyorum. Ya burada değilse? İçeri bakmak için ellerimi karanlık cama siper ederken kalbim dört nala atıyor. Bana doğru gelen kararlı adımlarını gördüğümde ürpertici bir nefes alıyorum.

Kapıyı biraz açtığımda, "Noah, acil bir durum var!" dedim.

Manon ağır bir kitap rafının altında kaldı ve onu kaldıramıyorum.

Neyse ki Noah aciliyeti anlıyor ve hızlı adımlarımı takip ediyor. Geçen gün biraz senaryo dışına çıktığımda onu serbest bırakmamla ilgili bir kin besliyor gibi görünmüyor. Yine de bir erkeğin bana patronluk taslamasına izin vermeyeceğimi en iyi o biliyor.

Margaret'in Manon'a bekar olan ve Paris'te bir kitap turu yapacak olan yeni bir yazarından bahsettiğini ve ona rehberlik edecek bir Fransız arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylediğini görmek için aceleyle geri dönüyoruz. "Margaret! Şu an çöpçatanlık yapmanın zamanı değil!

Noah durumu değerlendiriyor ve birkaç dakika içinde rafı Manon'un çerçevesinden sanki katmandan yapılmış gibi kolayca kaldırıyor. Üst beden gücüm üzerinde gerçekten çalışmalıyım. Ya öyle ya da Noah aldatıcı derecede güçlü. Sağlam bir dağ adamı havasına sahip olsa da, bar sahibi bir adamın şarap, viski ve kokteyl servisine ve içimine yakın olduğu için bu kadar atletik olacağını düşünmemiştim. Bu klişeye inanıyor muyum? Muhtemelen izin günlerini dağlara tırmanarak, Hemingway'in ilk karısı Hadley ile yaptığı gibi, yapabildiğini kanıtlamak için elektriksiz mütevazı kulübelere sığınarak geçiriyordur. Yine, muhtemelen bir klişe ama ben bir yazarım ve aklım oraya gidiyor.

Noah'yı aklımdan çıkarıyorum ve yüzü tozla kararmış bir halde doğrulup oturan Manon'a odaklanıyorum. "Hikayeyi anlatmak için hayattasın! Dizlerimin üzerine çöküp onu sıkıca kendime çektim. Bağırıyor.

Noah, neden devrildiğine dair bir ipucu bulabilecekmiş gibi rafı inceliyor. Poirot gibi belinden eğilmiş.

Hayattayım - sadece. Tazminat talep edebilirim. Henüz karar vermedim.

"En sevdiğin kuzenin olan bana tazminat mı ödeceksin? Hasta, üzerine ağır bir mobilya parçası düşmesine rağmen oldukça iyi görünüyor. Yine de yaralanmalar içten olabilir ve bu endişe verici bir düşünce. "Kontrol için sizi hastaneye götürmeliyiz.

Manon odanın kenarına çekilir ve duvara yaslanır. Göbeğini tutuyor, bu da endişe verici bir durum. 'Hayır, hastaneye gitmeme gerek yok. O kadar ciddi bir şey değil.

Noah rahat bir tavırla, "Eminim iyidir," diyor.

Ve gerçekten, o nereden bilebilir ki? "Tıp eğitimi aldın mı, Noah?" Gözlerimi kısıyorum. "X-Ray görüşü ile mi?

Kaşlarını çattı. "Şey, hayır. Sadece kitaplığın kendisi-' '- masif ahşaptan yapılmış ve b i r hızla üzerine düşmüş olmalı! Ben araya giriyorum.

"Bildiğimiz kadarıyla zavallı kuzenim dahili olarak kanama ya da daha kötüsü.' Manon'un gözleri genişler.

"Uykuya dalabilir ve bir daha uyanmayabilir. Ağzımı özür dileyen bir şekilde büzüyorum. 'Bu kadar açık konuştuğum için üzgünüm Manon. Benim gözetimimde ölürsen *annen* beni öldürür.

Nefesi kesildi. "*Annem* için benim ölü olarak uyanmamdan daha mı çok endişeleniyorsun?

Ciddiyetle başımı salladım. "Oldukça korkutucu biri. Josephine Teyze Margaret'a taş çıkartırdı diyelim. Okul tatili ziyaretlerim Manon yanımdayken her zaman eğlenceliydi, ama Josephine Teyze sıkı bir yönetim sergiliyordu ve ben de başımı belaya sokmaktan korktuğum ve küçük kuzenim de *korkmadığı* için uslu duruyordum.

'Bu kadar çok sorun yaşamamın sebebi annem. Her Noel'de beni, davranışlarım yüzünden Père Noël'in hediye dağıtmaya gelmeyeceği, onun yerine Père Fouettard'ın beni ziyaret edeceği ve onun da beni döveceği konusunda tehdit ettiğini biliyor musun? Ne tür bir anne bunu yapar? Manon bu anı karşısında başını sallıyor. Biz çocukken, tüm Fransız ebeveynler böyle bir şeyle tehdit ederdi. 'Kırbaççı Baba' hakkındaki masallar, biz uyurken hediyelerimizi dağıtan neşeli Père Noël yerine ceza vermek için gelen bu yaşlı, kambur yabancıyı hayal ettiğimiz için çoğumuzu uslu tutmaya yeterdi.

'Bu seni durdurmadı, değil mi? Hala söyleneni yapmıyorsun.'

"Bunun neresi eğlenceli? Gözlerinde hınzır bir parıltı var, sanki zavallı annesine yem atıyormuş gibi. 'Sadece onunla nasıl başa çıkacağını anlayan gerekiyor ve kurallara göre oynamak doğru yol değil. Kalkmama yardım eder misin?' Onu kaldırıyorum ve ellerini siyah kot pantolonuna siliyor. "Umarım... bayrama kadar iyileşirim. Kendine sıkıca sarılıyor ve ben her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair ilk ipucunu alıyorum.

"Yedi hafta falan var, Manon. Omuzlarım gevşedi. Eğer abartıyorsa, sağlıklıdır. "Sen iyisin. Muhtemelen bugün mutfak dolaplarını düzenlememe yardım etmek zorunda kalmamak için kitaplığı üstüne çektin. Dolaplarda her türlü döküntü var: onlarca yıllık konserveler, uyumsuz çanak çömlekler ve hurda yığınının atılması gereken bozuk aletler. Tüm bunlar ve hala bir French press bulamadım ama yerel bir marketten bir tane almayı başardım, böylece en azından sabahlarımız gerekli kafein sarsıntısıyla başlıyor.

"Aklımdan geçti.

"Bu kadar hafif bir rafı nasıl kaldıramadın?" dediğinde Noah'ın hâlâ burada olduğunu neredeyse unutmuştum. Yüz hatlarında şüphe belirdi.

Hafif raf mı? Bu bir çeşit maço erkek olayı mı? Büyük, güçlü, vahşi erkek kasları için yaltaklanmak mı istiyor? "Raf o kadar ağır ki yerinden bile oynatamadım! Kendini daha iyi hissetmek için üst beden gücümün biraz eksik olduğu gerçeğini vurgulamana gerek olduğunu sanmıyorum, Noah. Adamın egosu hayret verici!

Manon omuz silkiyor. "Anais'in tüm bu yazımlardan dolayı çok güçlü falanksları olabilir ama bu burada bitiyor. Tartışmaya giriyorum ama muhtemelen haklı. Beslenmek için kendimi Paris sokaklarında yürümeye zorlamasaydım ya da en azından ev yapımı bir yemeğin yanında bir baget yemeseydim, nasıl bir durumda olacağımı düşünmekten korkuyorum.

Halının üzerinde dağınık bir şekilde duran kitapları inceliyorum ve birdenbire her şey ortaya çıkıyor. 'Kaçırıp satabileceğin ilk baskılar olabilir diye en üst raftaki ciltli kitaplara ulaşmak için kitaplığa bir ağaç gibi tırmandın, Manon?

Sinsi kuzenim kızarma nezaketini gösterdi. "Seninle yarı yarıya paylaştım.

"Lütfen gevezeliğe devam edin," diyor Margaret. 'İlgime ihtiyacı olan başka yazarlarım yok ki.

Tanrım, hayatım bir hatalar komedisine dönüştü! "Üzgünüm, Margaret. Telefonu açtım ve hoparlör fonksiyonunu kapattım. "Manon'u yerleştirip seni arayacağım.

'Hayır, benden kaçmak için başka bir bahane bulacaksın. Sen ve ben *ciddi* bir konuşma yaparken o adam Manon'a göz kulak olsun. Sanırım bundan kaçış yok. Kısa süreli erteleme sona erdi.

"Peki. Noah'a dönüyorum. "Ben tıbbi acil durumları dikkate almayan edebiyat ajansımınla konuşurken Manon'a göz kulak olabilir misin?

"Seni duyabiliyorum!"

"Elbette. Kollarını kavuşturuyor. "Edebiyat menajeriniz, ha? "Evet, ben bir roman yazarıyım.

Etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Ne yazıyorsun?"

"Romantik komediler.

Yüzü düşüyor. Tipik bir durum. Muhtemelen aşk romanlarını, aslında hiç de öyle olmadıkları halde değersiz diye aşağılayan adamlardan biri o. "Ah, anlıyorum," dedi sonunda.

"Senin için yeterince edebi değil mi, Noah?" Görünüşe göre yargısını bir pelerin gibi giyiyor. Sürpriz değil ama yine de.

"Hâlâ bekliyorum!" Margaret tam da ben onun cehaletini eğitmek üzereyken söylüyor. Romantizmin en çok kazandıran kurgu türü olmasının bir nedeni var ve insanların (genellikle erkeklerin), kitaplar sonsuza dek mutlu ya da şimdilik mutlu sonla bittiği için yeterince edebi değilmiş gibi kaşlarını çatmaları beni sinirlendiriyor, bu yüzden tahmin edilebilir olarak etiketleniyorlar. Formüler. Bu benim kanımı kaynatıyor.

Kükreyen Yirmiler'in edebi yazarlarına olan sevgisiyle Noah'nın bu kategoriye gireceğine güvenin. Yargılama erkeksi yüz hatlarını çizirken, seksi erkek kaşlarını da mükemmelleştirmiştir. Erkekler - onlara kimin ihtiyacı var! Ben yanlış anlaşılmış kurgusal kahramanlarıma sadık kalacağım, *merci beaucoup*!

"Bunu alsam iyi olur," dedim ve Manon'a döndüm. "İyi olacak mısın?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Manon'un yüzünde huysuz bir çocuk ifadesi vardı.

'Seninkine dönmeden önce bu ateşi söndürmeme izin ver.

Lütfen. Manon yüzünü buruşturmadan önce dramatik bir şekilde gözlerini devirir. "Peki.

Noah'ya dönüyorum ve yardımları için isteksizce teşekkür ediyorum. "Tabii, tabii. Yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Alaycılık mı? Ona bunun zekânın en düşük biçimi olduğunu söylemiyorum; bunun yerine, tıpkı kadın kahramanlarımdan birinin yapacağı gibi soğukkanlı bir bakışla küçümsememi ifade ediyorum ve bunun onu çabucak kesmesini umuyorum.

Odama döndüğümde telefon hattında bir kargaşa koptu. "Ah, lanet olsun," diyor Margaret. "Burada başka bir müşterim var.

Yeni bir gizem romanı yazan iki paralık bir ünlü. Gidip ona eşlik etmem gerekecek, bu da beni çok sinirlendiriyor. Sizi tekrar arayacağım ama muhtemelen yarına kadar olmaz çünkü ona şarap ve yemek veren kişi ben olacağım.

Vedalaşıyoruz ve Manon'u kontrol etmek için kütüphane odasına döndüğümde Noah'nın hiçbir yerde olmadığını görüyorum. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilecek zavallı kuzenime göz kulak olmak buraya kadarmış. Bu adam hakkında çok şey söylüyor, öylece ortadan kaybolması. Bizi kurtarmaya geliyor, bize ne kadar güçlü olduğunu söylüyor ve sonra Manon'un akciğerinin çökmüş olabileceği ya da daha kötüsü için hiçbir endişe duymadan çekip gidiyor.

"İyi misin? Duvara yaslanmış kitap okurken buldum onu.

"İyileşmek için birkaç güne ihtiyacım var," diyor yüz hatlarını buruşturarak. Belli ki acı çekiyor. Ya kaburgaları kırıldıysa? Ya da iç kanaması varsa? Gerçekten uykuya dalması ve hiç uyanmaması mümkün mü? Belki de daha önceki soğukkanlı tepkisi Noah'nın iyiliği içindi.

"Manon, belki de sana bir baktırmalıyız?

"Biraz kestirmek yeterli olacaktır. Sözleri kesik kesik, sanki gerçekten canı yanıyormuş gibi. "Tamam. Misafir salonundaki kanepeye geçmek ister misin? Bir yatak getirebilirim.

"Halı ve yastık mı yoksa...? Başını sallıyor, ben de geniş odayı ve varoluş

sebebimiz olacak kütüphaneyi inceliyorum. Şu anda ruhsuz ama

yakında muhteşem olacak. İç çekiyorum. Yapacak çok şey var ama şu anda Manon'un rahat olduğundan ve sarsılmadığından emin olmam gerekiyor.

Noah rahatsız edici kitaplığı odanın ortasında bıraktı ama tekrar düşme riskini almak istemiyorum. Daha önce yerinden oynatamadığım için yerinden oynatma şansım da yok. "Bunu yolumdan çekmem gerek. Ama nasıl?" diyorum, neredeyse kendi kendime.

'Hayır! Orası iyi! Bırak onu!'

Eller kalçada, kuzenimi inceliyorum. Bu sert çıkış da neyin nesi? Tekrar üzerine devrilmesinden mi korkuyor? Bu bir çeşit travma tepkisi olmalı!

Onu rahatlatmak için acele ettim. "Dikkatli olacağım. Eğer bir kenarı kaldırırsam, altına bir kilim koyabilir ve parke üzerinde kaydırabilirim.

'Şimdi siz söyleyince başım döndü. Bana *bir demi bouteille* Chablis getir, olur mu?'

"Ne! Hayır. Beyin sarsıntısı geçirirken alkol içemezsin!

Gözlerinde, tercüme edilmesi sadece bir an alan kaygılı bir bakış var. Teorimi test etmek için kitaplığa gidip itiyorum. Sanki kontrplaktan yapılmış gibi kolayca hareket ediyor, ki biraz daha inceleyince öyle olduğundan şüpheleniyorum. Noah'nın o şeyi hareket ettiremeyeceğime dair yaptığı yorumlara şaşmamalı.

"Manon! Üzerinden kaldıramayayım diye kitaplığı sen mi tutuyordun?" Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Evet.

'Bugün çalışmaktan kurtulmak için ya da-' Anladığımda alnımı tokatlıyorum. 'Parlak zırhlı şövalye Nuh'u buraya getirmek için mi? Ne kadar şeffaf! Zavallı, yüzükoyun yatan bedeninin üzerindeki çok hafif rafı kaldırır kaldırmaz bunun bir saçmalık olduğunu anlayacaktı! Bu yüzden dışarıdan herhangi bir yarası yok; hepsi bir tuzaktı. "Bunu sen mi planladın? Neden?'

"Tam da ona ihtiyacın olduğu anda koşarak geldi, değil mi?

Kalbi doğru yerde ama Manon'un anlamadığı şey, romantizm öldü dediğimde gerçekten bunu kastettiğim. 'Bir gün, gelecekte, hırpalanmış kalbim iyileştiğinde, tekrar birileriyle çıkmayı düşünebilirim, ama tüm kirli çamaşırlarımızın ortaya döküldüğü iğrenç boşanma davası beni gerçekten etkiledi. Noah ise yürüyen bir klişe ve ben böyle erkekler hakkında çok şey biliyorum.

"Noah nasıl yürüyen bir klişe oluyor?

"Bunu sadece çalımından anlayamıyor musun? Edebi inek kıyafet seçimlerinden? Bütün o kara kara düşünen, güçlü, ben vahşi bir dağ adamıyım.

Küçük hanımın evine gidip bir bardak viskiyi sek *olarak* içen ve ithal bir puro tütüren, bir yandan da ne konuştuğunu biliyormuş gibi on dokuzuncu yüzyıl edebiyatını analiz eden ve inceleyen ağır şeyler mi? Yani, bu çok *açık*, değil mi?

Manon bana iki kafam varmış gibi bakıyor. En azından artık buna beyin sarsıntısının neden olmadığından eminim. "*La vache*. Klişeleştirmeye meraklı olduğundan değil Anaïs, seni ikiyüzlü!"

Yanılıyor muyum? Onun gibi erkekler sev ve bırak tipi ve kimin ne dediği umurumda değil, bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu yüzden otuzunu, kırkını geçmiş maço erkekler hâlâ bekâr. Çünkü onlar bağlanacak tipler değil. 'Gördüğüm gibi söylüyorum, o halde odak noktamızın erkekler değil otel olması gerektiği konusunda hemfikir olabilir miyiz? Özellikle de yan tarafta yaşayan ve çalışan erkeklere değil?

"Yapamam.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. "*Manon*. İlk taslağı yazmak ve bir oteli yenileyip açmak için çok az zamanım var. İşin içine bir de aşk macerası eklemek bela aramaktan başka bir şey değil. Bunu ben de yaşadım, yazar tıkanması yaşadım.

'Acıma partinize katılmayacağım, eğer umduğunuz buysa, ama şunu söylememe izin verin: yazar tıkanıklığınızın yeni bir aşk ilgisiyle tedavi edilebileceğini hiç düşündünüz mü? Bu çok mantıklı.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Manon ve Margaret çözümün bir erkek olduğunu düşünüyorlar. Tüm bu sorunlara bir erkeğin neden olduğunu nasıl göremiyorlar?! "İşinize dönün.

Büyük bir gürültü beni uykumdan uyandırdı. Üst kattan mı geldi? Üçüncü katta kalan kimse yok ama. Doğrudum ve dinlemeye çalıştım. Biri otele zorla girmiş olabilir mi? El yordamıyla telefonumu bulup hayata döndürüyorum ve saatin üç olduğunu görüyorum. Yorganı geri çekiyorum ve araştırmayı düşünüyorum. Davetsiz bir misafirle karşılaştıysaydım ne yapardım?

Odayı tararken, kendimi korumak için silah olarak kullanabileceğim tek bir şey bile göremiyorum. Ne tür bir otelciyim ben? Kapım gıcırdayarak açıldığında yerimden sıçıyorum ve bir kafa belirdiğinde çılglık atıyorum.

"Durur musun? Manon uykulu gözlerini kırıştırarak şöyle diyor. 'Eğer otelin içinde serbestçe dolaşan bir suçlu varsa, az önce onları yerimizden haberdar ettiniz.

"Demek sen de duydun?

'Evet, *tabii* ki. Buraya size masal okumaya gelmedim'. Sanki otelde dolaşan bir kötü adam olabileceğinden hiç endişe etmiyormuş gibi esniyor.

"Kontrol etmeli miyiz? Ya dışarıda biri varsa?" diye soruyorum, biraz panikle. "O zaman ne olacak?

"Ben hallederim.

Manon jujitsu yapıyor ve bunda çok iyi, bu yüzden hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atma ihtiyacı hissederse savaşıma şansımız olacağına inanıyorum. Ama bir kişiye her şey iyi ve güzel. Ya iki kişiye? Ya bütün bir çete varsa?

Bornozumu giyiyorum ve telefonumu elime alıp fener işlevini etkinleştiriyorum.

"Hayır!" diye tıslıyor. "Geldiğimizi bir mil öteden görür. *O mu?*

"İstatistiksel olarak konuşursak, o.

Doğru. Doğru. Bu işte pek iyi değilim. Hiç gerçek suç deneyimim yok ve böyle kalmasını istiyorum.

Manon'un arkasında sürünüyorum, geride kalmamak için kazağının köşesine tutunuyorum. Sürekli elimi çekiştiriyor, ben de yerine koyuyorum. Jujitsu bilmiyorum, bu yüzden art niyetli bir ya da üç kötü adamla karşılaşsak hayatta kalmak için tek umudumu gözden kaçırmıyorum.

Koridoru kontrol ettik ve temiz bulduk. "Ses yukarıdan gelmedi mi?" diye sordum.

Manon yüzünü buruşturur. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama çıkıştan *uzakta* bir kat daha çıkmak çok daha tehlikeli görünüyor, anlıyor musun?"

Başımı eğiyorum. Manon'u hiç korkmuş görmemiştim. Bu sarsıcı. "Sen... korkuyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyor.

Onun bu açık itirafı karşısında şaşırarak geri çekildim. 'Bu tür şeyleri eğlenmek için okurken nasıl olabilirsin ki? Saatlerce podcast dinliyorsun. *Rahatlamak için, Tanrı aşkına!*

Bir omzunu kaldırıyor. "Çünkü genellikle kendi dünyamda kendimi çok güvende hissedirim ve etrafta pusuya yatmış beni bekleyen bir seri katil varmış gibi bir endişe duymam.

"Seri katil mi? Nefesimi tutuyorum ve bana yine o 'istatistiksel olarak konuşan' cevaplardan birini vermemesini umuyorum.

'Bazı şeyleri kendime saklamam en iyisi. Bilgi güçtür falan ama her durumda değil.

Mon Dieu! Tüylerim diken diken oldu.

"En azından mutfaktan bir bıçak almalıyız! Tıslıyorum.

'Çaylak hatası, Anais. Seni alt etmesi sadece bir an alırdı, sonra tahmin et ne oldu? Bıçak onda ve sen de hızlı bir koşucu değilsin. Bum, seni yakalar ve...' Korku filmi slasher sesi çıkarır.

'Sırt çantalıları uyandıralım! Birlikten kuvvet doğar! İlerliyorum ve Manon sabahlığımın kemerini yakalayınca aniden geriye doğru savruluyorum.

"Hayır, onları rahatsız etmeyin.

"Neden? Onlar da tehlikede!

Telefonundaki feneri etkinleştiriyor ve çenesinin altında parlatıyor ki bu en hafif tabirle korkutucu bir görüntü. Bana manyakça bir sırıtış attığında, kandırıldığımı anladım.

"Sen dünyadaki en kötü kuzensin, Manon!

"Yine mi bu?

Başımı salladım. 'İntikam tatlı olacak. Bir sonraki kitabımda sadece pembe giyen, kız gibi kıkırdayan ve Mariah Carey'nin Noel albümünü tekrar tekrar dinleyen Manon adında bir yan karakter olacak.

"Yapamazsın!"

"Puantiyeli pembe!"

"İyi, özür dilerim!

"İyi. Sen doğuştan kötüsün, Manon.'

Teşekkürler. Bakın, ben Bayan Marple değilim ama yukarıdan gelen çarpma sesinin, çürük vidanın üzerinde duran ağır aynanın sonunda düşmesi olduğunu tahmin ediyorum.

Alnımı tokatladım. Geçmişe bakınca çok açık. Araştırmak için üst kata çıkıyoruz ve koridorun sonunda bir zamanların güzel aynasının parkenin üzerinde yüzüstü durduğunu görüyoruz.

"Ben bir faraş ve süpürge getireyim," diyor Manon ve ortadan kayboluyor. Ağır çerçeveyi kaldırıp inceledim. Ayna paramparça olmuş ama çerçeve fazla zarar görmemiş. Birkaç çentik ve kırık var ama antika bir ayna için böyle olması kaçınılmazdı zaten.

Manon koşarak geri döner ve ortalığı süpürür.

'Bunu tamir edebiliriz. Kurtarılamayacak kadar güzel.

Ayağa kalkıp geriniyorum ve bir zamanlar aynanın olduğu yerdeki büyük deliğe bakıyorum. "Ayna devrildiğinde duvarın büyük bir kısmını da beraberinde götürdü.

"Bir bakayım," diyor Manon, faraşı ve süpürgeyi bana uzatarak. "Sanırım bütün kafamı oraya sığdırabilirim! Ben onu durduramadan, kafası deliğin içinde kayboluyor.

Manon! O duvarda ne saklandığını kim bilebilir! Zehirli toz ya da toksin birikimi olabilir... ah, bildiğiniz tüm toksinler!"

"Ooh la la!

"Ne oldu? Beni kandırmak için yaptığı son denemeden sonra ona tekrar inanacak değilim.

Alçı kırıntılarıyla tozlanmış kafası dışarı fırlar. "Anais! Kafanı oraya sok ve bana bir şeyler görmediğimi söyle!"

"İyi denemeydi.

'Bu sefer şaka yapmıyorum! Bir baksana.'

Deliğe yaklaştım ve içeriye baktım. "Bu Nuh'un mülkünün bir parçası mı?

"Hayır, kapılara bak.

L'Hotel du Parc'ın her kapısında bulunan pirinç rakamların aynısını gördüğümde çenem düşüyor. 'Sütler on dokuz ve yirmi! Ama - bu nasıl olabilir? Neden böyle bir duvarla kapatılmış olsunlar ki?

Manon bir an düşünür. 'Özel olmalılar mı? Ya da terk edilmişlerdir.'

Isıtılmayan üçüncü katın soğukunda titriyorum. "Bu duvarı yıkmak için balyoz kullanmak için sabahın biraz erken saatleri. Sadece sırt çantalıları değil, muhtemelen yandaki Noah'yı da uyandırırız ve hiçbir şey onun kırık uyku ve kötü davranışlar hakkında söylenmesini dinlemeye değmez.

Manon'un omuzları çöktü. "Evet, sırt çantalı gezginleri rahatsız etmek istemeyiz.

"Yarın o zaman? Telefonumdaki saate bakıyorum. 'Teknik olarak bugün. Biraz uyumaya çalışalım. Uyuyabileceğimden değil. On dokuz ve yirmi numaralı sütlerin kapılarının ardında ne olduğunu merak ediyor olacağım.

Savaş sırasında bir aile orada saklanmış olabilir mi? Ya da Manon'un söylediği kadar basit, odalar dağınık olabilir mi? Ama o zaman sadece kapıları kilitlemek yeterli olur mu?

Bundan daha fazlası var. Yatağıma geri dönerken gizli nabzın kalp atışı gibi attığını hissedebiliyorum.

Kesintili bir uykudan sonra telefonum çaldığında irkilerek uyandım. Arayanın Margaret olduğunu gördüm. Cadı saatinde uyanmamızın ardından tam olarak uykuya dönemediğim için dönüp dururken üst kattaki gizem dışında her şeyi tamamen unutmuştum. Zihinsel olarak hazırlanıyorum ve ona haberi nasıl vereceğimi formüle ediyorum, hepsi sabah kahvemın faydası olmadan.

"*Bonjour*, Margaret! Bir esneme daha iyi olmadan önce sahte bir güneşle söylüyorum

Ben.

'Bunların hepsini dün yaptık, Anais. Sadede gel. Neden daha önce Yakında teslim edilmesi gereken taslağınızla ilgili güncelleme mi yapıyorsunuz? Ve sizi uyarıyorum, dün o korkunç ünlüyle tanıştıktan sonra kötü bir ruh hali içindeyim. Söylediği bazı şeyler tamamen uygunsuzdu. Sonunda iptal edilecek türden bir müşteri olacağı garanti. Neyse, beni yayıncılıktaki ayrıcalıklı erkeklerden bahsetmeye başlatmayın. Buraya yazdıklarınız hakkında konuşmaya geldik. O yüzden. Sen... dökül.'

"Takdir edersiniz ki şu sıralar işler biraz yoğun, o yüzden romantizm yazacak kadar kafam yerinde değil. Nefesi kesildi, bu iyiye işaret değil, ben de acele ettim. "Daha önce hiçbir teslim tarihini kaçırmadığımı biliyorsun ama..." Midem düğümleniyor ve kelimelerin geri kalanını tam olarak çıkaramıyorum.

"Ve sen bunu bana kitabın bitmek üzereyken mi söylüyorsun?

Yüzümü buruşturuyorum. "Düşündüm de, bundan daha önce bahsetmeliydim.

Bir dizi küfür duyuyorum ve sonra şaşırtıcı derecede yumuşak bir ses tonuyla, 'Baştan başla, Anais' diyor. Neredesin sen?

"L'Hotel du Parc'tayım.

"Kocanızın bir hevesle satın aldığı otel bu mu?"

"Aynen öyle.

'Peki Francois-Xavier nerede? Neden dün Manon'u bir komşusu kurtarmak zorunda kaldı?'

Paris Scandale adlı değersiz magazin gazetesi geçenlerde evliliğimin sona erdiğini yazdı ama belli ki haber Manş Denizi'ni geçmemiş, bu yüzden İngiliz meslektaşlarımdan hiçbirinin haberi yok. Nefes alıyorum, ciğerlerimi ona yetişmek için gerekli oksijenle dolduruyorum.

Boşanma konusunu ailem dışında kimseye açmadım. Pek eğlenceli bir konu sayılmaz. Ve sadece Manon bunun gerçek boyutunu biliyor. Kocamı bir daha dönmek üzere evimizden kovduğumda, Facebook'ta ayrılığımızla ilgili bir paylaşımda bulundu ve "ben üzgünüm" kartını oynadı. Bundan kısa bir süre sonra, baş başa görüştüğü bir sürü başka kadından mesaj yağmuru aldım. Bazılarını ben kütüphanede yazarken utanmadan evimize davet etmişti; bazılarıyla da onların evinde tanışmıştı. Sanki ben hiç var olmamışım gibi hepsi onun boşanmak üzere olduğuna ya da daha kötüsü bekâr olduğuna inanıyordu. Gafil avlandığımı söylemek hafif kalır. Kalp kırıklığı ve aşağılanmanın bir ölüm gibi hissettirebileceğini kim bilebilirdi?

Tüm bunlar olurken Margaret'a her şey süpermiş gibi davranmak zorundaydım ve Kiss Films anlaşmasını müzakere ederken kendimden geçmişim. Kariyerimin en mutlu anlarından biri olması gereken bu an umutsuzlukla gölgelendi.

"Francois-Xavier hizmetçimizle yattı. Margaret şu anda ne kadar kırılğan olduğumu bilsin diye onları beşinci evlilik yıldönümümüzde sarmaş dolaş yakaladığımı uzun uzun anlatıyorum. "O zamandan beri boşandık; o daireyi aldı, ben de onun 6. Cadde'deki yıkık dökük otelini aldım. Manon gerçek suç podcast'ini ve üç işini bıraktıktan sonra bana yardım etmek için burada. Kendimi kaybedip eski *kocamı* öldürme ihtimalime karşı onu bana katılmaya ikna ettim. Tüyler ürpertici cinayetler konusundaki tecrübesiyle, cesedin asla bulunmaması için nasıl ortadan kaldırılacağını bileceğini düşündüm. Tüm bunlar bir yana, oteli Noel'e kadar faaliyete geçirmek istiyoruz çünkü bir an önce gelire ihtiyacım var ve yeni yıla temiz bir sayfa açarak başlamak istiyorum.

"Noel lansmanına odaklanmak mantıklı. Ama geri kalanına gelince... sadece, *vay* canına. Bu işlemek için çok fazla, Anais. Yazamamana şaşmamalı. Francois-Xavier'in sahtekar olduğunu *biliyordum*. Kimse tüm yıl boyunca böyle bronzlaşamaz. Teni neden *turuncuydu*? Ve giydiği o çok dar gömlekler, eminim kan dolaşımını kesiyordur? Margaret, Francois-Xavier ile İngiliz Romantik Romancılar Ödülleri de dahil olmak üzere birkaç kez karşılaştı. Aday arkadaşlarımla fırtına gibi flört etti, ben de bunu masum Fransız tarzıyla onları etkilemeye çalışmasına bağladım. Yazı her zaman duvardaydı ve ben bunu tercüme etmedim.

İçimi çektim. "Son gören bendim, öyle görünüyor. Tüm klişeler arasında. Gah.

'Bakın, ideal değil ama bu tür şeyler her gün oluyor. Aynı tür çatışmalardan geçen ve diğer ucunda kendilerine tapan yeni bir adamla birlikte daha parlak, daha mutlu versiyonları çıkan kaç kadın kahraman yazdınız?

İnledim. 'Ama onlar kurgusal! Bir otelde tek başıma öleceğim, muhtemelen düşen bir avizenin altında kalarak ya da tırabzan ellerimin arasında düştüğü için merdivenlerden yuvarlanarak. Tamam, abartıyorum çünkü bu benim yeni varsayılan ayarım gibi görünüyor.

"Anais, çok abartıyorsun. Bu sana *göre* değil. Belki de geçmişini unutmak için kendi *aşkına* ihtiyacın vardır, ha? Şu Noah denen adam iyi mi? Sesi kesinlikle çekiciydi. Keşke videoyla şimdi arasaydık.

Bir *aşk macerası* düşüncesiyle gözlerimi deviriyorum. 'Noah, bir yanı kaslı dağ adamı olan bir edebiyat ineği. Tek ihtiyacı olan yünlü bir balıkçı yaka giymek ve kişiliğini tamamlamak için duvarda bir geyik kafası olması. Bekle, muhtemelen duvarda bir geyik kafası vardır. Ben olsam bunu yapmazdım.'

"Kim o sert, eli yüzü düzgün tiplerden hoşlanmaz ki?" "*Ben*, işte o *benim*.

Sanki hayal kırıklığına uğramışım gibi homurdanıyor. 'Kısa bir cilveleşmeyi kitabın için eski moda bir araştırma olarak düşün, ha? Zarar yok, faul yok.'

İmkânı yok. Ne zaman ortaya çıksa uyarı zilleri çalıyor. Biraz biz konuşabilir miyiz?" Sopayla vurmakla ilgili olmadıkça kelimelerimin kurduğuna dikkatini çekmek istemesem de, erkekler hakkında konuşmayı daha da az istiyorum.

"Peki, sorun tam olarak nedir? Gençleştirme ile uğraşıyorsunuz ve...?"

"Ve ben aşk hakkında yazamam. Yazamıyorum işte. Beni ağlatıyor. Ya da yarı katatonik bir halde duvara bakarken erkeklerle yaşadığım tüm başarısızlıkları ve herkes beni uyarırken aptallar kralıyla evlenmek için nasıl acele ettiğimi hatırlıyorum. Le Marais'deki yan dairenin küçük tüylü köpeği bile ne zaman Francois-Xavier ortaya çıksa saldırgan bir şekilde havlar ve dişlerini gösterirdi ama ben yine de geçiştirirdim. Köpekler her zaman *bilir*.

Margaret tuts. 'Sen kurgu yazıyorsun, anı değil. O büyük hayal gücünü kullanamaz mısın? Hayranların önümüzdeki Eylül ayında Noel romantik komedinin çıkmasını bekliyor. Hayal gücünü kullan, kızım!'

"Şimdiye kadar sadece kırmızı Rudolph burnunu bulabildim. "Mükemmel! Yolu yarıladsın!"

"Bu ağlamaktan oldu. "Oh.

'Bu... akıntı durumu sadece geçici,' diye toparlanıyorum. Noel şarkılarını pompalamalı ve ruh halimi temelli değiştirmeliyim. "Romantik komedi yazmaya gelince, kalbim bu işte değil. Hayran kitlemi vasatın altında aşk hikayeleri yazarak kaybetmek istemiyorum ve ne kadar kaçınmaya çalışsam da kahraman her zaman ölüyor. Önce el ve ayak parmakları havaya uçuyor ve oradan da deliliğe sürükleniyor ve bu sadece ilk bölüm. Bunu paylaşmak gerçekten bir tonik; şimdiden hafiflemiş hissediyorum.

"*Oradan* deliliğe mi iniyor?" Neredeyse ürperdiğini duyabiliyorum. "Tamam, şöyle yapacağız. Yayıncınızdan bir ricada bulunacağım ve size iki ay daha süre vermelerini isteyeceğim. Bu neredeyse duyulmamış bir şey, biliyorum, ama gerektiğinde işleri aceleye getirebiliyorlar. Ama hepsi bu kadar Anais. Durumunu anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama 2025 Noel kitabını tüm bölgelerde ve tüm formatlarda planladık. Zaman çizelgesine uymazsan gelecekteki anlaşmaları riske atmış oluruz. Üzgünüm ama geleneksel yayıncılıkta işler böyle yürüyor.

Bu beklenmedik yürütmeyi durdurma kararına minnettarım; ne yazık ki içimde hâlâ bir sızı var. 'Ama... ya bu son engel kalıcı olursa? O zaman ne olacak? Ya bunca zaman sonra kariyerim sona ererse? Ya bunu asla atlatamazsam?

'Hiçbir şey kalıcı değildir, evlilik bile, bunu unutmayın. Bunu kitabınız için yem olarak kullanın. Eğer gönlünüzden geçen buysa, daha sonra takma bir isimle sürükleyici bir seri katil gerilimi yayınlayabiliriz. Ama önce şu Noel romantik komedisini bitir. *Lütfen*. Los Angeles yapım şirketi, *Fransız Milyarderin Sırrı'nı* satın aldıktan sonra ilk ret hakkına sahip.

Film cephesinde ilerleme yavaş ama film endüstrisi böyle. Son teklifinizi okumaya hevesliler, o yüzden iyi bir şey yapın.

O zaman baskı yok? "Tamam. Ama iki ay Margaret. Otel tadilatı ve..." Gerçekten çenemi kapatmalıyım çünkü Margaret'in fikrini değiştirme ihtimali var ve gerçekten de beklediğimden daha cömert davranıyor.

'Sizden İncil uzunluğunda bir kitap yazmanızı istemiyorum, sizden bir ilk taslak yazmanızı istiyorum. Dağınık olsun ama olsun. Fazla düşünmeyin ama her gün kelime sayınızı artırın.

İç çekiyorum ama kulağa ne kadar imkânsız gelse de bu erteleme için memnunum. Gerçekten şanslıyım. Margaret son teslim tarihlerini kaçırmaktan çok daha azı için müşterilerini bıraktı. "Peki resmi teslim tarihi ne o zaman?

"Otuz birinci Aralık. Ho. Ho. Ho. Ho.' Ve bununla birlikte, birine bağırır ve telefonu kapatır.

Bugün 7 Kasım olduğuna göre bu iki aydan daha az bir süre, ancak Margaret'in adil olmaktan çok daha fazlasını yaptığını biliyorum.

Kahve. Kahve içtikten sonra her şey daha güzel olacak. Mutfakta Juliette'e rastlıyorum. "*Bonjour*," dedi. "*Bonjour*. Bugün parlak gözlü görünüyorsun.'

Sırıttıyor. 'Özel bir tur ayarladık ve ödemesini yaptık. İçim rahatladı. Son zamanlarda çok sessizdi ve işler düzelmezse birikimlerimizi tüketeceğimizden endişeleniyorum.

'Keşke otel açıldığında ve kapasitesi dolduğunda sürekli kalsaydınız; misafirlerimize turlar sunabilirdiniz.

"Ah! Bir parmağını kaldırdı. 'Bu harika bir fikir, Anais! Belki birkaç broşür hazırlayıp otellere bırakabilirim?

"Neden olmasın?

"*Merci*! Buzdolabına gidiyor ve bir kutu portakal suyu uzatıyor. Başımı sallıyorum. "Bu sabah beni rahatsız eden şeyi sadece kafein düzeltebilir.

Uyumadın mı? Gecenin bir yarısındaki o gürültülü çarpışma mıydı? Duydum ama Timothee'yi uyandırıp kontrol edemediğim için tekrar uykuya daldım.

"*Evet*, üçüncü kattaki bir ayna düştü.

"Umarım batıl inançların yoktur!

Kiki bize katılmaya geldiğinde gülüyorum. "*Hayır*, ama onu kıran ben olmadığım için çok mutluyum, bu yüzden şansım devam ediyor. Ve ne olur ne olmaz diye tahtaya vuruyorum.

Sırt çantalı gezginler tur müşterileriyle buluşmak üzere ayrıldıktan sonra Manon ve ben üçüncü kata çıktık. Nedense bulduklarımızı Juliette ile paylaşmaya henüz hazır değildim. Bu kapıların ardında ne olduğunu öğrenene kadar saklamak istediğim lezzetli bir gizem gibi geliyor.

"Sadece bir balyoz kullanmak istiyordun, değil mi? Siyah bir tulum giymiş ve yüzünü plastik bir siperlikle kapatmış olan Manon'a çekici omzunun üzerinde tuttuğunu, vücudunun onu sallamak için bir an bile bekleyemeyecekmiş gibi titrediğini söylüyorum.

Oui! Ama düşünceli bir kuzen olduğum için bu onuru size bırakıyorum. Ne de olsa burası senin otelin.

"Çok cömertsiniz ama en iyisi sözde hassas yazar ellerimi korumam, *değil mi?*

Omuz silkiyor ve duvara dönüyor, çekici tüm gücüyle fırlatıyor, ilerledikçe geniş bir alanı yok ediyor, bir yandan da öfke dolu bir canavar gibi kanlı cinayet çılgınlıkları atıyor.

"*Manon!* Diye sesleniyorum ama kendi hayvani hırıltısından beni duyamıyor. Birazdan Noah tepinecek ve bir başka temel kuralı daha çiğnediğimizi, yani çok fazla gürültü yaptığımızı söyleyecek. Muhtemelen ona gönülsüzce hak vermek zorunda kalacağım çünkü Manon o kadar yüksek sesle bağırıyor ki işitme duyumun kalıcı olarak zarar göreceğinden endişeleniyorum.

Birkaç dakika sonra, duvar ve destek kirişleri yıkıldı - hayır, parçalandı. Bu dünyadan gittiler.

"İyi misin Manon?"

Balyozu yanına bırakır. 'Hiç bu kadar CANLI hissetmemiştim!

Aşağı inmesi gereken başka ne var? WOO!"

Silahı onun elinden aldım. "Ah - bir gün için bu kadar yıkım yeter.

Alnını siler. 'Hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bu kadar kontrollü.' Hatta karanlık tarafa bu kadar yenik düşmemiştim.

Şimdi araştırabilir miyiz?' 'Oui, oui. Üzgünüm.

Diğer taraftaki parke zemin de aynı ama tertemiz, bizim taraftaki gibi yıllarca yaya trafiğinden dolayı matlaşmış ve eğilmiş değil.

Manon ve ben bakiştık. "Umalım da bu odaların bu kadar uzun süre gizli kalmasının çok iyi bir nedeni olsun.

Sütlerin kapıları oteldeki diğer kapılarla aynı krem rengine boyanmıştır ancak çok daha iyi durumdadır. Pirinç plakalar da aynıdır, ancak kapı kolları farklıdır, belki de Belle Époque döneminden daha gelenekseldir.

Aramıza bir sessizlik çöküyor. Nefesimi tutuyorum ve on dokuz numaralı süitin pirinç kolunun serinliğini yakalayıp itiyorum, ama kapı sıkıca kilitlenmiş.

"*La vache*. Bunu beklemiyordum. Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ama eski bir sahibi onları gözden saklamak için bir duvar inşa etme zahmetine girdiği için odalara erişilememesi mantıklı.

Manon iç çeker. "Kilitleri açabilirim.

"Neyle?"

'Bir toka, bir kalem? Bir elbise askısı!' Bu muhtemelen Manon'un bir elbise askısı kullanırdım.

'Hiçbir şeye zarar verme riskini almak istemiyorum. Emlakçı bana hiç düşünmeden resepsiyon masasının arkasına sakladığım bir sürü ana anahtar verdi çünkü geldiğimizde sütlerin hiçbirisi kilitli değildi. Neden önce onları kontrol etmiyoruz?"

"Uyacak antika bir ana anahtar bulabileceğimizden şüpheliyim ama deneyebiliriz.

Kulağımı on dokuz numaralı odanın kapısına dayadım. "İçeride ne olabilir?" "Bir gizem. Her ihtimale karşı yirmi numaralı odayı dene.

Dönüp yirmi numaralı süitin kolunu deniyorum ve kapı açılıyor. "*Voilà!*

Kapı aralığında birbirimize sokuluyor ve küflü odanın içindekileri inceliyoruz. Pencerenin altında beyaz dantel örtülü, özenle yapılmış bir yatak var.

Yastıklarda hâlâ bir iz var. Burada kim uyudu?

Fransızların doğum sahnesi olarak adlandırdıkları 'creche' de dahil olmak üzere bir yığın eski Noel dekorasyonu var, ancak bir adım daha ileri gidip bütün bir köy yapıyorlar. Noel arifesinde gece yarısından hemen önce çocuklar, aile geleneksel olarak gece yarısı ayinine gitmeden önce bebek İsa'yı yatırma şerefine nail olurlar.

"Bunlar kimin tarafından? Manon sorar, sesi şaşkındır. "Ünlü biri mi?

Süitin içinde belli belirsiz bir adım atıyorum ve duvara yaslanmış bir yığın tablodan birini kaldırıyorum. "Empresyonist tarz mı? Düşünüyorum. "L. L. Toussaint tarafından imzalanmış.

Manon telefonunu çıkarır ve araştırır. 'L. L. Toussaint'in bir sonraki Monet olduğunu sanmıyorum. Bu isimde kayda değer bir resim kaydı yok.

Yavaşça yere bırakıp diğerlerine bakıyorum. Hepsi aynı ressama ait. "Yine de çok güzeller, değil mi Manon? Ressamın ünlü olup olmaması önemli değil. Bu özellikle öyle.' Bu odadakine benzer bir yatakta yatan bir kadın resmedilmiş, çarşaf onun iffetini korumak için stratejik olarak yerleştirilmiş. Uzun dalgalı saçları ve keskin açılı elmacık kemikleri var, ancak büyüleyici olan gözleri; tuvalin donuk renkleri arasında bile parlıyorlar, sanki içinde anlatılmamış sırlar varmış gibi. Yanakları pembe kızarmış - günün sıcağından mı, yoksa başka bir şeyden mi? Bu kadını tanıyormuşum gibi garip bir hisse kapılıyorum. Belki de bu kadın hepimiziz, savunmasızlığını sergiliyor ama belli ki kendini güvende ve rahat hissediyor. 'Bunları otelin etrafına asmalıyız. Bu bizi yeni sanat eserleri almaktan kurtarır.

Sonraki birkaç saatimizi yirmi numaralı süitteki eşya hazinesini karıştırarak geçirdik. "Bu oda neden farklı hissettiriyor? Manon'a soruyorum. 'Her türlü ıvır zıvırla dolu süitler bulduk ama bu...'

Manon topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken, içi kombinezon ve nevresimlerle dolu Louis Vuitton marka bir seyahat sandığının önünde çömeliyor. "Bunlar birinin değerli eşyaları," diyor. "Bu oda bütün bir hayatı barındırıyor ve şansımıza mühürlenip korunmuş.

Nostaljik eşyaların en güzel koleksiyonunu bulduk. Bir mücevher kutusu. Zamanın tahrip ettiği ince kağıtlı narin müzik kitapları. Sıvısı çoktan bitmiş olmasına rağmen hala kalıcı bir koku taşıyan eski parfüm şişeleri. Opera eldivenleri. Karmaşık tasarımlı şapka kutuları. A

kokulu tuzlar içeren kadife kese! Renkli dikişli nakış kasnakları ve yün yumakları. 'Bu şeylerin sahibi her kimse, hali vakti yerinde görünüyor, öyle değil mi? Öyleyse neden burada, otelde olsunlar ki? Böyle terk edilmiş?'

Manon bunu düşünüyor. "Bir zamanlar L'Hotel du Parc sofistike bir yerdi. Kalmak için prestijli bir yer. İhtişam, günümüze ulaşan barok unsurlardan da anlaşılıyor. Belki de bunlar eski bir sahibinin eşyalarıdır?"

"Olabilir. Otelin sahibi her kimse, başka bir yerde değil de otelde yaşıyorsa, eşyalarını düzenli bir şekilde saklaması mantıklıdır. Gardıropta çeşitli büyüklüklerde önlükler ve elbiseler var. Bazıları daha resmi, bazıları ise çok sade, sanki giyen kişi modaya pek önem vermiyormuş gibi. Ya da belki de bunlar onun günlük kıyafetleriydi ve sadece ara sıra daha şık kıyafetler giyyordu.

"Peki o zaman on dokuz numaralı süit neden kilitli? Manon soruyor. 'Ve neden ikisini de gizlemek için bir duvar vardı? Görünüşte zararsız eşyalarla dolu bir odayı gizlemek için büyük bir girişim bu.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. "On dokuz numaralı süit kilitli çünkü içinde özel bir şey var. Sahibi gizemini koruyan güzel nesnelerle dolu bir odanın ortasında otururken bunu iliklerime kadar hissediyorum. Şimdilik.

"Kesin olan bir şey var: Birileri bu odaların var olduğu gerçeğini gizlemek için çok zahmete girmiş... ve ben bunun nedenini gerçekten öğrenmek istiyorum.

* * *

Emlakçının bize verdiği ana anahtar setini aramak için resepsiyona gittiğimde Manon kütüphane düzeni için bir tasarım çizmekle meşguldü. Anahtarlar çeşitli boyut ve şekillerdeydi ve hiçbirisi işaretlenmemiş ya da numaralandırılmamıştı.

Üçüncü kata çıkıyorum ve uzun ince koridordan aşağı inerek kilitli kapıya ulaşıyorum. Ne tür bir anahtar olduğunu görür görmez anlayabilecekmişim gibi anahtar deliğine bakıyorum. Görünen o ki, yapamıyorum. Her birini deneyip hangisinin uyduğuna bakmaktan başka çare yok.

On dakika sonra, son anahtara geldim ve hala şansım yok.

Ofisime döndüm ve emlakçıya e-posta göndererek kendisine verilmiş olma ihtimaline karşı etrafta başka yedek anahtar olup olmadığını sordum.

antika bir demet alıp çekmeceye falan koydum. Bir kız hayal kurabilir! Gizli sitlerden bahsetmiyorum; ne de olsa Francois-Xavier'e rapor vermeyeceğini nereden bilebilirim?

Birkaç dakika sonra cevap veriyor ve resepsiyon masasının arkasında bir anahtar dolabı olduğunu söylüyor. Onu bulduğumda gülümsedim. Çok eski moda. Bugünlerde çoğu otelde elektronik anahtarlar var ama L'Hotel du Parc'ta yok. Bir bakıma büyüleyici, ancak belki de herhangi bir kayıp durumunda bol miktarda yedek olduğundan emin olmam gerekecek. Birden on sekize kadar olan süitlerin anahtarları takılı. Çıkmaz sokak. Telefonumda Noel şarkıları alıyorum ve öğleden sonrayı tezgâhın arkasını düzenlerken, eski evrakları atarken ve ortalığı toplarken şarkı söyleyerek geçiriyorum ama fazladan bir anahtara rastlamıyorum.

On dokuz numaralı süit neden kilitli? O kapının arkasında ne var?

Ertesi gün, ilk müteahhit, JP adında iri yarı, otuzlu yaşlarında bir adam teklif vermeye gelir. Parlak sarı bir baret ve yansıtıcı yelek giyiyor. L'Hotel du Parc'ın etrafına düşen nesneler düşünüldüğünde muhtemelen mantıklı. Elinde bir pano, biz odadan odaya geçerken notlar karalıyor.

Lobi, kütüphane ve diğer ortak misafir alanlarının ilk bakışta düzeltilmesi için çoğunlukla kozmetik olduğunu garanti ediyor. Bu fikir beni heyecanlandırdı. Belki de tadilatlar bütçenin altında kalır? Ona üst kattaki süitlere çıkmasını işaret ediyorum. "Bu on sekiz misafir odasından ilki mi? JP kalemiyle panoya dokunarak soruyor.

Ona on dokuz ve yirmi numaralı gizli süitlerden bahsetmek dilimin ucunda, duvarı yıkarken verdiğimiz hasarı onarmak zorunda kalacağını biliyorum ama anahtarları bulamadığımız için o odaların keşfini şimdilik gizli tutmak istiyorum. Manon'a ağzını kapalı tutması için uyarıcı bir bakış gönderiyorum.

'Evet, toplamda on sekiz. Yumuşak lansmanımız için başlangıç olarak üç ya da dört süitin tamamlanmasını umuyoruz, artı içinde kaldığımız süitler, ancak bizimkilerin tam bir bakıma ihtiyacı yok. Belki de bize hangi süitlerin en az çalışmaya ihtiyaç duyduğuna dair tavsiyede bulunabilirsiniz ve biz de Noel açılışımız için bunlara odaklanabiliriz?

"Elbette. Manon'un süitinin kapısını iterek açtığında, dantelli iç çamaşırlarının bir taraftan diğer tarafa saçılmış olduğunu görür; pembe bir G-string

başucu lambasından sarkıyor. Pembe G-stringim. Sergilenen iç çamaşırlarına bakıyorum ve hepsinin bana ait olduğunu ve bu sahneyi zavallı adamı utandırmak için sahnelediğini fark ettiğimde kızarıyorum. Manon bana hınzırca sırıttı. "Ahem. Ah." Bakışlarını kaçıtırken yanakları pembeleşiyor, sanki kendini uzaklaştırmak ister gibi.

"Üzgünüm, Manon pasaklıdır. Kuzenim bu tür şamataları hiç bırakmadı.

"Bu *benim* iç çamaşırim değil," diyor sahte bir masumiyetle. 'Şahsen, o kadar ince bir kumaş parçasını giymenin pratikliğini anlamıyorum ki...'

"Her neyse," diyorum ona parlak bir gülümseme vererek. 'Dağınıklığı bir kenara bırakırsak, daha rahat yerleşebilmek için önce odalarımızı halletmeyi umuyorduk. Banyoların biraz güncellenmesi gerekecek, belki yeni lavabolar, yeni musluk takımları, çünkü bütçenin' - çok vasat bir bütçe olduğunu da eklemeliyim - 'çoğunlukla kütüphaneye odaklanarak birkaç süit, lobi ve misafir salonunu kapsayacağını umuyorum. Manon ve ben uygun gördüğünüz her yere katkıda bulunabiliriz, böylece paradan tasarruf edebiliriz.

İçini çekmek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyor. Sanırım bizim yardıma koşmamız ona yardımcı olmaktan çok baş ağrısı veriyor. 'Doğru, ama tavanda küf var, bu da bir tür sızıntı olduğu anlamına geliyor. Araştırmamız ve nedenini belirlememiz gerekecek. Onarın, değiştirin ve boyayın.

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa... pahalı geliyor.

Not alırken omuz silkiyor. "Olabilir.

Küf var mı diye tavanı inceliyorum ama siyah ya da yeşil lekeler göremiyorum. Sadece çökmekte olan kornişin tavanla birleştiği yerde bazı küçük renk değişimleri var. Bunu düzeltmek kolay değil mi? "Tamam, devam edelim. Süitten süite geçiyoruz ve JP ipucu arayan bir dedektif gibi her odayı yakından inceliyor. Detaylara önem veren bir adama saygı duyuyorum - JP için bu bir tik işareti - ama her zamanki gibi Manon bu tempoyu sıkıcı buluyor ve abartılı esnemeler yapıyor. Ona bir bakış fırlatıyorum ama bakışım hemen sekiyor.

Yedinci süite vardığımızda JP bir adım arkamda, Manon da peşimden gelirken banyo kapısını açmaya gidiyorum. "Peki sen ne yapıyorsun-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, gerçekten düğümleniyor, geri çekilmek için aceleyle birbirimize çarparken zamanın ötesine geçecek kadar kötü bir kokuya maruz kalıyoruz.

"*Mon Dieu*," diyor JP, gözleri zehirlenmiş gibi şişmiş, elindeki panoyla ağzını kapatıp öksürüyor ve bir erkek gibi sıcıyor

ele geçirilmiş.

Manon bile yüzünü buruşturuyor ve alaycı bir yorumda bulunmuyor. Ona her şeyin yolunda olduğunu ima eden güneşli bir gülümseme vererek toparlanıyorum. Onu korkutmak istemiyorum. "Umarım kolayca tamir edilebilir! Zihnimde bütçem patlıyor ve Manon'un eksik olduğunu düşündüğü tüm o sıfırlarla yer değiştiriyor. "Bunu düzeltebilecek tek şey *şeytan* çıkarma *ayini* olabilir," diye ekliyor Manon yardımsız bir şekilde, toparlanarak. Zavallı adam onun yorumu karşısında irkildi ve ben ona en iyi ateşkes bakışımı atıyorum, o da bunu görmezden geliyor.

JP duş perdesinin arkasına bakar ve nefesi kesilir. Bu iyi bir şey olamaz.

"Somon rengini biliyorum... her şey ilk başta biraz bunaltıcı olabilir, ama alışıyorsunuz.

Bu koku da *ne*? Çok ağır olduğunu söylemek hafif kalır ama banyo diğerleriyle aynı görünüyor. Çoğunlukla temiz ve düzenli, uzun süre boş kaldığı için bir toz tabakası var.

'Sorun tasarımda değil, *kokuda*. Buna neden olan her neyse, iyi olamaz.

Manon büyük bir koku alır ve kendi kendine başını sallar. "Hamamın altında gömülü biri mi var?" diye sorar. "Yani, bu mümkün. Gerçek bir suç podcaster'ı olarak zengin deneyimimle, söylemekten nefret ediyorum ama bu tür şeyler her zaman olur ve genellikle tadilat sırasında ortaya çıkar.

"Bir ceset *olabilir*, bunu göz ardı edemem," diyor JP. 'Ama büyük olasılıkla onlarca yıllık küf. Bakteriler enflasyonun yapabileceğinden daha hızlı büyüyor.

"*Mümkün değil!* Küf istilasına neden potansiyel bir gizli cesetten daha şiddetli tepki veriyorum, tam olarak emin değilim. Baskı beni etkiliyor olmalı.

"Bu çok mümkün! JP beni temin etti.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Harika, daha fazla küf! Ahlaki açıdan, kimsenin ölmemesini ve buraya gömülmemesini tercih ederdim, ancak mali açıdan, yetkililer karışmasaydı insan kalıntılarını çıkarmak muhtemelen daha ucuz olurdu. Ne *demeye* çalışıyorum ki? İçimdeki çılgınlığı silkeleyip atıyorum.

"Sağlık ve güvenlik açısından bakıldığında" - JP baretini sallayarak - "önce bunun üstesinden gelmemiz gerekiyor.

"*Evet*, elbette. Tadilat belli ki kalbi zayıf olanlar için değil. Hesaplarıma göre, bütçenin büyük bir kısmı küf temizliğine harcanacak. Mobilyalar, yataklar, yatak takımları için kasada yeterli para kalacak mı? Daha da önemlisi, kitaplar? Birkaç Noel dekorasyonu?

Yine de, yirmi numaralı süitte bulduğumuz o güzel vintage Noel süsleri, satın alabileceğimiz her şeyi gölgede bırakacaktır. Belki de doğum köyünü misafir salonunun penceresine kurabiliriz?

Onu üçüncü kata götürüyorum ve koridorun sonundaki son iki odaya gelene kadar her odadan geçiyorum. Yıkılan duvarın dağınıklığını temizledik ama Manon'un galaktik güçle savurmasıyla yerinden çıkan kaplamanın sivri kenarlarını gizleyemedik. "Bu alanı toparlayabilirsiniz. Bir zamanlar duvarın olduğu yerde oluşan hasarı gösterdim.

"Burada ne oldu?

"Oh. Hiçbir şey olmamış gibi elimi salladım. "Emin değilim, geldiğimizde de böyleydi.

Manon gözlerini deviriyor.

Peki ya bu süitler? Bir dakika. Toplam yirmi oda mı var?' Kaşlarını çatarak notlarını kontrol ediyor.

Bu sırrı otuz dakika boyunca saklamayı başardım. 'Bu kapı için bir anahtar bulamıyoruz, bu yüzden bu aşamada onları olduğu gibi bırakacağız. Belki ileride bir ofis ya da başka bir şey olurlar ama şu anda önemli değil.

JP eğilir ve sanki sihirli bir şekilde açılacakmış gibi parmağını anahtar deliğine sokar. "Çilingir çağırdın mı?

"Bugün yapılacaklar listemde. Parayı biriktirip anahtarı bulmayı umuyordum ama her arayışım sonuçsuz kaldı.

'Tamam, o zaman bir bölme duvarı ya da başka bir şey olması gereken bu kenarları düzeltmek için alıntı yapacağım...' Olduğu yerde donup kalmış, parmağını dağınık birleşme yeri boyunca gezdiriyor. '...Ama bu iki oda neden kapatılmış olabilir ki?

"Muhtemelen bir kapı aralığıydı? Beni takip edeceği umuduyla dönerek uzaklaşıyorum. "Ev sahipleri muhtemelen misafirlerden biraz mahremiyet istemişlerdir..." İki kapıya açılan bir kapı pek mantıklı gelmiyor, bu yüzden "Ne yapabilirsin ki?" der gibi bir kahkaha atıyorum, ama çok zorlama geliyor olmalı çünkü JP'nin alnı çatlıyor. "Bilirsin işte, ekstra ses koruması ve şey-

"Kuzenime aldırmayın," diyor Manon. "Biraz fazla içmiş, ne demek istediğimi anlıyorsan. Ona müstehcen bir göz kırpmıyor.

"Kahve, kahve demek istiyor. *Evet*, çok fazla kafeinden dolayı biraz gerginim ama beni suçlayabilir misiniz?

Adam sanki alacakaranlık kuşağına düşmüş gibi benden Manon'a bakıyor.

Belki de öyledir. "Nerede kalmıştık? Resmen çıldırıyorum.

İncelememiz tamamlandıktan sonra JP, 'Bir hafta içinde size fiyat teklifini ileteceğim. Eğer devam etmek isterseniz, bir depozito ve ardından haftalık hakediş ödemelerine ihtiyacım olacak.

'Elbette. Maliyetleri düşürmek için yapabileceğimiz her şey takdir edilecektir. Sürecin daha hızlı ilerlemesi için yapabileceğimiz her şey de ideal olacaktır. Bahsettiğim gibi, mümkünse Noel'den önce lansmanı yapmak, bayram sezonu için birkaç misafir ağırlamak ve aksaklıkları gidermek istiyoruz. Daha sonra da uzun vadede, fonlara bağlı olarak her seferinde iki süitin yenilenmesi üzerinde çalışacağız.

"Siz ve tüm Paris," diye homurdanarak başını sallıyor. 'Elimizden geleni yapacağız ama bunun gibi eski binalarda bir şeyler çıkar. Sızıntılar, küf, elektrik sorunları, su tesisatı aksaklıkları. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. 'En iyisi bunları hızlıca düzeltmek ki hasar yayılsın.

Parmaklarımı kulaklarıma sokmak ve kulağa pahalı gelen tüm o en kötü durum senaryolarını engellemek istiyorum. "Elbette ciddi bir sorun varsa düzeltmemiz gerekecek, ancak şimdilik sadece nazik bir makyaj yapıyoruz.

'Eğer işlerin hızlı yapılmasını istiyorsanız daha fazla esnaf tutabilirim, ancak fiyat artacaktır. Her iki senaryo için de teklif versem nasıl olur?

"*Mersi*, teklifinizi aldığım da rakamları hesaplayacağım ve oradan devam edeceğim. Daha fazla esnaf için ödeme yapmanın maliyeti, daha erken açabilmek ve ödeme yapan konuklara sahip olmak ile dengelenecektir.

Lobide *vedalaşıyoruz* ve o gidiyor. O gözden kaybolunca Manon'a bir yastık fırlatıyorum. Yüzünün tam ortasına isabet edip burnundan fırladığında sürpriz saldırıyı hissetmemesine çok seviniyorum. "*Pourquoi...?*" diye çığlık atıyor.

Yeşil kanepenin koluna oturdum. 'İç çamaşırlarıyla iyi numara, Manon. Cidden. Zavallı adam nereye bakacağını bilemedi.'

Bana sinsî bir gülümseme veriyor ve yanımdaki kanepeye kayıyor. "Dahice, değil mi?

'Dahi değil. Muhtemelen ya fiyatı yükseltecek ya da bir daha geri dönmeyecek. "*Ya da düşürebilir*. Bana abartılı bir göz kırptı.

Saçımdaki lastiği çıkarıyorum ve gevşek at kuyruğumu yeniden yapıyorum. "Doğru. Bu ve banyonun altına gömülen ölü adam hakkındaki tüm o konuşmalarla birlikte mi?

"Orada gömülü olanın bir *erkek* olduğunu nereden biliyorsun? Manon

sorar, sesinde ağır bir şüphe vardır.

Şakaklarımı ovuyorum. 'Ceset falan yok, Manon! Bunu söylemeyi bırakmalısın yoksa otel bir tür mezarlık olarak ünlenecek ve o zaman burayı satma şansım kalmayacak.

'*Ya da* dünyanın dört bir yanından hayalet avcıları gelip o kayıt cihazlarını ve o sıcaklık şeylerini kuracaklar ve biz de meşhur olacağız. Kötü şöhret!'

"Neden bu kadar ürkütücüsün? Sadece Manon orada bir ceset olmasını umar, yenileme masraflarından tasarruf edeceği için *değil*.

"Ben karanlığım çünkü dünya karanlık.

Dramatizmine gülüyorum. 'Daha başlamadan bütçeyi tüketeceğimizden endişeleniyorum, küf temizleme işinden bahsetti, tesisatla ilgili bir sorun çıkarsa ve uyardığı diğer şeylerden bahsetmedi bile. Sonra ne olacak? Sonsuza kadar burada sıkışıp kalırız.

Birikimlerimi otele yatırmanın bir başka yanlış adım olabileceğinden endişe ediyorum. 'Francois-Xavier anlaşılmayı yaptığında yüklü bir depozito ödemiştim ve bunu ve daha fazlasını kaybedersem, geriye doğru dev bir adım atmış gibi hissedeceğim. Otuzlu yaşlarımın sonuna geldim...'

"Tam olarak otuz sekiz," diye ekliyor Manon. "Ama yaşın ne önemi var ki?

İç çekiyorum. 'Önemli çünkü çok çalıştım ve boşanmada çok şey kaybettim. Son birkaç kitabımdan elde ettiğim talih kuşu burası tarafından çiğnendi ve geriye kalan her şey ipotek geri ödemelerine ve tadilatlara gidecek. Ya başarısız olursa? O zaman ne olacak?' Cığerlerim sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

"Ya olmazsa? Manon kolumu okşuyor ama gözleri kararlılıkla parlıyor. Bazen keşke ben de onun gibi kör bir inanca sahip olabilsem diyorum. 'Her şey yoluna girecek. Senin kitaplarında kötü adam asla kazanmaz, bu nasıl farklı olabilir ki? Anka kuşu gibi yükseleceksin ve hayat güllük gülistanlık olacak.

Kanepeye oturuyorum, bir şekilde zamana direnmiş ve hala yapısal olarak sağlam olan yeşil kadife bir öfke. "Keşke hayatım karışık bir metafor kadar basit olsaydı, kahramanın önüne çıkan tüm engellere rağmen galip geldiği tatlı, mutlu bir romantik komedi gibi.

"Tekrar yazmalısın, Anais. Manon'un sesi yumuşak. 'Yazmak senin mutlu olduğun yer ve-'

"Ooh, Teneke Adam'ın bir kalbi varmış.

'-bu olmadan kendinizin bu ağılak versiyonuna dönüşüyorsunuz. Sonra da gece yarısı geceliğinle koridorlarda dolaşıp kayıp aşkın için çılgık atacaksın ve her şey bundan sonra yokuş aşağı gidecek.

"Vay be Manon, beni nasıl gümbür gümbür dünyaya geri getireceğini gerçekten iyi biliyorsun. Kasveti bir an önce üzerimden atmam gerekiyor ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Dışarıdaki kalabalık caddeye bakıyorum. Yoldan geçenlerin çoğu Lüksemburg bahçelerine doğru yürüyor çünkü *bahçenin* içinde görülecek ve yapılacak çok şey var. Rue de Fleuris girişinin yakınında arı kovanları ve güneybatı köşesinde bir elma ve portakal bahçesi var. Bir pétanque sahası ve tenis kortları. Model tekneleri yüzdürmek için bir gölet. Verlaine gibi birçok yazar ve şairin büstleri var. *Madame Bovary*'nin yazarı Gustave Flaubert'in bir heykeli var. Ama göz alabildiğine uzanan tüm bu güzelliklerden daha çok sevdiğim şey, daha önce gelmiş olan tüm o yazarların ayak izlerinde yürümek. James, Faulkner, Stein, Hemingway ve Wilde'in aynı çakıllı yollarda dolaştıkları biliniyor. Dolayısıyla, konum olarak otelimiz, özellikle de edebi temamız açısından oldukça iyi bir konuma sahiptir.

Ve şahsen 6. bölge benim favorimdir. Görülecek ve yapılacak çok şey var ve edebiyat severler için, Shakespeare and Co. veya Abbey Bookshop gibi daha ünlü mağazalar lehine genellikle gözden kaçan bir düğme kadar sevimli bir İngilizce kitapçı *olan* Rue Monsieur le Prince'deki San Francisco Book Company de dahil olmak üzere çok şey var. Her üç dükkân da kullanılmış kitapların eklektik bir karışımına sahiptir ve hazine aramak için bir ya da iki saat geçirmek keyiflidir. Sadece otelde değil, Paris'in genelinde sunabileceğimiz çok şey var ve benim sadece buna ve tüm olumlu yönleri odaklanmam gerekiyor.

'Haklısın Manon. Bahaneler üretmeyi bırakıp yazmalıyım,' diyorum. 'Orası benim mutlu yerim ve eğer oraya geri dönmenin yolunu bulamazsam, o zaman yine kazandı, değil mi? Sadece gelirim değil, severek yaptığım işi de elimden alarak. Bu bir denge oyunu gibi geliyor ve şu anda ipin ucunda sallanıyorum, ileriye bakmak yerine aşağıya bakıyorum. Bu değişmek zorunda. "Buraya hak ettiği makyajı yapacağız. Çok yakında misafirlerimizi kocaman gülümsemelerle karşılayacağız ve kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlayacağız. İşletmeyi büyüteceğiz, potansiyel alıcılara bunun harika bir yatırım olduğunu göstereceğiz ve sonra normal hayatlarımıza devam edebileceğiz.

"Bilmiyorum," diyor Manon, lobide etrafına bakarak. "Bu yer, beni etkilemeye başladı.

"Muhtemelen küften olmuştur - ona baktırmalısın. Manon'un kahkahası beni odadan dışarı kadar takip etti.

Lobideki resepsiyona gidip bir çilingir çağırıyorum, o da bir iki gün içinde geleceğini söylüyor. Bir sonraki inşaatçımız teklif vermek için geldiğinde bu kez Manon'u öğle yemeği hazırlaması için mutfağa gönderiyorum, böylece adamı korkutamaz ya da başka şakalar yapamaz.

Gün gri ve bulutlu, büyük kara bulutlar sanki yağmur yağacakmış gibi yukarıda süzülüyor. Otelin ön camlarını temizlemek için havanın açmasını bekliyordum, bu yüzden aceleyle ihtiyacım olanları topladım. Aralıksız yağan yağmurun işimi göreceğini düşünebilirsiniz ama camların iyi bir fırçaya her şeyden çok ihtiyacı var.

Yağmurluğumu giyip temizlik malzemelerimi dışarı çıkarıyorum. Biriken kirler temizlendiğinde lobinin ve misafir salonunun ne kadar aydınlık olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Noel süsleri için biraz erken olsa da, cicili bicili süsler ve Noel ışıkları asacağım. Daha sonra, tadilat bittiğinde, içerideki ahşap çıkıntıyı 'creche' doğum sahnesi ile süsleyeceğim, ancak bunu şimdi yapmak ve çarpıcı vintage setin hasar görmesi veya tozlanması riskini almak istemiyorum.

Dışarıda, lastik eldivenlerimi giyip bezimi sabunlu suya batırıyorum ve bu gibi önemsiz işlerin gerçekten ne kadar tatmin edici olduğuna hayret ediyorum. Belki de yazı yazmaktan kaçındığım içindir ve süpürmek ya da paspaslamak gibi genellikle küçümsediğim işler bile, yazdığım her kelime hiçbir yere varmayan aşılmaz bir çaba gibi ağır geldiğinde bir zevk haline geliyor.

Her bir pencereyi sabunlayıp fırçaladıktan sonra kovamı temiz, berrak suyla dolduruyorum ve köpükleri silmek için sileceğimi kullanıyorum; bu akılsız görev bana yazar tıkanıklığım ve olası çözümler hakkında düşünme fırsatı veriyor.

Oyunun bu son aşamasında, cümleler ne kadar hantal olursa olsun, herhangi bir şey yazmak muhtemelen en iyisidir. Kelimeleri sayfaya dökmek için

Çünkü boş bir sayfayı düzenleyemem ve eğer her akşam yazdıklarımı silmeyi bırakmazsam elimde sadece beyaz, boş bir sayfa *kalacak*. Hafif kalpli bir bayram romantizmi yazmak ne kadar zor olabilir ki? Kendi aşk hayatım büyük bir alev topuna dönüştü ama bu aşkın nasıl bir *duygu olduğunu* hatırlamadığım anlamına gelmiyor. Tek yapmam gereken kendi dertlerimi unutmak ve kahramanım Hilary'nin aklına girmek...

Bu camları yıkamaktan memnuniyet duyarken, kahramanımı ve onun özlemini çektiği şeyi hayal ediyorum. Paris romantizmi mi? Parisli Noel romantizmi. Zihni boşaltmanın ve o bölgeye girmenin nesi bu kadar zor? Hiçbir şey. Hilary için *aşkına* kur yapan, tatlı sözler fısıldayan bir kahraman hayal ediyorum... nazikçe-

"Sonunda bir temizlik yapıldığını görmek güzel ama bunların üstündeki pencereler ne olacak?

Ve tam da bu sırada, hayali romantik gezintilerimden huysuz Amerikalı komşum şeklinde bir patlamayla çekiliyorum. "*Bonjour*, Noah. Benden istediğin bir şey mi vardı?" Kalbim onun bu davetsiz misafirliği karşısında çarparken kaşlarımı çatıyorum. Sürekli sözümü *kesmesinden* rahatsız olduğumu ona belli etmeyeceğim ve pencerelerimi temizleme tavsiyesini de kesinlikle kabul etmeyeceğim, Tanrı aşkına.

Noah ellerini ceplerine sokuyor ve aynı sarmal enerjiyle ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, sanki görevi devralmamak ve üst pencereleri kendisi yapmamak için çok uğraşıyor ya da en azından bana nasıl daha iyi yapacağımı ayrıntılı bir şekilde anlatıyor.

Sessiz kalırsam, kalacak mı yoksa gidecek mi? *Bir, iki, üç-*

'Sadece, üst pencereleri temizlemeyecekseniz alt pencereleri temizlemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bu şekilde daha kötü görünüyor.

"Yukarıdakileri yapmayacağımı nereden biliyorsun? Ki yapmayacağım.

Yukarıdakiler bir merdiven bulmadığım sürece ulaşamayacağım kadar yüksek, ama burada başka bir sorun yatıyor. Sıradan bir ev merdiveninin iki basamağını güvenle çıkabilirim; bundan daha yükseğe çıkarsam uçuş modu devreye girer ve korku başlar. Yine de bu kadar kolay bir işi yapması için birine para ödemek zorunda kalmak istemiyorum. Ve kesinlikle bu iyi bir başlangıç. Belki Manon'u başka bir zaman daha yüksek pencereleri yapması için ikna edebilirim?

Yine de Noah'a bunların hiçbirini anlatmayacağım.

'Yukarıdakileri yapmayacağınızı biliyorum çünkü akli başında hiç kimse önce aşağıdaki pencereleri yapmaz çünkü damlalar akar.

camları yukarıdan aşağı indirip tüm o sıkı çalışmayı mahvedebilir.

Ona soğuk bir bakış attım. "Her zaman kadınlara istemedikleri tavsiyelerde bulunur musun?"

Sanki bu fikir onu eğlendiriyormuş gibi dudakları bir yana çekiliyor. "Bu hileli bir soru mu?"

Kıllandım. "Başka bir şey var mıydı, Noah? Köpükler kuruyor ve yakında seni nasıl etkilediğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen camların çizilmesinden şikayet edeceksin, yine de buradasın."

"Zaten açıkladım-

'*Oui, oui*, bu çirkin otel barınızı etkiliyor. Notu aldım.' Umarım her hecedeki iğnelemeyi duyuyordur.

Kollarını kavuşturuyor ve sanki ilk kez görüyormuş gibi dış cepheyi inceliyor. "Ben çirkin demezdim, ben... perişan derdim. Sanırım alaycılık Noah'ta kaybolmuş."

"Eski püskü mü? Ona sert bir bakış attım."

Sanki sonunda ne demek istediğini benim kalın kafamdan anlayabilmiş gibi coşkuyla başını sallıyor. "Biraz... eskimiş. Ama şimdi sen buradasın, bu yüzden işlerin düzeleceğini umuyorum, *değil mi?* Merdiven istersen benimkini getirebilirim, böylece pencereleri düzgün bir şekilde yapabilirsin."

"Buna gerek kalmayacak."

Yağmur yağmaya başladığında Manon bir esnemeyle dışarı çıkar. 'Ooh, harika görünüyor ama yüksek pencereler ne olacak? Onlar da yapılmadan perişan görünüyor.'

Noah bana "*Gördün mü?*" der gibi muzaffer bir gülümsemeyle "Merdivenimi getireyim de uzanabilesin." diyor.

"Bir merdiven, harika! Manon diyor ki. 'Ama Anais yüksekten korkuyor. İki basamak sınırı var. Bu yüzden hep yüksek yerleri ben boyamak zorunda kalıyorum.'

"Ah!" diyorum, kaçma ihtiyacı duyarak. "Telefonum çalıyor. Hemen döneceğim."

Asla. Neden bu kadar sinir bozucu? Kadın düşmanlığı dönemimde sadece ben değilim, değil mi? Gerçi Manon onunla gayet iyi anlaşıyor gibi görünüyor, ama sanırım her beş dakikada bir onu düzeltmiyor, değil mi? Ve kulaklarımdan buharlar çıkarken, hışımla çıkıp giderken bir hikaye oluşuyor.

Adamın başında daha iyi günler görmüş yün bir bere vardı. Ama bu Hilary'yi hiç ilgilendirmiyordu, çünkü merdiveni katlayıp kaldırımıdaki hareketsiz bedenin üzerinden geçti. Gideceği yerde buna ihtiyacı olmayacaktı...

Sinirlendiğimde temizlik yaparım. Otelin arka tarafındaki bir depoya girer ve tüm plastik küvetleri çıkarırım. Öfkeyle, neyin kalıp neyin gidebileceğini ayırıyorum. Gazete ve dergi yığınları var. Altmışlı yıllardan kalma eski döner telefon kutuları. Boyalı cam gözlü porselen bebeklerle dolu bir kutuyu açtığımda irkiliyorum. Yüzleri yaşlılıktan çatlamış ve kırılmış. Tuhaflıkları karıştırırken tansiyonum yavaşça düşüyor ve işime karışan komşumla ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp işime odaklanıyorum. Otelin her yerinde vazo olarak kullanabileceğimiz çok güzel kahverengi ecza kavanozlarından oluşan bir kutuyu ortaya çıkarıyorum.

Her kutuyu ayıklayana kadar devam ediyorum, her türden tuhaf ve harika ıvır zıvır buluyorum. Eski moda masa oyunları, Fransızca dua kitapları ve eğitimsiz gözüme nadir bir bağbozumu gibi görünen iki şişe şarap. Umarım sirkeye dönüşmemişlerdir. Gazete kutularından birinin kapağını kapatıp oturmak için kullanıyorum ve telefonumu alıp Google'da '1949 Chateau Latour Bordeaux blend' yazıyorum. Bu şarap için farklı fiyatlar sunan bir şarap arama sitesi bulana kadar sonuçlar arasında ge z i n i y o r u m .

2,000 € ve üzeri. Kaşlarım havaya kalktı.

Belki de otelin etrafındaki tüm bu ilginç eşyalar satılabilir? Ürpertici porselen bebekler bile doğru alıcı için değerli olabilir. Devam ediyorum. Bir küvet yığınının arkasında, minder eklerini değiştirirsek kurtarabileceğimiz dört antika koltuk seti buluyorum. Her çeşit tarzda ve renkte çerçeveler var.

Antika tüccarlarını araştırırken oturmak için koltuklardan birini çekiyorum ve 5. bölgede halktan alım yapan yerel bir vintage mağazasının web sitesine giriyorum. Sonraki kısa süreyi bulduklarımı kataloglayarak ve fotoğraflarını çekerek geçiriyorum, böylece ulaşım ilgi toplayabilirim.

Belki de otel şimdiden kendini amorti etmeye başlamıştır? Depodan içeri girdiğimden çok daha mutlu bir şekilde çıkıyorum. Gözüm lobide biriken ışığa takılıyor ve Noah'nın kolunun altına sıkıştırdığı merdivenle çıktığını görüyorum.

Manon, misafir salonundaki kanepede tünediği yerden, dizüstü bilgisayar yanında, 'İyi oynadın,' diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yükseklikten korktuğunuz ve ona karşı bir kıvılcım hissettiğiniz için ona kızarsınız ve *işte*, Noah pencereleri kendi titiz standartlarına göre temizlemek için güvenilir merdiveniyle geri döner, böylece

Seni başka bir işle baş başa bırakıyorum. Bilmesem, her geçen gün bana daha çok benzediğini söyledim. Kaşlarını sallıyor.

Ağzım açık kaldı. Bunu nasıl bu kadar yanlış anlayabilir? 'Ona özellikle yardımına ihtiyacımız olmadığını ya da yardımını istemediğimizi söylediğim halde camları temizlemeyi kendine görev edinmesi sinir bozucu. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüğüne inanamıyorum, Manon! Ona bu hakkı kim veriyor...?'

Bir elini kaldırdı. 'Kendine sakla, lütfen. Bundan sonra bizi hangi işten kurtarmasını istediğimizi planlayalım. Resim mi? Ona yüksek kısımları nasıl keseceğimizi bilmediğimizi ve merdivenin *dört* basamak yukarısında olmanın biraz korkutucu olduğunu söyleyelim mi?

Gülümsemeye karşı koyuyorum çünkü Manon yanılıyor ama komik. "Bu saçmalıklarla feminizmi tek başına yüz yıl geriye götüreceksin, Manon.

"Eğer yüksek kısımları boyamak zorunda kalmazsam, o zaman bu benim için sorun olmaz.

Yanındaki kanepeye oturdum. "Sen de bir yalancısın. Lütfen Noah'ı cesaretlendirme. Onun bu küçümseyici tavırlarına daha fazla *katlanamam*. Yemin ederim ki hala kükreyen yirmili yıllarda olduğumuzu ve biz küçük kadınların mutfakta saklanıp toplu yemek yapmamız ve ağır işleri erkeklere bırakmamız gerektiğini düşünüyor.

Başını sallıyor. "Onun yardımını kabul etmemek için deli olmalısın.

"Onun yardımına ihtiyacımız yok! Ben ağlıyorum. "Ama o yine de devam ediyor ve yapıyor.

Bakışlarını kaçırıyor ama gözlerinde suçlu bir ifade sezmeden önce değil. "Ona pencereleri yapabileceğini söyledim.

"Manon!

"Ne? Avuçlarını havaya kaldırıyor. 'Gökyüzü bugün karamsar olsa da, şimdi doğal ışıqla yıkanan şu odaya bakın, tıpkı isimsiz kalacak *bazı* insanlar gibi. *Anais*.'

'Ugrh, sana ulaşmanın imkanı yok. Gel ve ne bulduğumu gör.' "Şimdi mi?

"Şimdi. Ellerini tuttum ve onu kanepeden çektim.

Depoda Manon'a satabileceğimiz ya da otel çevresinde kullanabileceğimiz tüm eşyaları gösteriyorum, örneğin bir sonraki kendin yap projemiz olacak dört koltuk gibi.

'Şarabı gerçekten satmak zorunda mıyız? 1949'dan kalma bir bağbozumunu hiç denemedim. Ya tattığımız en iyi şeyse?'

"Şöyle düşünün. *Hiç* tatmadığımız en güzel şey olacak.'

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim?

"Şu sandalyeleri misafir salonuna götürmeme yardım et. Yeni minder ekleri bulmaya çalışacağız ve umarım kadife mavi kumaşı kurtarabiliriz. Çerçeveleri de boyayabiliriz.

Ertesi gün öğleden sonra, sırt çantalı gezginler her zamankinden daha erken dönüyor ve yanlarında buz gibi bir rüzgâr getiriyorlar.

Kasım ayına göre hava soğuk ve umarım bu Noel'de kar yağacağı anlamına geliyordur. Bir kar tanesi yakalayıp Noel dileği tuttuğunuzda karlı ve kışlı havayla ilgili bir şey var. Misafir salonunda bize katılıyorlar; burada derme çatma bir atölye kurduk, parkeleri korumak için gazete kâğıtları seriyoruz ve ilk olarak yeniden yapmak üzere seçtiğimiz dört süitin komodinlerini boyuyoruz. Sonuncusu üzerinde son rötuşları yapıyorum. Bu kadar küçük mobilya parçaları için boyamak şaşırtıcı derecede zaman alıyor.

Savaş izlerinin çoğunu gizleyen koyu lacivert bir tebeşir boyası tercih ettik. "Bunlar muhteşem," diyor Kiki, yeni boyanmış yatak başlarını göstererek.

"*Mersi*. Daha lüks bir görünüm vermek için standart gümüş çekmece kulplarını pirinç veya altın olanlarla değiştireceğiz.

"*Magnifique*.

"Kütüphane odasındaki ateşi yakmamı ister misin?" diye sordum. Daha önce arka tarafta fırçaları yıkarken bir yığın odun bulmuştum. Bir masraftan daha kurtulduk ve gelecek kış çoktan gitmiş olacağımız için başka bir odun teslimatı için endişelenmemize gerek kalmayacak.

"*Hayır, sorun değil*," diyor Juliette. "Sana bahsettiğimiz birkaç edebi yeri göstermek istedim! Bugünkü ikinci turumuza kimse gelmedi, o yüzden benim zamanım var, eğer sizin de varsa?"

"Evet, zamanım var. Turunuz için üzgünüm. Bu sık sık oluyor mu?" 'Son zamanlarda neredeyse her gün. Bu beklenen bir şey. Turistler Louvre Müzesi ya da Sainte-Chapelle gibi popüler yerler için kuyruklar. Ya da kaybolup zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorlar. Bu işin bir parçası ama yine de büyük bir grup gelmediğinde acı veriyor, bugün olan da buydu. *Hayat böyle.*'

"Üzgünüm, bu gerçekten hayal kırıklığı yarattı.

"İsteyen varsa zencefilli kahve yapabilirim. Manon sırtındaki kamburu çıkarmak için ayağa kalkıyor. 'Önce çabucak temizleneyim. Fırçalarını bana ver, Anais. Onları yıkayacağım.

Manon, Kiki ile dolaşüyor, her ikisi de kimin ne söylediğini umursamadan birbirlerinin üzerine konuşuyorlar. Burada bulunduğumuz kısa süre içinde sıkı arkadaş oldular, çoğu zaman geç saatlere kadar Manon'un dizüstü bilgisayarında birlikte Netflix'te gerçek suç belgeselleri izliyorlar.

"Timothee ve Zac nerede? Juliette yanıma gelirken soruyorum. Çamaşırhanede, o soğuktan korunmak için avuçlarını birbirine sürterken ben boya sıçramış ellerimi sabunluyorum. Havada gerçek bir serinlik var - döndüğümüzde kütüphane odasındaki ateşi yakacağım, böylece toplanacak sıcak bir yerimiz olacak. Doğam gereği bir Grinch değilim, ancak her birimizin süitlerinde geceleri açtığımız küçük bir elektrikli radyatör olmasına rağmen, kesinlikle gerekmedikçe otelin merkezi ısıtmasını açmak istemiyorum.

"Tim ve Zac'in Notre Dame'daki Marché de Noël'de bir iş görüşmesi var.

"Ooh, Sol Yaka'daki mi?

"İşte bu. Hiç duymamıştım. Sen biliyor musun?"

Ellerimi bir havlunun üzerinde kuruluyorum. "Paris'teki en popüler Noel pazarlarından biri. Kasım ayının sonlarında meydanın etrafına İsviçre tarzı küçük dağ evleri kuruyorlar ve her türlü şeyi sunuyorlar: *vin chaud*, kaz ciğeri gibi gurme yiyecekler, kalın Alman tarzı sosisler, kavrulmuş kestane ve aklınıza gelebilecek her türlü peynir. Hediyelik eşya tezgahları da var; geçen yıl en güzel tiftik atkıyı oradan almıştım. El yapımı takılar, oyuncaklar, seramikler var. Siz etrafta dolaşırken müzisyenler çalıyor. Père Noël bile ortaya çıkıyor!

Kıkırdamaya başladı ama neden böyle bir tepki verdiğinden emin değilim. 'Bunun için mülakat yapıyorlar. Père Noël rolü için! İki Noel Baba istiyorlar - biri kalabalık için, diğeri de fotoğraf kabini için.

İkisinin de Noel Baba kıyafetleri giydiğini hayal ederek gülüyorum. 'Eğlenceli olacağına eminim. Telaşlı ama eğlenceli.

'Umalım da işi alsınlar o zaman. Ben üzerimi değiştireceğim ve sonra yola çıkacağız?

"Elbette.

Öğleden sonra hava kararırken Noel ışıkları caddelerde bir aşağı bir yukarı parıldıyor. Parisliler her yıl daha erken süsleme yapıyor gibi görünüyor ve bu kadar çok şenlikli vitrin görüntüsüyle kendimden geçiyorum. Otelde daha fazla Noel dekorasyonu yapmak için kaşınıyorum ama dağınık iş tamamlanana kadar yapamıyorum.

Yürürken sohbet ediyoruz, daha yavaş tempoda yürüyen insanların etrafından dolanıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?"

Juliette bana geniş bir gülümseme fırlatıyor. "The Drunken Boat'un duvarına.

Şair Rimbaud'yu duydunuz mu?" "*Hayır*, hiç sanmıyorum.

Juliette'in gözleri heyecanla parlıyor. "Sizi bir ziyafet bekliyor. Rimbaud zamanının çok ötesinde bir dahiydi, her ne kadar bazen şiirin *korkunç çocuğu* olarak adlandırılrsa da, muhtemelen yaşı ve erken gelişmişliği nedeniyle. Oldukça itibarsız bir özel hayatı olan bir çapkındı. Daha sonra kendisini vuran evli şair Paul Verlaine ile bir ilişkisi olduğu söylenir! On dokuzuncu yüzyıl için çok skandal bir durumdu.

"Onu vurdu mu? Bu gerçek hikâye beklenmedik bir hal alınca ona bakakalıyorum.

"*Evet*, bileğimden. Ama bunların hepsi daha sonra oldu. Rimbaud bir edebiyat dahisiydi. İyi eğitilmiş ve çok okumuştur. "Sarhoş Gemi"yi 1871'de henüz genç bir delikanlıyken yazdı. İşte buradayız.

Rue Ferou'da duruyoruz. Sokağın aşağısındaki duvar boyunca Fransızca bir şiir yazılı. Yavaşça yürürken okuyorum. Çok güzel bir şiir. Bir deniz yolculuğu ve batan bir tekne hakkında, belki de işkence için bir metafor? Karanlık, rahatsız edici.

"Şiiri ilk olarak bu yerin yakınlarında okuduğuna inanılıyor, bu yüzden de burada sergilemeyi seçtiler.

Ben duvarda yazılı kelimeleri özümsemeye devam ederken yavaşça ayaklarımızı sürüyoruz. "Rimbaud on yedi yaşındayken, geleneksel kafiye ve vezin kurallarını çiğneyen mistik, neredeyse halüsinatif şiirler yazması için ona ilham veren "vizyoner bir deneyim" olarak tanımladığı bir şey yaşadı. Deneysel yazım tarzıyla tanınırdı ve eminim ki bu da bazılarının tüylerini diken diken etmiştir.

Ben okumayı bitirmek için zaman ayırırken Juliette devam ediyor. "Birçok başarıdan sonra ve yirmi yaşında yeteneğini terk etti ve bir daha tek kelime yazmadı.

"Hiç mi? Bir şiir daha mı?"

"Asla. Bir daha asla şiir yazmadı. Fransa'dan ayrıldı ve dünyayı dolaştı. Bir noktada Hollanda ordusuna yazıldı, ancak daha sonra Sumatra'da kayboldu. Birçok seyahati sırasında Etiyopya'ya indi ve burada tüccar ve kaşif oldu. Ne yazık ki, 1891'de dizinde bir tümör keşfetti, bu yüzden Fransa'ya döndü ve bacağı kesildi. Aynı yıl kemik kanserinden öldü. Otuz yedi yaşındaydı. Ve daha da üzücü olanı, eserleri ölümünden sonra da çok övüldü, diğer büyükler tarafından incelendi ve ona çok fazla tanınırlık kazandırdı. Sadece şairler değil, Jim Morrison ve Bob Dylan gibi şarkıcılar da onun tarzından etkilendi.

Şairin hayatından bu büyüleyici kesitleri anlamaya çalışırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Kulağa çok hayali geliyor, sanki hepsi gerçek olamazmış gibi.

'Çok daha fazlası var. Arthur Rimbaud çok genç yaşta ölmesine rağmen ilginç bir yaşam sürdü.

"Oui. Nefesimi üfledim. "Onun hakkında daha fazla şey okumayı, eserlerini otel kütüphanesine dahil etmeyi çok isterim.

"Cehennemde Bir Mevsim" de seveceğinizi düşündüğüm bir başka şiir.

Arthur Rimbaud hakkında daha fazla araştırma yapmak ve şairin kitaplarını ve biyografilerini bulmak için telefonuma notlar alıyorum.

'Şimdi daha hafif bir şey için mi? Sizi 12 Rue de l'Odéon'a götüreceğim, burada çok küçük bir plaket bulacağız. Burası Amerika doğumlu Sylvia Beach tarafından işletilen ilk Shakespeare and Co. Amerikan doğumlu Sylvia Beach tarafından işletilen İngiliz kitapçısı. Kitap satıyordu ve tüm edebiyatçıların ödünç kitap aldığı bir kütüphanesi vardı.

Hemingway de dahil olmak üzere ödünç kitap aldıkları yer. Çoğu insan George Whitman'ın Sol Yaka'daki Shakespeare and Co. mağazasının orijinal yer olduğunu düşünür ama öyle değildir. Sylvia'nın kitapçısına ithafen bu ismi vermiş. Ve işte büyüleyici bir hayat daha...'

Juliette, bir kitapçıdan daha fazlası olan Sylvia Beach hakkında çok ayrıntılı bilgi veriyor; o, edebiyatçı dostları için şiddetli bir amigo ve sırdaşı. "İşte burada. Juliette duvardaki mütevazı bir levhayı işaret ediyor. *Sylvia Beach, James Joyce'un Ulysses kitabını bu evde yayınladı.*

'Bu şekilde tanınması çok güzel. Keşke James Joyce'tan çok onunla ilgili olsaydı, ama sanırım o olmasaydı *Ulysses* de olmazdı.

"Evet, her zaman James Joyce hakkında. Juliette gülüyor. "Sylvia o zamanki pek çok engele rağmen kitabı finanse etti ve yayınladı, çabaları onu borç içinde bıraktı. Sylvia, birçok yerde "müstehcenlik" nedeniyle yasaklanmasına ve skandal romanı olarak görüldüğü için İngiltere ve Amerika'da gümrüklerde el konulmasına rağmen, *Ulysses*'i yayınlamakta zorlanan yazara yardım etmek için her şeyi yaptı. Ama o zamanlar bu şekilde görülüyordu. İlk yayıncılık girişimi için hiç de fena değil.

'O bir vizyonerdi. Onunla ilgili biyografileri stoklamam gerekecek.

Juliette gülümsüyor. "Sylvia'nın sevgili arkadaşı ve yoldaşı Adrienne Monnier'i de unutmayalım, 7 Rue de l'Odéon'da bir Fransız kitapçısı vardı.

Caddenin karşısına geçiyoruz ve La Maison des Amis des Livres, yani Dostlar ve Kitaplar Evi kitapçısının ikinci plaketini buluyoruz. Bu küçük plaketler bazılarına önemsiz gelse de, bu iki kadının yıllar önce edebiyat alanında yaptıkları çalışmalarla tanınmalarını ve onurlandırılmalarını çok özel buluyorum.

Kalbimi tuttum ve bir çığlıkla sandalyeme geri düştüm.

Manon koşarak geldi. 'Ne oldu? Hasta mısın? Sana bir kutu makaronun hepsini yememeni söylemişim. Duygularını yemeye varım ama her birini mi Anais?'

"Bunlar Pierre Hermé'nin sınırlı sayıdaki Noel aromalı makaronları, Paris'te bulabileceğiniz en iyileri ve biliyorum, hepsini denedim. Ayrıca, şeker tüketmek etkili bir başa çıkma mekanizması ve yakın zamanda durmayacağım. Ama mesele şekerin düşmesi değil. Sorun... o.' E-postalarımı açtığım dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum. Yenileme teklifleri geldi ve ilk açtığım göz kamaştırıcı derecede büyüktü.

Manon fareyi kavrayıp sayfayı aşağı kaydırır ve çığlık atar: 'Bu bir yazım hatası mı? Yazım hatası olmalı. Nasıl bu kadar çok olabilir?'

"İkinci bir sayfa var. *"Hayır!*

"Oui!

"O bir sahtekar, bir şarlatan. A...! Şu inşaatçıyı listeden çıkaralım.'

Burnumun kenarını imdikliyorum. 'Hadi diğer alıntıları okuyalım. Belki onlar daha iyidir.

Kaşlarını sallıyor. "Eminim JP'nin teklifi bu kadar yüksek olmayacaktır.

'Muhtemelen sen onu etrafa saçılmış iç çamaşırları ve banyo altındaki ölü beden teorisiyle korkuttuktan sonra olacaktır.

"Çok safsın.

Gülümsemeye zorluyorum ama toplamaların benzer olacağına dair içimde sinsi bir şüphe var. Bu tür konularda bilgim olmadığı için hesaba katmadığım pek çok iş var. Rutubet ve küf ana maliyetler ama onlar araştırana kadar sorunun ne kadar kapsamlı olduğunu bilemeyeceğiz.

"Bir kontrol edeyim. Manon gelen kutusunda gezinir ve diğer alıntıları bulur. "Bu insanlar geceleri nasıl uyuyor?"

"Muhtemelen tüm o el emeği sayesinde oldukça iyi durumda. Ve gerçekten, her kuruşuna değer, ama ya daha fazla hasar bulurlarsa? Bu iş nerede bitecek?"

Dudakları yüzünü buruşturur. 'Tamam, inşaatçı iki çıktı. Teklifi daha da yüksek ve Noel *sonrasına* kadar başlayamazlar.

"Ve JP? Festival sezonu için kısmen açık olma planımız boş bir hayal mi?"

Manon JP'den gelen e-postayı bulur ve okur. "Sana söylemiştim. Bana muzaffer bir gülümseme veriyor. 'Diğer tekliflerden daha az. Ama yine de bütçenizden çok daha fazla.

"Lanet olsun. Açıkçası şaşırmadım, çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken böyle bir şey için nasıl bütçe ayırabilirim ki! Sesim biraz yükseliyor ve bir kez daha hayatımın bu sefer gerçekten patlayıp patlamayacağını merak ediyorum. Ne düşünüyordum ki? Bir oteli yenilememeliydim!"

"Bir iptal olduğunu ve yakında başlayabileceğini söylüyor. Noel'den önce dört süiti tamamlayabilir, ayrıca bizimkini de lavabo ve muslukları değiştirerek hızlıca halledebilir. Gürültülü ve dağınık işlerin çoğunu lansmanımızdan önce yapacak. Ancak, genel olarak, daha fazla zaman alan diğer işler aylar sürecektir ama o burada kalacak ve bunu ekip olmadan tek başına yapacak.

"TAMAM. Kendimle konuşuyorum.

'Boyamanın bir kısmını kendimiz yaparsak daha da fazla tasarruf etme seçeneğini bize sundu. Yine de tavanları ve kornişleri boyayacaklarını söyledi çünkü onlardaki hasarı onarıyorlarmış. Manon bilgisayardan uzaklaşıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Tavanları yapmamıza gerek kalmadığına çok memnunum; hayal edebiliyor musun? Ölürdüm.

Bilgisayarı kucağıma çekip iş listesini ve ilgili maliyetleri aşağı kaydırıyorum. 'Düşünüldüğünde makul bir teklif ve zaman dilimi de uygun, yani gürültülü işlerin çoğunu şimdi yaparsa Noel misafirlerimizi rahatsız etmeyeceğiz.

Nefes alıyorum. Bu yapılabilir, eğer biraz daha param olsaydı...

JP ayrıca, birkaç yerde hasar gören ferforje balkonların onarılması da dahil olmak üzere, ileride neleri başarmamız gerektiğine dair bolca not aldı.

sütlerin. Umalım da bu yeni sahipler için bir maliyet olsun.

"Otelin diğer bölümlerini de elimizden geldiğince yenilediğimiz için biraz gürültü ve dağınıklık olacağı aşikâr," diyorum, "ama bunu misafirlerimizin ücretini biraz düşürerek ve onları mutlu ve güneşli tavırlarımızla büyüleyerek telafi edeceğiz. Manon'a dişlek bir sırtma yapıyorum.

'Lütfen onlara öyle gülümseme. Çılgılık atarak kaçarlar.'

"Mutlu ve güneşli gülümsemem üzerinde çalışacağım. Manon bilgisayarı kendi yoluna geri çekti. "Lobiye, misafir salonunu, kütüphaneyi ve dört süiti, istenmeyen bir şey çıkmadığı sürece yaklaşık dört hafta içinde tamamlayabilir. Ya da daha az işlem ama daha uzun bir tamamlanma süresi seçeneğimiz de var. Şubat, Mart gibi bir zaman dilimi.

"Ekstra işlemlerle devam edelim. Ne zaman başlayacaklarını söyledi?"

'On sekiz Kasım Pazartesi. Bu da demek oluyor ki Aralık'ın on sekizinde. Noel'den bir hafta önce kısmen açabiliriz. *Evet.*

Ancak bu daha hızlı zaman dilimi, daha ağır bir maliyet getiriyor çünkü ekstra esnaf.'

Doğru. Birikimlerimden geriye kalana el atmak da büyük bir risk. Otel tamamen açıldığında ve kendi masraflarını karşıladığında düzenli bir gelir elde edene kadar aylık ipotek için bir tampon tutmam gerekiyor.

'Bundan kaçış yok, Anais. Bankadan ya da ailenizden size borç para vermelerini istemeniz gerekecek.

"Hmm. Hadi 5. Cadde'deki vintage dükkanını ziyaret edelim ve dolaptaki buluntularla ilgili e-posta gönderdiğim satıcıyla tanışalım. Özellikle iki şarap şişesinin ne durumda olduğunu görmek istiyorlar.

'Bu sorundan kaçmaktır. Önce bunu halletmeniz gerekiyor.

Burnumu kıvırıyorum. 'Biliyorum, biliyorum, bir yolunu bulacağım. JP ve ekibi başlamadan önce mümkün olduğunca çok şeyi temizlememiz gerekiyor ve topladığımız para kitap alımına gidebilir. Kütüphanenin çıplak görüneceğinden ve sözde butik bir edebiyat oteli için hayal ettiğim kadar çekici olmayacağından endişelenmeden edemiyorum.

Bana bak, sorunlarımdan kaçıyorum!

"Tadilat masraflarını karşılayamazsak kütüphane olmayacak.

"Ne zaman bu kadar mantıklı oldun?

"Yaklaşık on dakika önce bu alıntıları okuduğumda.

Manon haklı. Sadece iş için para bulmamız gerekmiyor, aynı zamanda kısa bir süre içinde kendimiz de çok şey yapmak zorundayız.

Noel açılışı hedefimize ulaşmamız gerekiyor. "Bize kalan işlerin, satın almamız gereken ürünlerin ayrıntılı bir listesine ihtiyacımız var.

'Sen ve listelerin. Bir hesap tablosu yapmamı ister misin? Harcamaları da bu şekilde takip edebiliriz.

"Çok beceriklisin, Manon. Gerçekten. Manon'un zekası ailemizde genellikle göz ardı edilir çünkü o bir şeyden diğerine geçer ve ben onun kararsızlığı hakkında şaka yapsam da, hayatı kendi şartlarına göre yaşadığı için ona hayranlık duyuyorum.

'Aslında bundan hayal ettiğimden daha fazla keyif alıyorum. Ama bu değişebilir.'

"O zaman hızlı çalışsak iyi olur. Yazma süresi de hesaba katılmalı. Bir rutine bağlı kalmam gerekecek. Gündüzleri otel işi, akşamları yazı.

"Peki ya on dokuzuncu süit? Orada anlatılmamış zenginlikler olabilir.'

'Evet, umarım altın dolu bir hazine sandığıdır! Çilingir geliyor Bugün. Yakında o kapının ardında ne olduğunu öğreneceğiz.

Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme gösterdim. Uzun zamandır ilk kez mutluyum. İşler ilerliyor. Yakında burası çekiç seslerinin, matkap vızıltılarının yükseldiği bir üretkenlik yuvası olacak. İlerlemenin sesi. JP'yi arayacağım ve ona hemen başlayabileceklerini söyleyeceğim. Sonra da depodaki o ıvır zıvırları alıp satabildiğimiz kadar satacağız.

"Evet, ama şu ekstra paraya ihtiyacın var mı?

İnancını koru. Tek yapmam gereken bu.

'Urgh. Annemi arayacağım. İngiliz asıllı annem Fransız ailem kadar teatral değil, ama yine de haberi *babama* ilettiğinde, *babam* kaçınılmaz olarak aile grup sohbetine yazacak, tavsiyelerini isteyecek, herkesin yetişkin çocuğunun böyle bir desteğe ihtiyacı olup olmadığını soracak ve sonra hepsi kendi çocuklarıyla ilgili şikayetlerde bulunacak, HEPİMİZİN GÖRDÜĞÜNÜ fark etmeyecek ya da umursamayacaklar.

Manon omzuma mekanik bir vuruş yaptı. "Ona hayalini sat. Kendimi toparladım ve aramayı yaptım. "Anne, *bonjour*!

Merhaba sevgilim. Nasılsın? Yer yarıldı da içine girdin sandım!"

Anne suçluluğu - bunun gibisi yok. Aramakta çok gevşek davrandım ama bunun nedeni her seferinde neden torun sahibi olabilmek için hayatıma devam etmediğim ve başka bir erkek bulmadığım konusunda azar ıstıtmem. Onları nazikçe azarladığımda ve erkeklerin ve bebeklerin

İnternette sipariş edebileceğim bir şey için beni yeterince çabalamamakla suçluyorlar. "Birkaç gün önce sana bir e-posta gönderdim anne. Ve cevap verdin."

Sustu. "Şimdi senin tatlı sesini duymakla aynı şey değil, değil mi? Orada işler nasıl gidiyor?"

İyi. İyidir. İyiden de iyi.' Ona hayalimi satmalıyım. "Aslında muhteşem. Harika.

"Nefret ediyorsun.

Fazla satmış olabilirim.

Hayır, sorun o değil. Yenileme maliyetleri ilk düşünüldenden biraz daha yüksek. Böyle eski ve mimari açıdan güzel bir bina için bu beklenen bir şey.

"Anlıyorum," diyor temkinli bir şekilde.

"Mesele şu ki..." Göklere bir dua gönderiyorum. "Beni idare edecek bir krediye ihtiyacım var. Bankadan isteyebilirim ama faiz oranları korkunç ve sen her zaman önce sana gelmemi söylersin.

Çınlayan küçük bir kahkaha attı. 'Ağlamak için bir omuza ihtiyacın olduğunda ilk bana gel Anais, ya da yazım hataları için bir taslağı gözden geçirmem gerektiğinde ya da yeni bir adam hakkında tavsiyeye ihtiyacın olduğunda; şimdi bunu duymak isterim. Çocuk odası için en iyi renkler, bu tür şeyler.

İç çektim. Bu kötü bir

fikirdi. "Ne kadar lazım?

Bir rakam telaffuz ettim ve nefesimi

tuttum. "O kadar mı?

Evet. Ama bu sadece kısa vadeli bir kredi. Burası faaliyete geçtiğinde, değerini anlayan zeki bir alıcıya satacağım ve size faiziyle *birlikte* geri ödeyeceğim. Faiziyle mi? Çaresiz olmalıyım.

"Sevgilim, batan bir gemiye para atmadığından emin misin?

"Oldukça eminim," diye yalan söylüyorum.

"Babanla konuşayım, seni sonra ararım.

* * *

Manon ve ben 5. bölgedeki vintage mağazasına götürmek üzere dolaptaki tüm ıvır zıvırları arabaya yüklüyoruz.

Altmış yaşlarında, güler yüzlü ve misafirperver bir adam olan sahibiyile tanışıyoruz. "Ben eşyalarınızı incelerken siz de etrafa bir göz atın.

İlginç dükkânda dolaşıyoruz ve kulak misafiri olmadığımız bir anda Manon, "Her şey için aklınızda bir rakam var mı?" diye fısıldıyor.

'Hayır, neden? Şarabın değerini aşağı yukarı biliyorum; gerisi hakkında bir fikrim yok. Yani, kim bir kutu 60'lar tarzı telefon ister ki? Ve şu bebekler, onları seve seve verirdim çünkü ürkütücü kabuslara neden olan gözleri var.

'Bu tüccarların mutlu ve çok tatlı olmalarının nedeni deneyimli pazarlıkçılar olmalarıdır. Sizi kibar ve cömert olduklarına inandırmak için nezaketle öldürürler, oysa aslında size bir dolar işaretiymişsiniz gibi bakarlar.

Alay ediyorum. "Manon, çok ileri gidiyorsun. Tüm bunları elimizden alarak bize iyilik yapıyorlar. Hurda yığınının iyidir.'

Yüzünü kapatıyor. 'Zaten işe yarıyor! Zihin kontrolü canlı ve iyi durumda.

"Ciddi misin?

"Bırak pazarlığı ben yapayım.

"Peki," diyorum, sergilenen bir pul koleksiyonunu incelerken başımı sallıyorum. Fiyatı gördüğümde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Belki de nadirdirler? Ben ne bilirim ki.

"Tamam," diyor tezgâhın arkasından. 'Hepsini almaktan mutluluk duyarım.

Üç yüz avro uygun mu?'

Manon haklıydı! Bunları nereden biliyor? "Üç. Yüz..." Manon bir dirseğini kaburgalarımın sapladığında kekelemelerim aniden durdu.

'Eski dergiler için 300 dolar veririm, bu da cömertlik olur. Şimdi, ciddi bir teklifte bulunacak mısınız yoksa bu gibi hazinelerin gerçek değerini bilen bir profesyonelle mi görüşmeliyiz?

Adam ona yavaş ve anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Görüyorum ki bu işte biraz tecrüben var.

Evet. Ayrıca bir beden nasıl çözüleceği konusunda da deneyimim var-'

Bu cümleyi bitirmemesi için Manon'un kaburgalarına vurma sırası bende. Bir dakika sonra *jandarmalar* kapımızı çalacak. Ve gerçekten, yedi numaralı süitin banyosunda ne olduğunu henüz çözemedik, bu yüzden yetkililerden beklenmedik bir ziyaret almasak iyi olur.

Beklediğimizden çok daha önemli bir anlaşma yaptık ve kuzenime yeni bir saygı duymaya başladım.

* * *

Çilingir geldi, uzun boylu, dikenli saçlı ve neredeyse yüzünü yutan bir gülümsemeye sahip bir adam. 'Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. İşler çok yoğun. Görünüşe göre Paris'in çoğu yenileniyor ve anahtarlar hiçbir yerde bulunamıyor. Ben ona ayak uydurmaya çalışırken o hızlı ve uzun adımlar atıyor.

"On dokuz numaralı süit," diyorum, onun kolayca yaptığı gibi merdivenleri üçer üçer çıkmaya çalışarak. "Devam et. Benim koşucu değil, aşk romanı yazarı olduğumu bilmiyor mu? Hay Allah.

Manon arkamdan çıkageldi. "Kim o?"

"Çilingir.

Ellerini birbirine sürtüyor. "Sonunda. Her şey açığa çıkacak.

Kilidi incelemek için uzun gövdesini eğerken gülümsemesi kaybolan çilingiri yakalıyoruz ve bu işin kolay olmayacağını ima eden dudak bükme sesleri çıkarıyor.

"*Mümkün* değil.

Mümkün değil mi? Kilit açma aletlerini bile denememiş!

"Bir çeşit aletle denemeli misin? Yani, adama işini nasıl yapacağını söylemek istemem ama ben çilingir olsaydım oradan başlardım.

"Yapabilirim ama eski kilit silindirine zarar verme riskim var. Bu gerçekten de nadir bulunan bir şey. Tasarımına müdahale edemeyecek kadar saygı duyuyorum. Paris bunun gibi antika kilitlerle dolu ve korunmaları gerekiyor. Korunmalı. Bunları yapmak için hangi tekniklerin kullanıldığını bilmiyoruz, bu yüzden işçiliği mahvetmekten korktuğum için açamıyorum.

"Ee...? Çekincelerinizi anlıyorum. Kilitlere gelince, çok güzel değil mi? Ancak kilidin arkasında ne olduğu benim için çok daha önemli. En azından nazikçe açmaya çalışabilir misiniz?"

Hedefe yönelik ifadesi taş kesilir. 'Yapamam! Ve kendine saygısı olan hiçbir çilingir bunu kurcalamaya cesaret edemez.

"Anlıyorum," diyorum, açıkça göremiyorum. "O zaman bu odaya nasıl girmemizi öneriyorsun?"

"Balyoz mu?" diyor Manon.

"Daha fazla hasara yol açmadan," diye açıklıyorum.

Telefonunu cebinden çıkarır ve kilidin birkaç fotoğrafını çeker. "Sanırım araştırabilirim, bazı eski kilit planlarına bakabilirim, ama hiçbir şey için söz veremem.

Başımı salladım. "Tamam, bu harika olur. Geldiği gibi hızla uzaklaşıyor.

"Yani bu balyoza hayır demek mi oluyor?" diye soruyor Manon.

Omuz silkiyorum. 'Bu şimdilik B planı. Bir kilide bu kadar saygı duyan ve onu açmayı reddeden bir çilingir duydunuz mu hiç?

"Bir şekilde uygun geliyor. Sanki on dokuzuncu oda sırlarından henüz vazgeçmeye hazır değilmiş gibi.

Manon ve ben Montmartre'da misafir salonundaki kanepeleri yenilemek için indirimli kumaş alışverişı yapıyor ve otel için hazır tüller arıyorduk ki telefonum çaldı.

Arayanın ekranını gördüğümde boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "*Babam* arıyor.

Kuzenim krem rengi bir kumaşı ışığı tutuyor. 'Arayacağını biliyordun, değıl mi? O zaman bunu grup sohbetinde paylaşmak zorunda kalacak. Hesaplarıma göre ailenin krediyi kabul etmesine hâlâ birkaç gün var. Cevap ver.'

"*Bonjour, bonjour*. Manon'u yalnız bırakıyorum ve dışarıda, yağımuru durdurmak için pek bir şey yapmayan akordeonlu tentenin altında duruyorum.

"*Chouchou*, krediye ihtiyacın olduğına dair duyduğıum şey nedir?

Keşke bankaya sorsaydım dedirtecek kadar sesine kuşku katmayı başarıyor. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ve müşteri kazanmanın yaklaşan satış için nasıl bir faktör olduğunu açıklayarak tüm üzücü destanı anlatıyorum, ancak yenilenmiş süitler yoksa hiç misafir alamam ve zaman çok önemli.

Francois-Xavier'i hatırladığıında her zamanki gibi "Hepsi o adam yüzünden!" diye bağılıyor.

"Evet, o olmasaydı bu otele sahip olamazdım ama artık hayatıma devam ediyorum ve bundan sonra olumlu şeylere odaklanmak istiyorum. Bu sözleri söylerken, i lerindeki ger eğı hissediyorum. "Yardım edebilir misin baba? Eğıer yardım edemezsen

ama Noel'e birkaç süit hazırlayabilmemiz için bu acil bir mesele. Mutlu misafirlerimizden internette bazı yorumlar alalım, tüm bunlar bunun uygulanabilir bir iş olduğunu göstermek için.

"Size geri döneyim. Telefonu kapatıyor.

Birkaç parça kumaşla örtünmüş olan Manon'a katılıyorum. "Ne yapıyorsun?

"Hiçbir şey. Nasıl geçti?"

İç çekiyorum. "Bana geri dönecek.

"WhatsApp aile grubu sohbetini kontrol et.

'O kadar hızlı postalamayacak. Önce anneme her kelimeyi tek tek anlatması gerekecek, sonra mutfakta biraz volta atması gerekecek. Francois- Xavier hakkında feryat edecek.'

"Kontrol.

Başımı sallıyorum ve telefonumu açıyorum.

ARNAUD DE LA CROIX

Anais otelin tadilatı için kredi istedi. İstediği rakam göz yaşartıcı. Söylesene, o dolandırıcı adam ona bunu yaptığında devreye girmeli miydin? Çocuğu seviyorum ama neredeyse kırk yaşında. Hiç yetişkin çocuğunuzu bu şekilde kurtarmak zorunda kaldınız mı? Siz olsanız ne yapardınız?

Saniyeler içinde amcalarımdan birinden bir cevap geldi.

MAEL DE LA CROIX

Bildiğiniz gibi, otuz beş yaşındaki evli kızım hala para istiyor ve bu para otel tadilatı gibi büyük bir şey için değil. Riviera'ya tatile gitmek için! Ve geçen yılın modasıyla tatil yapamaz, oh hayır, bütün bir Bunun için yeni bir gardırop. Tatil başlamadan önce yaptırması gereken güzellik bakımlarından bahsetmiyorum bile. En azından Anais parayla pratik bir şeyler yapıyor. Benimkilerin hepsi Chanel ve Louis Vuitton'a gitti! Parayı ona ödünç verin ve Bulgarı'ye gitmediğine şükredin.

ARNAUD DE LA CROIX

Ah, ama kızınız evli! En azından torun sahibi olma şansınız var!

ODETTE LAMBERT

Otuz yaşındaki oğlum hala evde yaşıyor! Bu gidişle gideceğini hiç sanmıyorum. En azından Anaïs'in mükemmel bir kariyeri var. O felaket evlilikten sonra yeniden ayakları üzerinde durmaya çalışıyor. Ona borç para ver. Bir sonraki kitaptan kazancını her zaman alabilirsin! Ve Paris'teyken kalacak bedava bir yerin olur. Aslında, sence hepimiz orada bedava kalabilir miyiz? Sonuçta biz bir aileyiz.

ARNAUD DE LA CROIX

Oğlunuz sadece geç olgunlaşıyor. Tabii ki bedavaya kalabilirsin. İsrar edeceğim.

"Harika, babam aileye ücretsiz otel konaklaması teklif ediyor.

"Bir bakayım! Manon'a telefonumu uzattım. 'Olamaz, kendi annem de katılmış. Oku bakalım.

JOSEPHINE ORVILLE

En azından çocuklarınız katillere takıntılı değil! Aranızda Manon'un gerçek suç podcastini dinleyen var mı? Benim çocuğum O yenilmez. Bu suçluların peşine düşeceği konusunda onu uyardığımda beni dinledi mi? Hayır, dinlemedi. Ona borç para ver, Arnaud, ama faiz isterim. Yüzde on yeterli olur.

ARNAUD DE LA CROIX

Manon'un podcast'ini beğendim. Keşke devam etseydi. Tamam, hepinize teşekkürler. Bunu düşüneceğim.

'Tamam, görünüşe göre ona izin vermişler. Umalım *da anneni* dinlemesin. Yüzde on faiz!'

Söylemiştim. O acımasızdır. Ama dinler misin?'

'Onu bu hale sen getirdin.'

Evet. Evet. Şimdi, kanepeler ne renk olsun? Lacivert mi bej mi?' İki kumaş örneği tutuyor.

"Bej. Misafir salonundaki altın tonlarıyla güzel gider.

"Tamamdır. Bunları alalım ve sonra tül perde takımları için Marché Saint Pierre'e gidebiliriz.

O öğleden sonra, para sihirli bir şekilde banka hesabımda belirdi ve ödeme şartları ve koşulları hakkında uzun bir e-posta ve herhangi bir aile üyesi ücretsiz kalmak isterse, onayımı vermemi talep etti.

Bir sorun çözüldü. Şimdilik.

JP ve ekibi geldi ve hemen işe koyuldular. Ne zaman dönsem, kaslı bir göğse çarpıyorum ya da yayılmış bir dizi bacağa takılıyorum. Nereye gidersem gideyim, yoluma çıkıyorlar. Manon'u süitinde, sızıntıyı tespit etmek için elinden geleni yapan bir adamla sohbet ederken buluyorum, kafası tavandaki boşlukta bir yerde, Manon ise büyük olasılıkla onu duyamayacağından habersiz ya da umursamaz bir şekilde gevezelik ediyor.

"Manon! Tısladım. "Bırak çalışsın.

"Hiç eğlenceli değilsin. Acıktım ama mutfakta zaten bir grup tesisat sorununu kontrol ediyor ve başka nereye gidebilirim ki?

Tesisat sorunu mu? Lütfen basit bir çözüm olsun. Manon haklı; yolumuzun üzerindeyiz ve gürültü ve toz diğer işlerimize odaklanmamızı zorlaştırıyor. "Ah, burası çok kalabalık.

"Otelin her tarafına yayılmış, çoğu erkek olan esnaflar var ve normalde bunlar benim hayalim olurdu ama pek konuşkan tipler değiller.

Sadece başımı sallayabiliyorum. "Güzel, ihtiyacımız olan son şey onların kalplerinden birini kırman.

Suratını asıyor. "Neden olmasın?

Etrafımda gelişen işleri izlerken bir omzumu kaldırıyorum. İyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyorlar ve Manon'un gün geçtikçe onlardan kaçmak ya da yollarından çekilmek zorunda kaldığında yaşadığı hayal kırıklığının arttığını görebiliyorum. Sabırlı biri değil.

JP fazladan elleri olduğunu söylediğinde, bu kadar fazla olmasını beklemiyordum. Bu durum zaman çizelgemiz için iyiye işaret ama etraflarında dolaşmayı zorlaştırıyor. 'JP, gürültülü ve ağır işler yapılırken bir hafta boyunca başka bir yerde kalmamızı önerdi. O zaman bir çanta hazırla! Kitap kulübümden Giselle, Francois-Xavier'den ayrıldığımda 7. kattaki dairesini kullanmayı teklif etti; umarım teklif hala geçerlidir. Kendisi Yunanistan'da tatilde, eminim sorun etmeyecektir.

'Giselle 7. kattaki dairesini teklif etti ve sen 20. katta benimle kalmayı mı seçtin? *Deli* misin sen?'

Gülüyorum. 'Beklentilerini düşür. Bir zamanlar kapıcının odasıydı ama harika bir konumda ve kullanabileceğimiz bir çift kişilik yatak ve kanepe var. La tour Eiffel'in hemen yanında.'

'Bir macera! Çekyatı alabilirsin.' "O sadece bir kanepe.

"Oh. İsteğim hala geçerli.

"Peki. Başımı salladım. 'Giselle'e sorması için mesaj attım. Olmazsa Odette Teyze'yi ararım. Teyzemiz, Paris'in yirmi bölgesini çevreleyen bir çevre yolu olan Boulevard Périphérique'in hemen dışında yaşıyor. İnsanlara bölgelerin sırasını tarif etmeye çalıştığımda, her zaman bunu ortadaki 1. bölgeden 20. bölgeye kadar kıvrılan bir salyangoz kabuğu olarak düşünürüm.

"Lütfen Odette Teyze olmasın!" "Neden? O çok tatlı.

"Birkaç yıl önce ters giden Noel şakasından sonra hala kin tutuyor.

Kafamı tokatlıyorum. "O zaman çıktı. Neyse, önce Giselle'in ne diyeceğine bakalım. Biraz yemek yiyelim ve sessizlikte bir plan yaparız.'

"Kulağıma müzik gibi geliyor. "Dizüstü bilgisayarını unutma.

Sırt çantalı gezginler bugünlük gittiler, ben de Juliette'e bir mesaj gönderdim:

Cumaya kadar evde olmayacağız. Umarım tadilat ve sonrasındaki dağınıklık sizi çok fazla rahatsız etmez.

Yarım saat sonra çantalarımızla birlikte lobide buluşuyoruz. JP'yi bulup yerel bir yerde kalacağımızı ve ihtiyaç duyarsa benimle telefonla iletişime geçebileceğini söylüyorum. 'Tabii, tabii. Muhtemelen en iyisi bu. Hasarlı tavanlar bugün yıkılacak ve bu dağınık, tozlu bir iş.

"*Mersi*. Eğer bir sorunla karşılaşırsanız önce La Closerie des Lilas'da öğle yemeği yiyeceğiz. Neden birdenbire otele karşı korumacı oldum? Her ne kadar kaostan kaçmak istesem de, bir tür ayrılık kaygısı da hissediyorum. Bu da ne demek oluyor?

'İyi olacağımıza eminim. Cuma günü burada görüşürüz.'

Otelde işler tam gaz devam ederken, markalaşma ve web sitesi yenileme çalışmalarına başlayabiliriz. Sağlam bir ilk bölüm yazmak için zamanımız bile olabilir. Bu da bizi ikinci bölüme götürecektir.

Otelden ayrılırken içimde bir sızı hissettiğime şaşırdım ama JP'nin yetenekli ellerinde güvende olduğunu biliyorum. L'Hotel du Parc'ta bulduğumuz kısa süre içinde burası beni kendine bağladı ve bu sadece kalıpların konuşması değil. Yetmişli yıllara ait bir korku hikayesi olsa da, çok daha fazlası olma potansiyeline sahip. İyi kemikleri var ve harika bir konumda. Gözlerimi kapatırsam, kütüphanede şık giyimli gelecekteki konukları, havada tutulan şampanya kadehlerini, kahkahalarının çınlamasını, çalar saatin gerekli olmadığı tatillerde insanların yumuşak ifadelerini hayal edebiliyorum.

'Neden öğle yemeğini bu kadar uzakta yiyoruz? En az on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesinde. Bana sabırsız bir bakış fırlattı.

Her zaman olduğu gibi Manon'u midesi yönetiyor. Zamanında yemezse homurdanma geni devreye giriyor ve biz de bu süreyi çoktan kaçırdık.

"Bu yakınlarda. Jardin du Luxembourg'un hemen diğer tarafında. Bir kolumla çantamı tutuyorum ve dirseğimi Manon'unkine geçirerek onu sürüklüyorum. 'Oraya araştırma için gidiyoruz. La Closerie des Lilas, Kükreyen Yirmiler'de edebiyatçıların uğrak yerlerinden biriydi. Ernest Hemingway "*A Moveable Feast*" kitabında restoran hakkında yazmıştı. F. Scott Fitzgerald'ın Hemingway'e *Muhteşem Gatsby*'nin taslağını gösterdiği yer olduğu söyleniyor ve bu böyle devam ediyor. Bir çatı altında ne çok edebiyat tarihi var.

"Sen ve senin edebi geçmişin. Dramatik göz devirmeyi başlat. Kan şekeri dengelendiğinde, gerçek Manon'u geri getireceğim.

Jardin'den geçerek, basamaklı bitki örtüsü ve canlı renkli çiçekleriyle Paris'in en güzel çeşmelerinden biri olan la fontaine Médicis'i geçtik. Sanki bir masal kitabından fırlamış gibi. Soğuk hava bile insanları oturup sohbet edecek bir yer bulmaktan ya da su esintisiyle hafifçe kulaç atarken kitap okumaktan alıkoymuyor.

"Bugün bazı sütlerin boşaltılacağını düşünmek biraz çılgınca," diyorum. 'Birinci aşama, henüz uygun bir isim bulamadığımız butik edebiyat oteli için yeni bir başlangıç!

'Evet, mükemmel olmalı. Önümüzdeki birkaç gün içinde kısa bir liste oluşturabiliriz. En önemlisi de web sitesindeki eski rezervasyon sistemini nasıl güncelleyeceğimizi bulmak. Ama tüm bunlar bir yana, Noel'i *annemlerde* değil de bir otelde geçirmek, patronluk taslamak ve dirseklerimi masadan uzak tutmamı söylemek eğlenceli olacak.

Çocukken Suffolk'a taşındıktan sonra okul tatillerinde ziyaret ettiğim Manon ve ailesiyle her iki Noel'i de birlikte geçirdim. *Babam* ailemle, dilimle ve kültürümle olan Fransız bağımı kaybetmemi istemiyordu, bu yüzden biz kuzenlerin okul tatillerinde mümkün olduğunca çok gidip gelmemize karar verildi. Manon her yıl Noel'de bizi ziyaret ederdi, bu yüzden her zaman kardeş kadar yakın olduk. 'Onu bilerek kızdırıyorsun. Neden barış adına dirseklerinizi masadan uzak tutmuyorsunuz?

"O zaman ne hakkında konuşmamız gerekecek?

Tek çocuk olan Manon'un annesine cehennemi yaşattığı anılar aklıma gelince başımı sallıyorum. Josephine Teyze çekingen ve biraz mesafeli, ama bu onun tarzı. Davranış ve edepten başka bir şey düşünmez ve evren ona Manon gibi kurallara ve düzenlemelere karşı gelen ve rolünü oynamayı reddeden bir kız çocuğu vermiştir. Her zaman didişmiş ve inançlarında inatçı kalmış olsalar da, birbirlerini sevdiklerine şüphe yok.

Saint-Michel Bulvarı'na geliyoruz ve işlek köşeden Paris'in en eski restoranlarından biri olan La Closerie des Lilas'a geçiyoruz. Tarihi, bol yeşilliği ve güzel cephesi nedeniyle turistlerin uğrak noktası olan bu restoran aynı zamanda otantik Fransız bistro yemekleriyle de tanınıyor. Bunu bibliyofil misafirlerimiz için hazırladığımız rehberle ekleyeceğim, tüm bu gizli mücevherleri kolayca bulmak için kullanabilecekleri Paris'in edebi bir haritası. Burada birkaç kez yemek yemiş olsam da, edebi yönüne hiç dikkat etmemiştim, bu nedenle bugün ziyaret ettim.

Bir garsonla konuşuyoruz ve ona mekanın tarihi hakkında bilgi edinmek istediğimi söylüyorum. Sanki bu şekilde sorgulanmaya alışkınmış gibi bana geniş bir gülümseme veriyor. "O zaman barda oturmak istersiniz?

"Ah - *oui*?

Bizi koyu renkli ahşap ve deri döşemeli bar alanına götürüyor. Karamsar estetik, kış mevsimine uygun görünen karanlık akademi havasına sahip.

günler. "İşte Hemingway," diyor ve ben irkiliyorum, arkamı döndüğümde yazarın kendisini barda bulmayı umuyorum. Onun yerine, üzerinde 'E. Hemingway' yazan altın bir plaket var. Hemingway' yazılı altın bir plaket var. "Her masada bir plaket var. Oscar Wilde, Emile Zola, Honoré de Balzac, Ezra Pound, F. Scott Fitzgerald, Samuel Beckett bunlardan birkaçı' diyor garson. "Onların mirası burada, La Closerie'de yaşıyor, *değil mi?*

"*Magnifique*. Edebiyat Paris'te kutlanır, sanat ve müzik gibi saygı görür.

Sıcak bir şekilde aydınlatılmış piyano bar, karamsar estetiğiyle bana gerçekten zamanda geriye, Kükreyen Yirmiler'e gitmişiz gibi hissettiriyor. Dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve camları bulanıklaştırıyor. Barda, Hemingway'in adını taşıyan levhanın önünde durakladığımda tuhaf bir hisse kapılıyorum. Sanki yıllardır onun yerini tutuyorlar, bir gün soğuktan kızarmış yanaklarıyla geri döneceğini, barda içkisini yudumlariken müşterilere neden kayıp olduğunu, neler yazdığını anlatacağını ve tüm gözlerin ona çevrileceğini umuyorlar.

Tabii hiç gitmediyse. Belki de onun canlı ruhu burada, Paris'te, La Closerie des Lilas'da, yazdığı, okuduğu, el yazmalarını değiş tokuş ettiği ve söz ustası arkadaşlarıyla tartıştığı yerde geziniyordur. Uzun ve fırtınalı günlerde içeride, yağmurdan uzakta, vücudunu ısıtmak için en sevdiği romdan bir yudum içerek onlarla birlikte kutlama yaptı ve dertleşti.

"Hemingway'in yerinde oturuyorsun," diyor Manon. "Sanki o gerçekten buradaymış gibi gözlerin parlıyor. Beni bir patlamayla şimdiki zamana geri getirdi. "Neden birdenbire çoktan ölmüş yazarları düşünmeye başladın, bu çok şaşırtıcı, tabii... sana genç Ernest'i hatırlatan komşunla bir ilgisi yoksa. Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. Bunu ona asla itiraf etmemeliydim. Ama Noah bana Hemingway'i hatırlatıyor, sadece görünüş olarak değil. Aynı zamanda canlılığı, duygulu gözleri, kontrolü ele alma şekli. Aklından geçenleri bilen bir adam. Bu baş döndürücü bir şey ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmalıyım.

İçimi çekiyorum ve öğle yemeği seçeneklerini incelerken bir Kir, crème de cassis ve beyaz şaraptan oluşan bir Fransız aperatifi sipariş ediyorum. Manon'a, bar taburesine oturduğum yazara menüde bile bir selam olduğunu, 'Hemingway' tarzında pişirilmiş tavada kızartılmış bir sığır filetosu olduğunu belirtmiyorum. Bir Amerikalı için Hemingway, Paris'in dokusunun bir parçası, o zaman ve her zaman.

Manon cevap bekliyor, açlığı unutulmuş gibi görünüyor, ben de 'Nuh'la ilgisi yok, daha çok yardım etme fikriyle ilgili' diyorum.

Gelecekteki konuklarımız bu gizli cevherleri Paris'in her yerinde bulacak. Gerçekten de, kendimizi butik bir edebiyat oteli olarak adlandırmak istiyorsak, onlara üst üste yığılmış kitap raflarından daha fazlasını sunmamız gerekecek.

'Bunu kendine söyleyip duruyorsun. Tek kelimesine bile inanmıyorum. Manon menüyü alıyor ve benim için çipura tartar, kuzenim için de ördek kaz ciğeri siparişi veriyoruz.

'Bu Noah değil mi? Sanki onu burada istemişsin gibi! Manon, içkilerimiz maun barın üzerine bırakılırken gözleri alev alev yanan, caddeden aşağıya doğru fırlayan bir adamı işaret ediyor.

"Buraya geliyor mu?" diye soruyorum telefonum JP'den gelen bir mesajla biplerken.

Komşun Noah sana doğru geliyor. Acil olduğunu söylüyor. JP

"JP ona bizi nerede bulacağını söylemiş. Noah gözlerini yağmur damlalı pencereden benimkilere kilitledi. Çenesinin yapısından mutlu olmadığı belli. Sanki buranın sahibiymiş gibi hızla içeri girdi. Bunda şaşılacak bir şey yok; bu onun devasa egosuyla örtüşüyor. Garson umursamaz bir şekilde omuz silerken Noah bize doğru işaret ediyor ve onu bize doğru yürümesi için serbest bırakıyor.

"Tadilatın bugün başlayacağını bana söylemeyi akıl edemedin! Noah sesinin gergin olduğunu söylüyor. Kim olduğunu sanıyor bu adam? Rue de Vaugirard'ın tamamına sahip değil, bu yüzden onu ilgilendirmez.

Cevabımı aceleye getirmek istemediğim için Kir'den bir yudum alıyorum, alkol anında içimi ısıtıyor. "Her şeyi sana anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Komşuları uyarmak iyi bir davranış olsa da, bu konuda Noah ile atışmak istemedim. Görünüşe göre bu kaçınma taktiği geri tepti.

İç çekiyor ve sanki yukarıdan bir rehberliğe ihtiyacı varmış gibi gözlerini gökyüzüne dikeyyor. "Zaten ortalığı karıştırıyorlar, ölüleri uyandıracak kadar gürültü yapıyorlar.

"Gürültüsüz bir şekilde vurmanın bir yolu olup olmadığından emin değilim ama sorabilirim. Tüm 6. bölgeyi çökerten bu 'ıssız' oteli gürültü yapmadan nasıl değiştirebileceğimi düşünüyor?

"Bugün barda bir edebiyat etkinliğim var. Müşterilerim yan tarafta bu tür bir etkinlik devam ederken konuk yazarı nasıl dinleyecekler?

Kaşlarımı çattım. "Belli ki tadilatlar çoğunlukla sessiz değil.

Büyük kötü kurt gibi oflayıp pufluyor. "Müteahhidinize en azından saat 14:00 ile 16:00 arasında gürültüyü kesmesini söyleyebilir misiniz?"

"Yani, yapabilirim, ama işi mümkün olduğunca hızlı yapmamız herkes için en iyisi değil mi?"

Noah sabırsızlığı yüzünden yayılırken yüzünü ovuşturuyor. 'Evet, daha hızlı daha iyi, ama onlardan çok fazla var. Her yer tıklım tıklım. Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı giden kamyonlar var. Bu böyle devam edemez.

Benimle konuşma tarzına sinirleniyorum, sanki bir emir kuluymuşum gibi izin almak için ona danışmalıymışım gibi.

Tam karşılık vermek üzereydim ki, 'Peki neden o devasa sanayi tipi çöp kamyonunu otelin önüne koydurdun? Göze batıyor. İçine ne zaman bir şey atsalar, yeni yıkanmış camlarım toz tabakasıyla kaplanıyor. Bu adam temiz pencerelere kafayı takmış!

Yüzüne parmağımı sokmamak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Kendimi sakın kalmaya zorlamalıyım çünkü her konuda, hatta kendilerini ilgilendirmeyen konularda bile en üstün söz sahibi olduklarını düşünen erkeklere karşı sınırlarımı zorluyorum. "Şarap barınızı yenilediğinizde atlayışınız nereye gitti?"

Noah kızarma nezaketini gösterdi. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Nasıl olmaz? Biliyorsun, binanın arkasında çöp kamyonu için yer yok, Noah. Olsaydı oraya koyardık. Bu çifte standarttır.'

Sanki aşırı ısınmış gibi yün atkısını çözüyor. Öfkesinden mi yoksa restoranın sıcaklığından mı emin değilim. "Arka tarafta, yan sokağın ilerisinde bir sürü oda var.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve atlayışın oraya kadar gitti, değil mi?"

Sanki gerçeğin ortaya çıkmasını engellemeye çalışıyormuş gibi çenesinde bir kas çalışıyor ama ben bunu görebiliyorum. Tipik alfa-erkek davranışı. 'Şey... hayır, ama benim tadilatım daha küçük ölçekliydi ve bunu önce önceki otelciyle görüştüm. Beni bilgilendirmeye devam edersen birlikte çalışabiliriz Anais.

Bu adamın derisi. Rue de Vaugirard'ın kral özentisi. 'Şehir kurallarına ve yönetmeliklerine uygun olarak ve bina amirimin rehberliğinde hareket ediyorum. Bir ay kadar bazı aksaklıklar, gürültü ve dağınıklık olacak, ancak standart uygulama olarak bunu gündüz saatlerinde tutacağız. Barınız genellikle gündüzleri kapalı, dolayısıyla bunun sizin için sürekli bir sorun olacağını düşünmüyorum.

Barın üzerine bir bardak daha Kir bırakılır ve Manon, Noah'ya bunun kendisi için olduğunu işaret eder. Noah ona rahat bir gülümseme verir ve dudaklarını birbirine bastırarak bir yudum alır. Bu yüzleşmeyi kendi eğlencesi için uzatmaya çalışıyor.

Noah daha yumuşak bir ses tonuyla devam ediyor: "Gün içinde çeşitli edebiyat etkinlikleri için barı sık sık açıyorum, bu yüzden bu bilgiyi nereden aldığınızdan emin değilim ama yanlış.

"Bilgileri web sitenizden aldım.

Sanki bir puan kazanmışım gibi omuzları dikleşiyor. Onu bir üst seviyeye çıkarmaya alışabilirim. Ve tüm erkekleri. 'Web sitesini elimden geldiğince güncelliyorum ama her etkinlik orada ilan edilmiyor. Benimle görüşüp neler olduğunu sormanı tercih ederim ve bu şekilde bir anlaşmaya varabiliriz.

Kaşları havaya kalktı. 'Programımızı her gün önünden geçirmemi mi istiyorsun? Sonra ne olacak? Müteahhidime hayır mı diyeceksin? Benim bir zaman çizelgem var ve JP'nin de başka projeleri var. Sırf sen öyle diyorsun diye erteleyemeyiz.

"Uzlaşabiliriz. Noah'nın 'uzlaşma' derken kastettiği şey, uygun gördüğü her an tüm esnafı durdurmam. Bunun neresi adil?

"Bu benim uzlaşmam. Etkinlikleriniz olduğunda müşterilerinize karşı dikkatli olacağım, ancak her sorun yaşadığınızda boyun eğmemi bekleyemezsiniz. Terk edilmiş otelimi onarmak zorundayım, *değil mi?*"

"Peki. Uzun, yorgun bir gaz lambası iç çekişi yaptı. "Senin için bir şeyim var.

"Oh? El yazısıyla yazılmış kurallar listesi mi? PencereLERİMİ temizlemek için bir fatura mı?

Cebinden bir anahtar çıkarır. 'Bunu birkaç ay önce otelin arkasında buldum. Sanırım L'Hotel du Parc'taki odalardan biri için?'

Nefesim kesiliyor ve paslı antika anahtarı avucundan alıyorum. "On dokuz numaralı süit için olabilir!

Noah omuz silkiyor. Bir noktada güncellenmiş olan diğer süit anahtarlarından tamamen farklı bir şekli var. Bu anahtarın patinası hava koşullarına maruz kaldığı için zarar görmüş olsa da, başka bir döneme ait olduğu da açık. Bu sadece bir tesadüf olabilir ve söz konusu kayıp anahtar olmayabilir, ancak bunun bir ağırlığı, bir ağırlığı var. Açıklanamaz bir şekilde, özel hissettiriyor. On dokuz numaralı süitin kapısının ardında ne yatıyor?

"Gizli oda sonunda ortaya çıkabilir! Manon söylüyor.

"Gizli oda mı?" diye soruyor Noah.

Manon'a uyarıcı bir bakış attım. Noah odanın eski sahibiyile olan dostluğundan dolayı oda ya da içerdiği şeyler hakkında bir şey biliyor olabilir mi? Ona söylemeye cesaret edebilir miyim? Önceki otelcinin bize yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi Noah ile paylaşması ihtimaline karşı risk almaya karar veriyorum.

"Üçüncü katta ağır bir ayna düştü ve sıvada kafa büyüklüğünde bir delik açtı. Bu duvarın arkasında iki süit var: sıkıca kilitlenmiş olan on dokuz ve kilidi açık olan yirmi. Çilingir, zarar verme ihtimaline karşı kilidin kendisiyle oynamayı reddetti. İçeride ne olduğunu görememek entrikayı artırıyor sanırım.

Noah çenesini kaşır. "Ah. Sanırım söylentileri hiç duymadınız?"

Manon bar taburesinde daha dik oturur. "Ne söylentisi?"

"Her anlatıldığında biraz daha abartılan hikayelerden biri olabilir ama L'Hotel du Parc'ta bir zamanlar ünlü bir yazarın yaşadığına dair fısıltılar hep vardı, ancak kimse bu kişinin kim olduğunu doğrulayamadı. Bir önceki otelci her yeri didik didik aradığını ama böyle bir şeye dair kanıt bulamadığını söylemişti ama yine de buna inanıyordu.

Başıma gelen bir kan hücumu beni sersemletiyor ama daha fazla ayrıntı için onu sıkıştırıyorum. "Yazarın orada ne zaman yaşadığını düşünüyordu?"

"Bu 1920'lere ya da 30'lara geri dönüyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi? Zaman çizelgesi, yirmi numaralı süitte bulduğumuz ve o döneme ait olan eşyalarla uyuyor.

Noah sırtıyor ve bu onun yüz hatlarını huysuzdan hoşla giden bir hale dönüştürüyor. "Gerçekten mi?"

The Sun Also Rises'in bir bölümünü yazdığı rivayet edilen bir restoranda Hemingway'in bar taburesinde otururken bu kadar büyük bir gizemi düşünmek çok garip.

"Yani bu yazar L'Hotel du Parc'ta mı saklanıyor? Coco Chanel durumu gibi mi?" Coco Chanel'in 1937 yılında The Ritz'in 302 numaralı süitine taşındığı ve ölümüne kadar otuz yıldan fazla bir süre burada yaşadığı bilinmektedir. Bu görkemli otelin bunca zaman boyunca ünlü bir moda tasarımcısına ev sahipliği yaptığını düşünmek hayranlık uyandırıcı. Şimdi onun süitinin gecelik fiyatı yaklaşık kırk bin avro, yani çoğumuzu zorlayacak bir fiyat etiketi. Yine de bir gün görmek isterim.

'Coco'nun The Ritz'de kaldığı hiçbir zaman bir sır olmadı. Oysa otelde kalan bu gizemli yazarla ilgili ayrıntılar yarım yamalak. Bir sebepten dolayı inzivaya çekildiği söyleniyor. Bu bir söylenti olabilir.

Kim bilir, ama ben bunun bir gerçekliği olduğunu düşünmek istiyorum. Otelcinin anlattığına göre yazar otele taşındığında başka bir isim almış, bu yüzden belki de kimse gerçek kimliğini bilmiyordu. 'Ama önceki otelci bunu biliyordu da başkası nasıl bilmiyordu?

detaylar?'

'Hepsi bu kadar, hepsi dedikodu olabilir. Ama buna o kadar inanıyordu ki kendi otelinin içini ve dışını araştırdı. L'Hotel du Parc, yetmişli yıllarda satın alınıp yeniden düzenlenene kadar aynı ailenin nesillerine aitti.

Manon, "Yani bu iğrenç renk düzeninin suçlusu o," diye söze karışıyor.

Onun alayını görmezden gelip "Varlıklı bir aile miydiler?" diye soruyorum. Yirmi numaralı süitteki eşyalar zengin ve parlaktı, birkaç ev kıyafeti ise daha mütevazı kökenlere sahipti.

"Emin değilim. Sizce bu gizli süitlerin yazarla bir ilgisi var mı?

Yirmi numaralı odada karıştırdığımız eşyaları düşünüyorum. Bir yazara işaret eden hiçbir şey yoktu: ne kitap, ne mektup kağıdı, ne daktilo; bir dolmakalem bile yoktu.

Gözlerimi anahtara dikiyorum. İçimde otele geri dönme isteği var ve inanın bana, çok sık koşma isteği duymuyorum. Noah'nın gözleri parlıyor; onun da aynı şekilde hissettiğini seziyorum. 'Yirmi numaralı süitte bir yazarın orada kaldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Belki on dokuzuncu süitte olabilir? İnzivaya çekilmiş olsalardı otelin en uzak noktasındaki odalarda saklanmaları mantıklı olurdu, ama neden bunca zaman süitleri mühürlediler? Saklamak istedikleri şey neydi?'

Noah bir omzunu kaldırır. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"*Oui*. Anahtarı cebime attım. "Bir süre başka bir yerde kalacağız, o yüzden beklemek zorunda, ama anahtarı verdiğin için teşekkürler Noah.

"Rica ederim. Umarım uymuştur.' Saatine bakar. 'Öğleden sonra ikiye dört var. Onlardan gürültüyü biraz azaltmalarını isteyebilir misin?

Ona ciddi bir şekilde başımı salladım. "Şimdi JP'yi arayacağım.

Gülümseyerek Kir'inin kalanını içiyor ve cebinden birkaç avro çıkarıp barın üzerine koyuyor.

'*Hayır*, bu-' Ama o gitti, çiseleyen güne geri döndü.

Manon sanki sıcağın bunalmış gibi yakasını çekip çıkarıyor. 'Ouah, ikiniz birlikte cızırdıyorsunuz! Sanki... Pow. Pow, pow - pow! Şu kıvılcımlar, havai fişek gibi. Acaba onları kameraya yakalayabildim mi?'

"Ne demek onları kameraya yakaladım?"

Manon telefonunu alıyor, fotoğrafı yakınlaştırıyor ve bana çeviriyor. "Kıvılcımlar!" diyor sanki böyle bir şey elle tutulurmuş gibi. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum. İkimizin de antika anahtardan başımızı kaldırıp çözülecek edebi bir gizem olasılığı karşısında şaşkın ifadelerle baktığımız anı yakalamayı başarmış. Pencerelelerdeki yağmur damlaları titreyen mum ışığında yakalanıyor ve aramızda kıvılcımlar uçuşuyormuş gibi görünüyor.

"Bunlar mum ışığı yağmur damlaları.

"Gerçekten mi?" diye inliyor. 'Evren hâlâ sana doğru işaretler gönderiyor ama sen hâlâ onları görmüyorsun. Daha ne kadar sürecek?

Ne için? Sana romantizmin öldüğünü ve gömüldüğünü söylemiştim. Kalbim yasak bölge. İş için kapalı. Ve tabii ki Noah anahtarı bizimle paylaşarak doğru olanı yaptı ama ondan önce onu duydunuz mu? Otoriter ve inatçı.'

Kaşları havaya kalktı. "Gerçek bombası zamanı: boşandıktan beri otoriter ve inatçı.'

Aynen öyle. Yani bir daha hiçbir erkek beni alt edemeyecek. Karşı cinsin bana neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemesinden bıktım usandım, tıpkı boşanma avukatlarım gibi, bu saçmalığı uzun süre sürdürüp paramı sömürdüler, kazanmanın beyhude olduğunu bildikleri halde kaybettikleri bir savaşa devam etmemi ve fatura saatlerini artırmamı istediler. Noah da bir istisna değil. Tamam, kokteyllerde eğlenen, yoğun erkeklik duygusuna sahip, karamsar bir şekilde seksi olabilir ama yine de beni kontrol etmeye çalışan bir adam ve bu da benim kolay lokma olmadığımı zor yoldan öğreneceği anlamına geliyor.

Manon'un omuzları düşer. "Peki ya bugünkü etkinliği?"

İç çekiyorum. "JP'yi arayacağım ve müşterilerinin iyiliği için gürültüyü en aza indirmeyi soracağım, ama tamamen duramayız. Noah etrafta tepinip dünyanın ayaklarının altına serilmesini bekleyemeyeceğini öğrenmeli. Hayatımı düzenlemeye çalışan erkeklerden bıktım. Sil o fotoğrafı.'

'Hayır, yemeyeceğim. Yemeğimizi yiyelim yoksa öleceğim. Manon yemeklerimizle birlikte dönen garsonu işaret ediyor ve daha rahat yemek yiyebilmemiz için yakındaki bir masaya oturmamızı işaret ediyor. Masanın üzerindeki levhada feminizm konusundaki devrimci fikirleriyle tanınan Fransız yazar Simone De *Beauvoir*'ın adı yazıyor.

JP'nin numarasını bulup huysuz komşumuzla ilgili durumu açıklamak için aramadan önce edebi harita için her masanın üzerindeki plakaları araştırmayı not ediyorum. JP zaman kısıtlamalarından ve programından şikâyet ediyor ama saat 14:00 ile 16:00 arasında gürültüyü azaltmak için elinden geleni yapmayı kabul ediyor.

Görüşmeyi bitirdikten sonra, "Afiyet olsun." dedim. Ama Manon öğle yemeğini büyük bir iştahla yemeye başlamıştı bile. Tabaklarımız temizlendikten sonra birer kafe krema sipariş edip dizüstü bilgisayarlarımızı çıkarıyoruz. Bir süre otel için edebi bir isim hakkında sohbet ediyoruz ama hiçbir şey kulağa tam olarak doğru gelmiyor.

Manon, "Web sitesini yeniden tasarlamaya başlayacağım çünkü bu büyük bir iş olacak, rezervasyon sistemini daha verimli hale getireceğim," diyor. 'Ayrıca fotoğraf çekmemiz gerekecek ama bunu şimdi yapamayız ve elbette yeni bir otel ismine ihtiyacımız var ama en azından bir başlangıç yapabilirim.

"Evet. İhtiyacımız olan ürünler için tedarikçi arayacağım, özellikle de yatak ve çarşaf için. Bir saat boyunca çeşitli web sitelerinde gezindim ve sorular gönderdim ama dikkatim dağıldı. On dokuz numaralı odanın gizemi peşimi bırakmayacak kadar cazip.

Google'da 'L'Hotel du Parc'ta yaşayan münzevi yazar' diye arattım ama hiçbir şey çıkmadı. Bir tane bile. Noah mı uydurdu? Kesinlikle hayır. Yirmili yıllardan kalma bir gizemse, internette bu konuda pek bir şey olmadığını tahmin ediyorum, ama tek bir fısıltı bile olmaması garip. İşe yarayacak çirkin bir komplo teorisi bile yok.

Telefonum yine Giselle'den gelen bir mesajla bipliyor:

Bonjour, Anais, tabii ki her zaman kalabilirsiniz, kuzeniniz de öyle. Anahtar kapının yanındaki kilitli kutuda, kod 9876.

'Giselle kalmamızdan memnun. Cuma günü öğleden sonra otele dönüp JP ile hafta sonu işlerini bitirmeden önce görüşebiliriz.

Sonunda Word belgemi açıyorum ve kendime bir paragraf, sonra iki paragraf ve sonra da bir sayfa yazacağıma söz veriyorum.

Hilary kremasını yudumlayıp hayatındaki yeni adamı düşünürken, yağmur La Closerie des Lilas'ın pencerelerine vuruyordu. Ya da ondan geriye kalanları.

Başımı salladım. Kahramanımı öldürdüm. Tekrar. İkinci cümlede. Neyim var benim?

L'Hotel du Parc'taki gürültüye ve ilerlemeye geri dönmek için eşyalarımızı toplamadan önce Giselle'in dairesine hızlıca bir çeki düzen veriyoruz. Bu kısa erteleme bizim için harikalar yarattı. Manon rezervasyonlar için web sitesini nasıl yenileyeceğini buldu ve henüz yeni bir ismimiz olmamasına rağmen, davetkar ve modern olması için yeniden yapılandırdı. Misafirler henüz rezervasyon yaptıramıyor, ancak linke tıkladıklarında ilerlememizle ilgili yazılar ve Noel için rezervasyonlar müsait olduğunda haberdar olmak için doldurabilecekleri bir ilgi beyanı formu var. Mükemmel ismi bulana kadar siteyle ilgili daha fazla şey yapamayız. Ne kadar beyin fırtınası yaparsak yapalım, hiçbir şey tam olarak doğru gelmiyor. Manon, Mürekkep İçen Otel anlamına gelen L'Hotel des Buveurs d'Encre'yi beğendi. Fransızca'da bir kitap kurdunu tanımlamak için kullanılan başka bir kelime, ama bence tam olarak hedefi vurmuyor.

Doğru ismin ortaya çıkacağını umuyorum, tıpkı yazı perilerinin beni ziyaret edeceğini umduğum gibi.

Romantik komedim hala inatla kendini yazmayı reddediyor. Yine de, kendi alanıma döndüğümde işlerin düzeleceğini umuyorum.

Otele döndüğümüzde JP bize yaptıkları işleri anlatıyor, ki sadece bir hafta olduğu düşünülürse bu inanılmaz bir rakam. Sızıntılar tespit edilip onarılmış ve küflenmiş tavanlar değiştirilmiş. Hassas korniş işlerini, gürültü çıkaran bir iş olmadığı için daha sonra yapacak. JP bizi gezdiriyor, neleri başardıklarını ve nelerin geleceğini gösteriyor

Sonraki. Yetmişli yılların retro dekoru olmadan, mekan şimdiden daha temiz, daha düzenli, boş bir tuval gibi görünüyor.

"Tamam," diyor JP. "Beni takip edin. İkinci kata doğru yürüyoruz ve üçüncü süitin kapısında duruyoruz. "İşte başladığımız ilk süit.

"Hazır mısın? Manon'a sordum. Temiz bir sayfa açma fikri ve süitlerin neye *benzeyeceğini* hayal etmek gerçekten de baş döndürücü bir şey. Git, avokado yeşili perdeler!

Manon, JP'ye müstehcen bir göz kırparak, "Hazır," diye onaylıyor. Böyle bir hareket karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. Dürüst olmak gerekirse, adam onu iyi idare ediyor.

Kapıyı açtım ve nefes nefese kaldım. Boş bir kabuk olsa da, kirli kahverengi halı ve tozlu kalın perdeler olmadan çok daha aydınlık ve parlak. Pencereleri temizlemişler ve oda doğal ışıqla yıkanıyor ve boyamamız için hazır. "Manon, baksana yerler ne kadar güzel parlamış! Balıksırtı tarzı parkeler zımparalanmış ve cilalanmış.

"Step dansı yapabiliriz, çok parlak.

Ve muhtemelen öyle de olur. Manon'u nedense bir mayo ve step ayakkabısı içinde görebiliyorum.

Mutluluğun ilk işaretlerini alıyorum. Böylesine küçük bir yenilenme böylesine çarpıcı sonuçlar doğurdu. JP ve ekibi bu misafir odasının küflenmiş tavanını değiştirdi ve çökmekte olan kornişini onardı. Daha yapılacak çok şey var ama şimdilik bu harika bir başlangıç. "Bu çok güzel!

JP bile bizim coşkumuz karşısında gülümsüyor. "Şimdi banyoya," diyor.

Ve... gerçekliğe geri döndüm. Hayal kırıklığına uğramak istemediğim için kapıyı açarken gözlerimi kıstım, gördüğüm şey umduğum gibi değildi. Banyolar geniş olsa da, bir insanın kaldırabileceği kadar somon balığı var. JP aynaları, lavaboları ve musluk takımlarını değiştirmek gibi basit bir çözüm üzerinde anlaştı. Somon fayanslar şimdilik kalacak, ancak musluk, sabunluk ve havluluk şeklindeki altın donanımla daha göz alıcı görüneceklerini umuyorum. Kalın, kabarık beyaz lüks havlular ve banyo paspaslarını da eklediğimizde görünüm tamamlanmış olacak.

"*Mon Dieu!* Manon der ki. 'Anais, bak. Altın rengi vurgular çok güzel. Somon rengini tamamlıyor.

Ona geniş bir gülümseme veriyorum. Yeni ekstra geniş aynalar, banyoya girdiğinizde somon fayansların büyük kısmını gizliyor ve somon tavan, önceki yoğunluğu sakınleştirmeye yardımcı olan canlı bir beyaza boyandı.

"Bu yenileme işini başarabiliriz. En kötüsünü bekleyip hoş bir sürprizle karşılaşmak büyük bir enerji artışı. Kapıyı kapattık ve yatak odasını bir kez daha gözden geçirdik. 'Perdeler, yatak örtüleri, halılar ne olacak? Hangi renklerin en iyisi olduğuna karar vermeliyiz. Misafir salonu için aldığımız tülleri beğendim ama buradaki perdelerin karartma tipi olması gerekecek.

Manon cebinden telefonunu çıkarır ve notlar uygulamasını açar. "Komodinleri laciverte boyadık ama henüz kulplarını değiştirmedik, o yüzden buna uygun bir şey seçmeliyiz.

"Doğru. Yapacak o kadar çok şeyimiz var ki, yapılacaklar listem sayfalarca uzun. 'Yatağın ucunda dokulu bir örtü olan sade beyaz nevresimlere, beyaz tüllü lacivert karartma perdeler ne dersiniz? Marché Saint Pierre'e geri dönebiliriz. Belki pazarlık becerilerini kullanıp hazır perdeler için onlarla bir anlaşma yapabilirsin?

"*Oui*, sakın ol.

"Ama bu renkler somon rengi banyoya yakışacak mı?

"Pinterest'e bakalım. Manon web sitesini açar ve bir sayfa dolusu renk örneği belirir. "Bu renkler birlikte harika duruyor. Ekrandaki fotoğrafları işaret ediyor ve bir şekilde işe yarıyorlar. Genel etki sofistike.

'Altın başucu lambaları. Seçkin bir kitap seçkisi.'

JP kapının yanındaki boşluğu işaret ediyor. 'Kahve istasyonunuz için o alana elektrik ekledik. Oraya bir raf mı asmak istersiniz, yoksa...'

"Bir raf harika olur ve kupalar, kahve ve çay için şu ucuz arabalardan satın alabiliriz.

"Konuya dönmeden önce..." JP boğazını temizleyerek öksürür. "Bir şey daha var. Yedinci süit.

"Nası diğler olay yeri süiti! Manon sırtarak söylüyor.

"*Manon!* Öyle değil. Öyle mi, JP?" Neden sessiz kalıyor?

Bizi koridora götürüyor ve kendimi kötü haberlere hazırlayarak kaskatı kesilmeme engel olamıyorum. Eğer orada gerçekten bir ceset gömülü *olsaydı* beni arardı. Uyarı bandı olmaz mıydı? Dedektifler? Ön tarafta muhabirler? Kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum. Manon'un gerçek suç gevezeliği beni etkilemeye başlamıştı.

JP kapıyı açıyor ve biz de içeri bir adım atıyoruz. Süit de diğlerleri gibi küf kokuyor. 'İnsanlıktan daha uzun ömürlü olacağını düşündüğüm koku gitmiş! Neydi o?'

Manon'un yüzü düşüyor, sanki acı bir hayal kırıklığına uğramış gibi. 'Küf müydü?

Ne kadar sıkıcı.'

JP sırtıyor mu? "Bir ceset vardı-

Nefesim kesiliyor ve Manon elini ağzına kapatıyor, gözleri umutla parlıyor.

"-Bir fare. Elimde olmadan ürperdim. Paris'teki fareler tavşan boyutunda. Abartmıyorum. Gece geç saatlerde Eyfel Kulesi'ni çevreleyen bahçenin kenarlarında yürüyecek olursanız, serbestçe *dolaşıyorlar* ve bir tanesine basabilirsiniz. Karanlığın örtüsü altında yiyecek ararken insanlardan korkuyor gibi görünmüyorlar.

Ben gülümserken Manon'un da yüzü asılıyor. "Neredeydi?

"Makyaj masasının arkasında, bu yüzden rafları değiştirmek zorunda kaldık çünkü - en iyisi her ayrıntıyı bilmemeniz.

Bastırılmış bir nefesi dışarı veriyorum. "İnsan olmadığına *çok* sevindim.

JP başını sallar. Ben de. Bana ihtiyacın olan başka bir şey yoksa işe geri döneyim o zaman? Çöp kamyonu alınıp yerine yenisi konulmadan önce bugün yıkım çöplerinin çoğunu aşağıya indirmeyi umuyoruz.

"*Merci*, JP," diyorum.

"*Oui, merci*," diyor Manon sonradan aklına gelmiş gibi.

Geniş omuzlu adam kızarır ve Manon'a utangaç bir gülümseme verir, Manon da sanki böyle bir jestin anlamını tercüme edemiyormuş gibi kaşlarını çatar. Ya da zavallı aptalla oynuyor. Kurnaz kuzenimin ne yapacağı hiç belli olmaz. "*De rien. Au revoir*." JP geri çekilirken ensesini kaşır, bakışları Manon'a kilitlenmiştir ama o bunu fark etmemiş gibidir.

"*Au revoir*," diyorum dışarı çıkarken ve bu garip duraksamayı Manon'la nasıl başa çıkacağını bilememesine bağlıyorum. Bu çok sık olur.

"Peki ya edebi yönü? Manon soruyor, sanki JP hiç düşünülmüyormuş gibi doğrudan bir sonraki konuya atlıyor. Belki de ikisi arasındaki garip atmosferi hayal ediyorum. 'Her konuk için seçilmiş bir kitap seçkisi dışında bunu her konuk süitine nasıl dahil etmeliyiz? Stoklanmış kitap rafları? Temalı odalar?'

Çeneme vuruyorum, en iyi neyin işe yarayacağını düşünüyorum. "Ritz Paris'te ikonların isimlerini taşıyan süitler var. Coco Chanel Süiti var. Charlie Chaplin, Windsor. Neden biz de aynısını yapmıyoruz ama her odaya Paris'te geçen ya da Paris'i evi haline getiren bir anı kitabının adını vermiyoruz? Paris'teki yaşamın farklı dönemlerini anlatan çok sayıda çağrışım yapan roman var.

"Tamam, bana birkaç başlık at.

"Goodreads listemi kontrol etmem gerekecek, ama aklıma gelenler... um..." Zaman içinde okuduğum ve hepsi de Paris'te yaşama deneyimine katkıda bulunan kitapların birçoğunu saymakta zorlanıyorum. "Tamam, *Sol Yakadaki Piyano Dükkânı*'na ne dersiniz? Küçük bir atölyede uyuyan bir tutkuyu keşfetmekle ilgili harika bir roman, hayatım boyunca bulamadım. Dükkân bombardımana uğramasın diye gizli tutmuş.

Manon yüzünü buruşturur. "Yani, hoşuma gitti, ama bir süitin adı için biraz abartılı değil mi?

Sırıyorum. 'Öyle, ama böyle bir şeyin tuhaflığı cazip geliyor. Kitap severler bunu anlayacaktır. *Peki ya Fransız Malzemesi*? Amerikalı bir kadın Paris'te bir aşçılık okulu açacak kadar cesurdu. Bu duyulmamış bir şeydi!' Manon'un kaşları çatıldı, ben de devam ettim ve hayranlık uyandıran diğer anıları hatırladıkça bu fikre daha da kapıldım. "*Zaman Yumuşaktı*", yazarın Tumbleweed olarak geçirdiği zamanı anlatan bir anı kitabı; Shakespeare and Co. adlı kitapçada yaşamalarına ve çalışmalarına izin verilen ve rüzgârla gelen gezginlere verilen bir isim. *Neredeyse Fransızca*'da yazar yeni bir şehirde, bilmediği bir dilde aşkı anlatıyor.

"Çok eksantriksiz. Yine de itiraf etmeliyim ki kulağa oldukça eğlenceli ve anlamsız geliyor. Bu isimleri not edeyim ve en güçlü yarışmacıları seçelim. Cebinden telefonunu çıkardı ve kitap isimlerini yazdı. "Misafir yazarımıza ne dersiniz? Eşsiz Anais De la Croix? Çok satan romanları göz önüne alındığında bir süite sizin adınızı vermemiz gerekmez mi?

'Hayır, merci. Ayrıca, benimkiler anı kitabı değil. Bir yazar olarak ilgi odağı olmayı hiç arzu etmiyorum. Aslında, bundan olabildiğince kaçınıyorum ve kitap turları, festivaller ve ödül geceleri gibi etkinliklere sadece Margaret talep ettiğinde katılıyorum. Ki bu da her zaman oluyor. "Bu biraz küstahça olmaz mı sizce de?

Manon başını sallar. "Bu çok hoş olurdu.

'Hayır, öne çıkarabileceğimiz pek çok başka kitap var. *A Moveable Feast* var, klasik. Ya da *Paris Rüyam*. Girişte "onların" özel süit kitabının bir kopyasını hediye edeceğiz. Her süitin odasında, konukların bizimle kaldıkları süre boyunca okuduklarıyla ilgili düşüncelerini yazabilecekleri bir not defteri olacak. Bir çeşit ziyaretçi defteri gibi... kitaplar için. Bir önceki misafirin yazdıklarını okuyabilecekler. Dört süit için banyo takımları ve eski kitap kokulu mumlar sipariş ettim bile.

'Aslında bazı oteller yastık menüsü sunuyor, neden biz de okuma yastığı menüsü sunmuyoruz? Tablet tutucu yastıklar veya kol destekli ve sırt destekli kalın yastıklar gibi her türden yastık var. Okurken yayılanlar için tam vücut uzunluğunda yastıklar var. Jetlag olmuş okuyucuları rahatlatmak için masaj yapan boyun yastıkları. Eminim bir seçenek bulabilir ve check-in sırasında misafirlerimize sunabiliriz.

'Harika fikir, Manon! Zaman yaklaştıkça sosyal medyada kendi okuma yastığı menümüzün reklamını yapabiliriz.

'Evet, hesap çizelgemizde almamız gereken birkaç şey daha var. Bakalım pazarlarda kitabi bir dekor bulabilecek miyiz? Kahve istasyonları için edebi kupalara, kütüphane kartı damgalı sevimli yastıklara ihtiyacımız var. Her neyse, ince eleyip sık dokumak için daha çok zamanımız var. Hadi işimize dönelim.'

"Gerçek iş, el emeği gibi mi?

Başımı salladım. 'Oui! Boyamaya başlama zamanı!'

Altın rengi kornişler nedeniyle kremi bir beyaz seçtik ve bu özelliği vurgulamayı ve odaları aydınlık, parlak ve temiz tutmayı tercih ettim.

"Çok fazla duvar boyamak zorundayız. Manon'un ses tonunda bir yenilgi havası var. Boyamak bize büyük miktarda para kazandırıyor ve her ne kadar sıkıcı olsa da, devasa bir iş gibi görünse de zor değil. Her seferinde bir adım. Resim yapmak, dizüstü bilgisayarında boş bir ekranla karşılaşmaktan çok daha kolay görünüyor. Saat işliyor ve kelime sayım tam olarak iki. Ve bu iki kelime: Birinci Bölüm.

"Sonsuz hissettirdiğini biliyorum ve parlak renkleri gizlemek için bu kadar çok palto yapmak zorunda kalmak can sıkıcı. Ceketimin cebini karıştırıyorum ve antika anahtarı çıkarıyorum. "Önce bunun on dokuz numaralı süite uyup uymadığını görmeliyiz.

Manon alnına bir tokat atar. "Her şeyi unutmuştum.

İçeride ne olduğunu keşfetmenin verdiği bir heyecan var. Umarım bu heyecan, kapıyı açtığımızda tıpkı diğerleri gibi korkunç bir renk düzenine sahip basit bir otel odası bulduğumuzda sönmez.

"Bekle! Bir elini kaldırdı. "Hemen döneceğim.

Nereye gittiğini sormadan dışarı fırladı. Birkaç dakika bekledikten sonra vazgeçip üçüncü kata çıkarken arkamdaki merdivenlerde bir kargaşa oluyor. Arkamı döndüğümde Manon'un çok isteksiz bir Noah'yı arkasından sürüklediğini ve onun itirazlarını umursamadığını görüyorum. Sanki onu esir almış gibiydi.

'Manon! Ne yapıyorsun? Esnaf dağ keçileri gibi emin adımlarla merdivenlerden inip çıkarken dönüp destek için tırabzana tutunuyorum. Burada inip çıkarken kendi kondisyonumu kesinlikle geliştireceğim.

"Bunu ben de bilmek isterdim," diyor Noah, kolunu onunkinden çekerek. 'Bir tedarikçiyle toplantının ortasındaydım ama hayır cevabını kabul etmedi. Burada olmamı gerektirecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Dur tahmin edeyim: başka bir kitaplık mı devrildi?'

'Gizli odayı açıyoruz ama tedarikçinizin öğrenmesini istemedim. Ya içi altın doluysa ya da münzevi yazarınızın gizli cesediyse? En iyisi bu *küçük* gizemi şimdilik kendimize saklayalım.

Noah'ı bu işe bulaştırdığı için kızgınım. Bulduğu anahtarı bize teklif etmesi çok hoş olsa da, kilide uyup uymadığını bile bilmiyoruz. Ve o süitte her ne varsa keşfetmek bize ait. Tek başımıza.

'Rahatsızlık için özür dilerim, Noah. Manon geçici olarak aklını kaçırdı. Kuzenim söz konusu olduğunda bunun sık sık yaşandığını öğreneceksin. Gidebilirsiniz.'

'Belki de biraz aceleci davrandım. Manon beni buraya davet ederek sadece komşuluk yapıyor. Kalacağım, sadece tedarikçiye mesaj atmama izin verin. Huysuz yüz ifadesini kaybediyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. Ne kadar dönecek biri!

Beynim ondan kurtulmak için yeterince hızlı bir mazeret bulamıyor ve Manon da hareket etmek için onu arkadan ittiğinde yardımcı olmuyor. "Bütün gün bekleyemeyiz.

Bir yanım ona kızgın; diğer yanım ise anahtarın uyması için dua ediyor. Eğer yine bir çıkmaz sokaksa, başa döndük ve başka bir çilingir ya da balyoz seçeneğini denemek zorunda kalacağız. İkisi de cazip değil. Dün gece, *bir numaralı* çilingir bana kısa bir e-posta gönderdi ve kilidin iç kısmıyla ilgili herhangi bir ayrıntı bulamadığını ve eğer zorla girip kilide zarar verirsem, kendime ve burada kalmaya tenezzül eden tüm konuklara çok fazla kötü büyü getirmiş olacağımı söyledi. Çilingirlerin bu kadar tehditkâr olabileceğini kim bilebilirdi ki? Sinirli e-postasının üstüne bir de çağrı ücreti için oldukça yüklü bir fatura ekledi. Bu nedenle, başka bir 'uzman' çağırma konusunda biraz isteksizim.

JP'yi merdivenlerin başında işçilerinden biriyle derin bir sohbet içinde buluyoruz. Onu atlatıyoruz ve Manon "Bir çılgılık duyarsanız panik yapmayın" diye sesleniyor.

JP kaşlarını çatıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu adam Manon'a yakın çalışırken erken yaşlanacak. İlgisini çekmiş gibi görünse de

onun tarafından şaşırtılmış bir zaman miktarı. Manon etkisi böyle bir şey.

Koridorun sonuna geldiğimizde bir dizi derin nefes alıyorum. Keşke adrenalin pompaladığım için diyebilseydim ama bu yalan olurdu. *Çok fazla merdiven var. Çok sık.* Noah ve Manon kapının ardında ne bulabileceğimiz hakkında konuşurken, görünüşe göre fiziksel efordan hiç etkilenmemişken, ben hayatta kalmak için mücadele ediyorum.

"Anais," diyor Manon, elleriyle dua eder gibi bir hareket yaparak. "Davul çalmak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle bir şey istemiyorum. Noah'nın huzurunda her zamankinden biraz daha hırçın davranıyorum. Neden olduğundan emin değilim.

"O zaman onurlandırın.

Kapının önünde duruyorum ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, kendimi gelebilecek herhangi bir hayal kırıklığına hazırlıyorum. Bu sözde gizemin üzerine çok gittik ve gerçek olduğuna dair en ufak bir kanıt bile yok.

"Umarım bu işe yarar," diyorum ve anahtarı kilide sokup çeviriyorum.

Anahtar dönüyor ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum ve tabii ki zorunlu korku filmi benzeri bir gıcırtı çıkarıyor. Manon içeri girmek için acele ederken arkama çarpıyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Tek yapabildiğim '*Mon Dieu*,' demek.

"Bu... gizli bir kütüphane mi? Manon belimi iterek soruyor, böylece süite girmekten başka çarem kalmıyor. Her duvar, ikişer üçer kitapla istiflenmiş kitap raflarıyla kaplı. "Sanırım tamamen dolu bir kütüphane dileğin gerçek oldu," diye fısıldıyor Manon, sesi huşu dolu.

"*Oui*. Çok fazla var!"

Pencerenin altında süslü antika bir yatak var, kalın yorganı sanki biri yeni uyanmış ve bir tarafa itmiş gibi arkaya doğru kaldırılmış. Yaklaşıyorum. E. M. Foster'ın *A Passage to India (Hindistan'a Bir Geçit)* adlı romanı yatağın başucundaki sehpanın üzerinde yüzükoyun yatıyor - burada kim yaşadıysa okumayı bitirememiş mi? Nedense bu kalbimi sızlatıyor. Sanırım hepimiz bu fani dünyadan bitmemiş bir kitabın ortasında ayrılacağız, bu da beni garip bir şekilde üzüyor. Kitabı kaldırıp basım tarihini kontrol ediyorum. Görünüşe göre 1924 tarihli bir ilk baskı, demek ki konuk buraya o tarihten sonra gelmiş...

Odanın ortasında dağınık ve kağıt yığınlarıyla dolu bir masa var. Romanlar. Çeşitli dillerde sözlükler ve birkaç altın ciltli ansiklopedi.

Kitap rafları pek çok kitabın ağırlığıyla eğilmiş ve altlarındaki parkede sanki kitap yığınları dökülmüş gibi duruyor.

Yıllar boyunca raflarda.

Önümüzdeki gösteriyi izlerken hepimiz sessiz kaldık. Sanki başka bir çağa giden bir zaman kapsülü gibi. Raflara doğru ilerliyorum ve parmağımı deri ciltli kitapların sırtlarında gezdiriyorum. Bunların değeri ne olabilir ki? Düzensiz tozlu yığınlar halinde olsalar da tertemiz durumdalar. Geçmiş zamanların kokusunu içime çekiyorum. Bu özel kitapları gerçekten başkalarıyla paylaşmak istiyor muyum? Bir yanım bu odadaki tek bir şeyi bile rahatsız etmeyi hayal edemiyor. Bir şekilde özel hissettiriyor. Sanki odanın sahibi bir süreliğine dışarı çıkmış gibi.

Noah açık bırakılmış eski moda masaya gidiyor ve "Sakıncası yoksa-" diyor ve bir çekmeceyi işaret ediyor.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum, bu yüzden dökülen kitap yığınlarının etrafından dolaşıp ona katılıyorum. "Devam et.

Çekmece defterlerle doludur. Birini alıp açtığında düzgün bir el yazısı görür, o kadar kıvrıktır ki çözmesi zordur. "Kimin yazdığına dair bir fikrin var mı? Omzunun üzerinden okuyarak soruyorum. Günlük mü yoksa el yazması mı olduğunu anlayamıyorum.

"Hayır, emin değilim. Her birimiz bir defter alıp okuyor ve bu süitte kimin kaldığına dair bir ipucu arıyoruz. Tek ses, sayfaları çevirirken çıkan kağıt hışırtısı.

"Bir şey buldum," diyor Noah. "Kocasından kaçtığını ve artık takma isimle yazmak zorunda kalmayacağı için rahatladığını yazmış. Daha fazla ayrıntıya girmiyor, sadece kocasının onu bulmamasını umduğunu söylüyor.

Nefesim kesildi. "Yani söylentiler doğru mu? Yirmili yılların gizemli bir yazarı burada, L'Hotel du Parc'ta yaşamış!

"Olabilir. O zamanlar böyle adlandırıldıkları gibi, açıkça bir "mektup kadını" idi.

La Closerie des Lilas'da Noah'nın bize yazar hakkında bildiklerini anlattığı o günü hatırlıyorum. "Otele taşındığında başka bir isim aldığını söylememiş miydin?

'Evet, önceki otelci de bana böyle söylemişti. Ama bu başka bir takma ad ya da tamamen yeni bir kimlik aldığı anlamına mı geliyor?

"Peki neden? Bahsettiği gibi kocasından kaçmak için mi?"

'Öyle olmalı.

"Olay örgüsü kalınlaşıyor.

Noah sayfaları hafifçe karıştırarak daha fazla ayrıntı arıyor.

Gizemli konuğumuzun kaleme alıp almadığını merak ederek masanın üzerindeki romanları gözden geçiriyorum. Colette'in *Gigi*'sinin bir baskısını buluyorum ve bir yığın daktilo kâğıdının altında, aynı isimle bilinen yazarın *Chérie*'sinin bir kopyası var. Kalbim bir an için durdu. 'Bu Colette olamaz, değil mi? Aşk ve duygusallık hakkında yazdıklarıyla ünlü, zamanının çok ötesinde ve o zamanlar skandal sayılabilecek bir hayat yaşayan bir Fransız ikonu...'

"Bir kontrol edeyim. Manon telefonunu alır ve yazar. "*Hayır*. Colette'in 1954'te öldüğü sırada Rue de Beaujolais 9 numarada, Palais Royal'deki bir dairede yaşadığını söylüyor. Telefonunu cebine koydu.

"Yaşamak için ne güzel bir yer. Palais Royal'deki daireler çok nadiren satışa sunulur, ancak satışa sunulduğunda da böylesine prestijli bir adres için yüksek bir fiyat etiketi eklenir.

Noah başını sallar. "Colette'in hayatı iyi belgelenmişti. Yarı otobiyografik kitaplar yazdı ve toplumdan uzak durmadı. Ayrıca, takma bir isimle yazmadı.

"*Oui*. Noah'nın meşhur Fransız yazarımız hakkındaki bilgisine şaşırdım. "Colette'in eserlerini okudun mu?

"Çoğu. Omuz silkiyor. "O dönemin edebiyatının hayranıyım.

Manon ona yaklaşıyor. 'Yani bir Anais De la Croix romanı okumazdınız? Zevkinize göre çok mu modern?'

'Asla asla deme. Her şeyi okurum.'

Sanki umutsuz zamanlarda benim yazdığım bir kitap yeterli olacakmış gibi 'herhangi bir şey' kelimesini kullanmasına sinirleniyorum. Tahta bir gülümsemeyle 'Ne kadar tatlı,' diyorum. 'Bu zaman kapsülünün her santimini keşfetmeyi ne kadar istesem de, sanırım otel işimize devam etmemiz en iyisi, eğer çıkış yolunu bulabilirsen-?

Noah'ın yüzü düşer. "Elbette. Bu odayı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bir elini kalbinin üzerine koyar ve sanki daha sonra düşünmek üzere her şeyi içine çekiyormuş gibi bir kez daha etrafına bakar. "Daha fazla araştırma yapmanıza gerçekten yardımcı olmak isterim.

'*Mersi*, ama buna gerek yok. Ancak, bu konudaki bilginizi gizli tutmanızın bir sakıncası yoksa minnettar olurum. Henüz bunu dünyayla paylaşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Bu oda sadece düzensiz kitaplardan dolayı değil, aynı zamanda bu duvarların içinde gerçek bir sır saklandığı hissinden dolayı da özel. Benim de söyleyemeyeceğimi hissettiğim bir sır.

"Dudaklarım mühürlü.

O gittikten sonra Manon karşıma dikildi, gözleri alev alev, kolları havada. 'Anais! Bu çok kabaydı. Onun yanındayken neden bu kadar kibarsın? Davranışlarınla bana *annemi* hatırlatıyorsun. Dudaklarını büzmüşsün, yüzün asık.'

"Neden buraya gelmesi için ona zorbalık yaptın?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. 'Noah olmasaydı, bu süitin anahtarına sahip olamazdık ve o bir kelime ineği, neredeyse alnına dövme yaptırmış. Siz iki edebiyat sever neden bu küflü, tozlu buluntuyu paylaşmak istemeyesiniz ki? Bu alan ilgi çekici olsa da, benim zevkime göre biraz sıkıcı ve sıkıcı, bu yüzden onun sizin için uygun bir adam olacağını düşündüm. Her küçük ayrıntıya takılmak istediğinizde koşabileceğiniz kişi. İtiraf etmeliyim ki, şahsen benim sonsuza kadar tekrar tekrar dinlemeyi dayanılmaz derecede sıkıcı bulacağım detaylar.

Yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum. "Burada ne bulacağımızı bilmiyordun Manon, bu yüzden bunların herhangi biri nasıl doğru olabilir?"

"İçimde bir his vardı. Ve kalbim, yumuşak, yumuşacık kalbim, senin için en iyisini umuyordu. Ve şüphelerim doğrudu, değil mi? Gizli bir kütüphaneyi, uzun zamandır saklı kalmış bir ofisi açtın ve şimdi bunu yandaki mürekkep içiciyle paylaşabilirsin ve zavallı, aşırı yüklenmiş kuzenini burada ortaya çıkardığın her kelime hakkında haykırmaktan kurtarabilirsin. Siz bunu yaparken ben de angarya işlerime geri döneyim.

'Ne yaptığını görüyorum Manon ve bu işe yaramayacak. Unutma, ben bir aşk yazarıyım' -yazar tıkanıklığından muzdarip, ama yine de- 'Zoraki bir yaklaşma taktiğini bir mil öteden anlayabilirim. Bu süit keyifli, lezzetli bir edebi gizem. Ya da insanlardan nefret eden ve günlerini L'Hotel du Parc'a kapanarak geçirmeyi tercih eden münzevi bir kadının mırıldanmalarını içerdiği ortaya çıkabilir ve dürüst olmak gerekirse, bunu anlayabilirim. Ama Noah'ı yoluma çıkarman fark edilmeyecek bir şey değil. Ve bunun tam tersi bir etki yarattığını göremiyor musun? Her şeyi okuyabileceğini söylediğini duydun mu? Sanki benim yazdığım bir kitap... sıkıcı ama okunabilir olacakmış gibi, çünkü o çok zeki ve okumuş biri. "Adam kendini beğenmiş.

Manon masaya oturur. 'Bunun neresi gösterişli? Ben bunu her türü deneyeceği anlamına aldım.

"Belli ki romantizm karşıtı önyargılara aşina değilsiniz. Ben tanıyorum ve bir mil öteden fark edebiliyorum. Noah gibi erkekler, kadınların kahramanların liderliği ele aldığı ve genellikle ezildikleri yollara karşı kazandıkları güçlendirici hikayeler yazmalarından nefret ederler.

"Yine mi bu baskı muhabbeti? İnliyor ve bir gümbürtü duyduğunda başını masaya bırakır gibi yapıyor. 'Aie! Bu acıttı. Manon alnını ovuştururken ben de alnında üzüm büyüklüğünde bir şişlik bırakan şeyin ne olduğunu görmek için kağıt yığınlarını hareket ettiriyorum.

"*Ooh la la* bu bir daktilo! Yakından inceleyebilmek için Manon'u sandalyeden kaldırıp omuzluyorum. Altın bir MAP logosu var ve tarihin enfes bir parçası. "Makaranın içinde bir sayfa kağıt var!

"Ne yazıyor?

Ruhumu huzur içinde tut. Son el yazmamı güvende tut.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve garip ve muhtemelen aptalca bir nedenle, keşke Noah da burada olsaydı da bunu görseydi diyorum.

Manon'un gözleri ani bir ilgiyle parlıyor. "Son sözleri mi?

"Kesinlikle öyle görünüyor. Ve birisi, belki de nesiller boyunca otelin sahibi olan varlıklı aile, iki süiti olduğu gibi korumuş. Onları saklamak için aktif olarak büyük çaba harcamış. Neden? Sizce onun isteklerini yerine getiriyorlar mıydı? Takma isimle işi bittiği ve kocasından kaçtığı için rahatladığını yazması, sanki ikisi birbirini dışlayan şeylermiş gibi, bana tuhaf geldi. Bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterim.

"*Evet*, bir kesinlik havası var. Kötü bir adamdan kaçmış gibi, belki de? Manon kitap raflarından birine yaslanıyor ve sepya renkli bir dünya küresini çeviriyor.

'Noah'ın duyduğu söylentiler doğruysa, yirmili yıllarda burada yaşamış, ta ki... ne zamana kadar? Ölümüne kadar mı? Ve tüm bu zaman boyunca, bu gizli kütüphane yalnız mı bırakılmış? Bu olamaz. Bakalım L'Hotel du Parc'ın geçmişi hakkında internette bir şeyler bulabilecek miyiz. Bir yerlerde arşivlenmiş eski fotoğraflar olabilir. Bu süitlerin orijinal hallerinin fotoğraflarını bile bulabiliriz.

'Ooh, iyi fikir. Dizüstü bilgisayara bakalım. Daha sonra okumak üzere masadan birkaç defter alıyorum ve gizemli misafirimizin kim olduğuna dair ipuçları bulmayı umuyorum. Giderken kapıyı kilitliyoruz.

Odanda birlikte oturup internette otelle ilgili herhangi bir geçmişe bakıyoruz ama gizemimize uyan hiçbir şey bulamıyoruz.

Bu sır bunca zaman nasıl saklandı? "Acaba önceki otelciden önce otelin sahibi olan ailenin adını öğrenebilir miyiz?

"Elbette yapabiliriz. İstersen dark web'e bile girebiliriz?"

"Ne! *Hayır*. Kuzenimin pek çok yeteneği var; keşke onları iyilik için kullansa. Manon bir teknoloji sihirbazıdır, bu yetenek onun hayatını düzene sokabilir ama her şeyde olduğu gibi bu yeteneğini de sadece işine geldiğinde kullanır.

Manon birkaç tuşa basarak otelin oldukça seyrek olan satış geçmişine ulaşıyor; Toussaint ailesi, önceki sahibi ve sonra da ben varım.

"Toussaint?" diyor. "Bu isim neden bir şeyler çağırıyor?"

Aklıma geldiğinde nefesim kesildi. 'Yirmi numaralı süitteki tablolar! L. L. Toussaint!'

"Yani yazarımızın L. L. Toussaint olduğunu mu düşünüyoruz?"

Düşünüyorum. "Olabilir. Yani yazıyor ve resim mi yapıyordu? Ama bir dakika... Kocasını terk edip buraya sahte bir isimle geldiyse, buradaki ailesi bunu tuhaf karşılamaz mı? Ve eğer kocasından saklanıyorsa, kocası önce buraya, ailesinin oteline bakmaz mıydı?"

"*Evet*, uymuyor, değil mi?"

Hayır. Her ne sebeple olursa olsun kocasından "kaçmış" olsa bile, buradaki ailesi onu kocasından koruyacaktır. Belli ki yirmi numaralı süitteki eşyaların standartlarına göre varlıklılar, yani maddi olduğu kadar duygusal olarak da destek olamayacak değiller.

Manon kazağının eteğiyle oynar. "Yine de yirmi numaralı odadaki eşyaların hepsi aynı kalitede değildi. Kaba malzemeden yapılmış çok sade elbiseler vardı. Ve her süitte bir yatak var, bu da bana bu hikâyede iki farklı kişi olduğunu düşündürüyor.

"Ama on dokuz numaralı süitte hiç giysi bulamadık. Orası bir kütüphane, bir ofis. Yazarlar kestirir, bu sürecin bir parçasıdır, belki de bu yüzden orada bir yatak vardır.

"Hmm. Belki de. Sizce Francois-Xavier söylentileri duydu ve bu yüzden mi burayı satın almaya bu kadar kararlıydı? Gökkuşağının sonunda bir küp altın bulmayı mı umuyordu?"

"İmkânı yok. Eğer gizli bir kütüphane ya da unutulmuş bir el yazması, muhtemelen değerli bir yazı olabileceğine dair en ufak bir şüphesi olsaydı, bunu boşanmada saklardı. Bulmak için burayı darmadağın eder ve bulabildiği her şeyi en yüksek teklifi verene satardı.

Manon'un gözleri kocaman açılır. 'Bunu yapabilirsin, Anais. Ya Harper Lee'nin *Go Set a Watchman* kitabında yaptıkları gibi onun son el yazmasını bulursak?

'Satmak bana düşmez, ailesine, mirasına ya da her neyse ona ait olur. Ayrıca, son el yazmasının güvende tutulmasını açıkça istemişti. Bir yazar olarak bu isteklere karşı gelemeydim ve bir insan olarak da bu doğru olmazdı.

Manon onun alnına bir tokat atar. "Sen ve senin ahlakın.

Gülüyorum. "Bu, eğer bulursak el yazmasını okumayacağım anlamına gelmiyor. "Senin için hâlâ umut var.

Gülüyorum. "Bir sorun çözüldü. Manon'un

kaşları birbirine yaklaştı. "Neymiş o?

"Otelimizin adı L'Hôtel Bibliothèque Secrète olacak. 'Gizli Kütüphane Oteli! *Muhteşem!*'

* * *

Ertesi akşam masama oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve ilham gelmesini bekledim. Bekledim ve bekledim. Ve bekledim. Kendime sadece küçük bir cümle yazmamı söyledim. Sadece bir tane. Ne kadar zor olabilir ki? Alfabe de yirmi altı harf var; sadece bu harfleri bir kelime oluşturacak şekilde düzenlemem gerekiyor ve yakında bir cümle ortaya çıkacak, sonra bir paragraf. Sonra bir sayfa. Bu kadar basit.

Kendime, süre uzatımına uymazsam Margaret'in beni bırakacağını ve okuyucularımın gelecek yıl Noel kitabı olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağını hatırlatıyorum.

Hilary, Saint Germain Bulvarı'ndaki kafede düşünceli adamla göz göze geldiğinde, içinde bir şeylerin titreştiğini hissetti. Bu aşk mıydı, şehvet mi yoksa... öldürücü bir öfke mi?

Kafamı tutuyorum. Neden yazamıyorum? Cümleyi siliyorum ve iç çekiyorum. Belki gizemli yazarımızın defterlerini okurken biraz ilham bulurum. Masamdan bir tane alıp parşömenin kokusunu içime çekiyorum. Mürekkep gibi, vanilya gibi kokuyor. Kimdi bu kadın? Neden takma adını ve kocasını geride bıraktı?

El yazısıyla yazılmış çiçekli sözcükleri okudukça mutsuz bir tablo oluşuyor. Görünüşe göre geçen zaman bile insan doğasını değiştirmemiş. İsimsiz yazarımız kocasını ev çalışanlarından biriyle suçüstü yakalamış. Anlayabiliyorum.

Kocası da kadının yazdığı her kuruşu saklıyor ve onu terk ederse herkese deli olduğunu söyleyeceği, ev çalışanlarının da onu destekleyeceği ve kadının itibarını zedeleyeceği tehdidinde bulunuyordu. Adam kolayca öfkeleniyordu ve kadın hayatı için endişeleniyordu.

Kendi akıl sağlığım için gitmeliyim. Beni lekelemek için elinden geleni yapsa da, henüz kaleme almadığım kelimeleri elimden alamaz. Önemli olan tek şey o kelimeler. Yaşadığım sürece bir daha asla roman yayınlamayacağım, böylece benden faydalanamayacak. Bu en iyi intikam olacak. Adam tehlikeli. Çok dikkatli olmalıyım.

Girişte nabzım hızla atıyor. Noah'a göstermeliyim! Manon haklı. Bu onun zerre kadar umurunda olmayacak ama Noah'ın umurunda olacağını biliyorum. Ve belki de bu gizemli yazarın kim olduğunu çözmeme yardım edebilir. Ama bu kadar büyük bir sır için ona güvenebilir miyim? Belki de ona bütün somunu değil, biraz ekmek kırıntısı verebilirim ve bakalım bundan ne çıkaracak.

Biraz ruj sürüp yan tarafa geçiyorum, pencereden Noah'yı görüyorum, barın arkasında kendi halinde, kokteyl çalkalayıcılarını fırlatıyor ve ren geyiği kulakları ve Noel süveterleri giymiş küçük kalabalıkla şakalaşıyor.

Belki de iş yerindeki Noel partisine ev sahipliği yapıyordur? Cumartesi gecesi, muhtemelen en yoğun olduğu zaman, bu yüzden rahatsız etmiyorum. Dışarıda beklediğimi fark edince bana el salladı. Ben de el salladım ve öylece bıraktım. Birden kendimi gizemli yazara karşı korumacı hissettim, bu yüzden belki de en iyisi bunu tek başıma araştırıp, bulursam sadece el yazmasının değil, sırlarının da güvende kalmasını sağlamak.

Pazar akşamına kadar lobi salonu boyandı - elveda, güneş ışığı sarısı duvarlar! - ve resepsiyon masasını pazardan bir şarkı karşılığında aldığımız yapraklı eğrelti otlarıyla dolu birkaç saksının arkasına gizleyerek süsledik.

Oteldeki çalışmalar devam ettikçe tüm bu alan büyük olasılıkla tozlanacak ve tekrar tekrar temizlememiz gerekecek olsa da Manon bitkilerin etrafına kırmızı gelin teli doladı. "Bu kadar, bırakıyorum. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve sırtımı kamburlaştırdım. Oyuncak asker gibi kaskatı kesildim. Boynumdan aşağı her kasıma yayılıyor, bazılarını daha önce hiç kullanmadığıma eminim. 'Belki kelimeler şimdi dökülür, çünkü başka bir boya fırçası tutmak zorunda kalmamak için herhangi bir bahane yeterli olacaktır. Boynumdaki kasılma kalıcı gibi, sanki ileri gitmeye çalıştığımda geriye doğru düşecekmişim gibi.

"Harika bir iş çıkardık.

Yapmamız gereken başka kaç oda olduğunu ona hatırlatmıyorum.

Fiziksel olarak tükenmiş olsam da, başarılarımızdan ilham aldığımı hissediyorum. Parmaklarım yazmak için karıncalanıyor, bu da olumlu bir işaret. "Yıpratıcı bir emeğin yazar tıkanıklığı için potansiyel bir tedavi olacağını kim bilebilirdi?

Manon bana yan gözle bakıyor. "Tedavi mi yoksa söz konusu yıpratıcı işlerden kaçınma mı?

Bir kahkaha attım. "Muhtemelen ikisi de.

'Akşam yemeğine ihtiyacım var. Belirlenen yemek saatim çoktan geçti.'

Mutfağa gitmeden önce çamaşırhanede boya fırçalarımızı ve tepsilerimizi temizliyoruz. Ben buzdolabından peynir ve şarküteri ürünleri alırken Manon

baget dilimleri. Basit yemeklerle yaşıyoruz ve düzgün yemekler pişirebilmek için alışveriş yapıp kileri doldurmayı dört gözle bekliyorum, ancak uzun bir günün sonunda resim yaparken ya da koşuştururken ikimiz de yemek pişirmeye zahmet edemiyoruz.

'Yataklarımızın teslimatı konusunda tedarikçiyle görüşüm. Sipariş ettiklerimizle ilgili bir sorun vardı ama şimdi halledildi ve yarın teslim edilecekler.

"Ve keten de mi?

"Evet. Hızlıca yiyorum, tıkanıklığın geçmişte kalması umuduyla yazmaya hevesliyim. "Ben yazmaya gidiyorum. Tabağımı lavaboya koyup Manon'u yalnız bırakıyorum.

Odamda dizüstü bilgisayarımı açtım ve yazmaya başladım.

Hilary Louvre'un yakınındaki arnavut kaldırımlı caddede ilerlerken kar yağıyordu. Paris macerası daha yeni başlamıştı ki, bir Fransız'la tanıştı...

Kim ne? Kalbi şarkı söyledi. Nabız atışı mı?

İçten içe seviniyorum. Tam bir cümle. İlerleme! Parmaklarımı örüp uzatıyorum, kendimi uzun bir yazma seansına hazırlıyorum ki bir bas gümbürtüsü duyuyorum. Önemli değil. Paris gürültülü bir şehir ve ben bir profesyonelim. Masamın çekmecesinde gürültü önleyici kulaklıklarımı buluyorum ve takıyorum. Bas sesin pompalanması artıyor. Nereden geliyor bu ses?

Sakin bir nefes alıyorum. Önemli değil. Bu kurgusal dünyada yok. Neredeydim ben? Hilary. Gösterişli Fransız hakkında ne hissediyor. Kendinden geçiyor mu? Şehvet? Heyecan mı? Kahramanımı düz sarı saçları ve Çin mavisi gözleriyle hayal ediyorum. Saçma sapan biri değil. Sorumluluk sahibi bir kişiliği var. Aptallara tahammülü yok. O-

'*Bonsoir, Bonsoir!* The Lost Generation Wine Bar'a hoş geldiniz! Bu gece yerel death metal grubumuz Pandemic sizler için bir set çalacak.

Bu adamın küçük barında müşterilerinin onu duyabilmesi için ne kadar yüksek sesle konuşması gerekiyor? Megafon mu kullanıyor? Ve bir death metal grubu mu? Bana pek Kükreyen Yirmiler gibi gelmedi.

Onun yazımın akışını bozmasına izin vermeyeceğime yemin ediyorum. Bir kez daha geriniyorum ve kahramanımın kafa yapısına geri dönmeye çalışıyorum. Hilary, siyah saçlı. Yoksa sarışın mıydı? Faydası yok. Gümbürtü ciddi bir şekilde başlıyor, o kadar yüksek ki

Duvarların sallandığından eminim. Bu tadilat için bir çeşit misilleme mi?

Kulaklığımı çıkarıp aşağıya iniyorum ve lobide müzik eşliğinde dans eden Manon'a çarpıyorum. "Noah'nın bu kadar iyi bir zevki olduğunu kim bilebilirdi?" diye bağılıyor.

"İyi zevk mi? Buna nasıl müzik denebilir ki? Korkunç bir şey bu. Oraya gideceğim ve ona bir parça vereceğim-"

"Evet! Ben de!"

"Ne? Belli ki beni duymuyor. Diğer komşular bu tür şeylere nasıl izin veriyor? Daha önce de belirttiğim gibi, Noah en iyi düzende bir ikiyüzlü. Tadilat sırasında çıkardığımız gürültü dişlerini gıcırdatıyor, ama o kadar yüksek sesli bir death metal grubuna ev sahipliği yapıyor ki, Eyfel Kulesi'nin temelleri üzerinde sallandığından eminim.

Çıkışa doğru ilerlerken öfkem artıyor. Manon kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

"YAN KAPI!"

'C'est bon! Paltomu alayım ve size katılayım'.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Ben müzik için gitmiyorum! Noah ile gürültü kirliliği hakkında konuşmaya gidiyorum. Bu bir rezalet!"

Yüz hatlarında hayal kırıklığı belirliyor. 'Gürültü kirliliği mi? O kadar da gürültülü değil.'

"Seni duyamıyorum!"

Ellerimi kulaklarıma götürerek Kayıp Nesil Şarap Barı'na doğru ilerliyorum. Noah akşamın serin havasında kapının önünde duruyor, içeri girmek için kuyrukta bekleyen müşterilere gülümseyip şakalaşıyor.

Omzuna vuruyorum. Bana döndüğünde yüzündeki gülümseme hemen kayboluyor. Tipik bir durum. O kadar öfkeliyim ki konuşamıyorum; meramımı anlatmak için aşırı kaş kaldırmaya ve açıkta kalan uzun boynumdaki kordonların titremesine güveniyorum.

"Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, yüzü endişeyle sıkışmış. 'Sen... yuttun mu-'

"Ne?"

Yüz ifadesi rahatlamaya dönüşür. "Ah, özür dilerim. Boynunuz bir zürafa gibi dışarı çıkmıştı ve yüzünüzde şaşkın bir ifade vardı. Tıbbi müdahaleye ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm ama hatamı anladım. Sen sadece...? Acı mı çekiyordun, yoksa-?"

Bu adamın derisi! "Evet, çok acı çekiyorum. Çünkü KENDİMİN DÜŞÜNCELERİNİ DUYAMIYORUM."

"Bu yazar tıkanıklığıyla mı ilgili? Manon bana her şeyi anlattı.'

Onu öldüreceğim. Ama önce bir cesedi nereye saklayacağımı soracağım. Sonra da onu öldüreceğim.

"Hayır, mesele o değil.

"Pekâlâ," diyor neşeyle, sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımızımız gibi kolunu omuzlarıma atarak. 'Her ne ise, doğru yere geldin. Kendi kafandan çıkmaya ihtiyacın olduğu çok açık olduğu için kuyruğu atlamana bile izin vereceğim.

"Excusez moi? Şaka mı yapıyor yoksa gerçekten buraya gevşemeye geldiğimi mi düşünüyor? "Bana teşekkür etmene gerek yok. İçeride duran bir adamı işaret ediyor. "Bu

Anais, içkiler onun için bedava. Bazı şeyler yaşıyor.

Ben daha tartışmadan Manon çıkageldi. 'Ooh, Anais ile sıraya girmesem olur mu? Ben de bazı şeyleri gözden geçiriyorum.

Noah ona parlak bir gülümseme fırlatır. "Eminim. Sorunun bende olduğunu ima edercesine bana uzun uzun bakıyor. Çalkalanıyorum, kafam patlayacak ama o kadar gürültülü ki bu aptalı kesip atacak kadar hızlı kelime üretemiyorum.

Ne olduğunu anlamadan barın içine götürülüyoruz, Noel ışıkları tabanın korkunç gürültüsüyle aynı anda titreşiyor, o kadar gürültülü ki cehennem sesinin böyle bir şey olduğundan eminim ve bir kabine yerleştiriliyoruz.

"Eğer bir cesetten kurtulman gerekseydi, Manon," diyorum dişlerimi sıkarak, "nereyi önerirdin?

"İçmek mi? Hareketi taklit ediyor.

Teslim oluyorum. Bir içki kesinlikle yardımcı olur. Daha da kötüleştiremez, kesinlikle.

Yoğun bir gürültüyle uyandım. Sonra kafamın içinden geldiğini anladım. Hay Allah. Bir önceki akşamı toparlıyorum ve inleyerek yastığı başımın üzerine çekiyorum, böylece kötü seçimlerimden saklanabiliyorum. Ama işe yaramıyor. Mini çekiçler gri maddemi deliyor, dışarıda ise otelin içinde gerçek çekiçler çalışıyor.

Saatime bakıyorum ve inliyorum. Saat onu çoktan geçmişti. JP ve ekibi benim hakkımda ne düşünüyordur acaba? Bunların hepsi Manon'un işi.

Kesin olan bir şey var: Parasetamol ve kahveye ihtiyacım var, sırasıyla. Kendimi duşa atıp giyiniyorum, kırılğan halim nedeniyle normalden biraz daha yavaş ilerliyorum. Hiç beklemediğim bir anda önceki geceye ait görüntüler beliriyor. Bir tur içki içmiş miydim? Ahh. Ve... death metal grubuyla şarkı söyledim mi?

Mutfakta ağrı kesici buluyorum ve portakal suyuyla yıkıyorum.

"*Bonjour, soleil.* Manon parlak ve enerjik görünerek içeri girdi. Hayat adil değil.

'Günaydın değil, günışığım. Yakınından bile geçmiyor.'

Paslanmaz çelik ada tezgahının karşısındaki tabureye oturuyor. "Biraz acı çekiyor musun?

"Çok.

'Saçlarını gerçekten salmışsın. Noah'yla yaptığın o dans' - sanki ateşliymiş gibi yakasını çıkarıyor - 'kesinlikle herkesin dikkatini çekti.

Mon Dieu. "Ah - hangi dansı o?

İkimiz için kahve doldururken omuz silkiyor. "*Sanırım* bir tür... tango olması gerekiyordu?

Bir topun içine kıvrılıp ölmek istiyorum. "Ama - ama ben tango yapmayı bilmiyorum.

"Elinden geleni yaptın.

"Noah ile mi?

"Hı-hı. O da şaşırmıştı. Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Hepsi bana geri geliyor, utanç verici flaşlar halinde. "Manon, bunların hepsi senin suçun! Oraya onu azarlamak için gittim, adamla tango yapmak için değil. Sonra sen o mavi alevli, benzin tadındaki kokteyllerden sipariş ettin ve bu böyle devam etti, kötü seçim üstüne kötü seçim ve hala taslağımda bir ilerleme yok.

Bu bir yalan. Dün gece herkese bir cümle yazdığını söyledin ve sonra Noah, Hemingway'in sadece bir doğru cümle yazman gerektiğini ve diğerlerinin onu takip edeceğini söylediğini anlattı ve sonra toksik erkeklik hakkında bir tartışmaya girdin...'

'*Mersi*, Manon. Bu benim için yeterli bir özet oldu.'

Yanakları sanki yeni spor yapmış ya da soğukta tempolu bir yürüyüşe çıkmış gibi pembeleşmiş. 'Uzun zamandır böyle eğlenceli bir gece geçirmemiştım. Bu akşamki şenliklerin başlaması için sabırsızlanıyorum. *Vin chaud* içeceğiz, Brie de Meaux ve jambon de Bayonne yiyeceğiz ve bir Noel filmi yarışmasına katılacağız. Biraz daha sakın, belki sana göre değildir?'

"Bu akşam mı? Yan tarafta mı?' '*Evet.*'

Gözlerimi kısıyorum. Bastırılmış. Benimle alay ediyor. "Beni sayma. Bugün nasıl bu kadar parlak ve neşelisin? Şeftali rengi tenine ve berrak gözlerine bakılırsa, Manon'un hiçbir yan etkisi yok.

'Bir alkollü içecek, bir su. Bunlar benim değişmez içki kurallarım. Ve ben hiç içki içmedim. Dürüst olmak gerekirse, senin bu yönünü daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Biraz şaşırdım. "Sınır tanımayan Anais bambaşka biri.

İnliyorum ve başımı mutfak tezgahına yaslıyorum. Paslanmaz çeliğin serinliği, gümbür gümbür gelen baş ağrım için bir nimet. "Noah'ın yüzüne bir daha nasıl bakacağım?

"Ne demek istiyorsun? Seninle harika vakit geçirdi.' "Bu gerçek ben değilim ve sen de bunu biliyorsun.

Manon saçının bir tutamını kaldırdı. "Ah, orada bir yerde.

"Bugün misafir salonunu boyamamız gerekiyordu ama enerjim olduğunu sanmıyorum.

"Neden yazmıyorsun?

Bu kadar berbat bir akşamdan kalmayla, acı çekmek ve geçmesini beklemek dışında pek bir şey yapabileceğimden emin değilim. "Evet, belki de bugün kitabıma odaklanmalıyım. Hala kafamı karıştıran bir şey var, neden death metal grubu? Şimdiye kadar komşumuz hakkında bildiklerimle uyuşmuyor. Garip bir seçim gibi görünüyor.

"Ah. Manon dirseklerini banka dayıyor. 'Arada sırada barı Parisli müzisyenlere açıyor, böylece biraz görünür oluyorlar. Ayrıca onlara yardım etmek için içecek gelirlerinden de pay veriyor. Onun bu cömertliği sayesinde, yerel halk sanatçıları ve sanırım her şeyin arkasındaki beyin olan Noah'ı desteklemek istediğinden, bar oldukça kült bir takipçi kitlesine sahip. O kadar da kötü bir adam değil, ha?"

Manon'a şaşkınlığımı görme zevkini tattırmak istemem ama Noah'nın davranışları beni biraz şaşırttı. Müzisyenlerin hediyelerini paylaşmaları için harika bir fırsat ve ganimetlerin bir kısmını onlarla paylaşması karakterinin tatlı bir yanını gösteriyor.

"Ne kadar iyi biri," diyorum sonunda ve göz devirmeyle ödüllendiriliyorum. "İşe gitsem iyi olur, böylece tüm gün boşa gitmemiş olur.

Manon esniyor. Belki de bir zamanlar düşündüğüm kadar parlak gözlü ve gür kuyruklu değildir. 'Dört misafir süiti için yeni şilteler, yeni çarşaflarla birlikte bugün gelecek. Eğer bugün misafir salonunu boyamayacaksak, her şeyi yıkayıp katlamaya ne dersiniz?

Otelin arka tarafında küçük bir çamaşırhanemiz var. Makineler eski olsa da hepsi çalışır durumda. "Harika bir fikir.

"Bana bırak.

Odamda masanın başına oturup ilham gelmesini bekliyorum. Beklerken yeni bir Word belgesi açıyorum ve Noel kartı listemi yazmaya başlıyorum. Noah'nın adını bile yazdım çünkü komşuluk gereği bunu yapmalıydım. Bu iş bittikten sonra taslağıma geri dönüp baştan başlıyorum.

Hilary masasında oturup ilham gelmesini beklerken yağmur pencereye vuruyordu. Aklında bir sürü şey vardı, yan komşusu hayatını mahvetmeye niyetliydi. Doğası gereği vahşi ve gürbüz olan adam yürüyen bir klişeydi ama bunu ondan başka kimse göremiyordu. Evet, tabii, belki de

Yerel müzisyenlere yardım eden cömertliğıyle yumuşak bir yanı vardı ama bu ona kıza patronluk taslama hakkını vermiyordu. Şimdi onun barında çok fazla içerek ve lanet adamla tango yapmaya çalışarak ve kim bilir başka neler yaparak işleri yüz kat daha kötü hale getirmişti. Adam tam da onun tipiydi ve bu yüzden ondan uzak durması gerekiyordu. Ortadan kaybolmak dışında, bunu nasıl başaracağını pek bilmiyordu. Kendisi küçük bir kaza geçirmediği sürece...

Küçük bir kaza mı? Neyim var benim? Geri dönüp düzenliyorum. ~~Tabii kendisi küçük bir kaza geçirmediyse...~~ Klavyemin tuşları kafamdaki çarpıntıyla aynı anda takırdıyor ve sonunda görevi iptal edip kestirmenin en iyi seçenek olduğuna karar veriyorum.-

Ertesi Cumartesi, beklediğimizden çok daha uzun süren misafir salonunu boyadığımız uzun bir gecenin ardından erkenden kalkıyoruz. Otel ölüm sessizliğinde; JP ve ekibi hafta sonu için aletleri indirmiş ve sırt çantalı gezginler dışarıda. Etrafta koşuşturan onca bedenden, bangır bangır çalan radyolarından, günü daha hızlı geçirmek için yaptıkları şakalardan yoksun bir yer olması aniden garip geliyor. Arada bir Manon onlara şaka yaptığında bir çığlık.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum Manon'a. Tereyağlı bir kruvasanı mideye indiriyor ve ada tezgahını kırıntılarla yıkıyor. Köşede, taze kruvasanlar, hamur işleri ya da tuzlu tereyağı sürdüğümüz bir baget aldığımız en güzel boulangerie, Le Petit Lux var.

'Bu akşam Kiki ile dışarı çıkıyorum ama onun dışında pek bir şey yok. Yapılması gereken daha fazla resim yoksa ve bu durumda bütün gün meşgulüm.

Gülüyorum. 'Kütüphane odası için kitap derlemeye başlamamız gerektiğini düşünüyordum. On dokuzuncu süitteki koleksiyondan bazılarını kullanabiliriz ama onlar çok özel görünüyor, sizce de öyle değil mi?

"Evet, daha fazlasını öğrenene kadar o odayı olduğu gibi bırakmalıyız. "Katılıyorum.

'Otel kütüphanesine ne isim vereceğimize karar vermemiz gerekiyor. Ben Anaïs Kütüphanesi'ni düşünüyordum. Sen ne dersin?"

'Kendinden sonra mı? Bayıldım!"

'Kendim değil! Anaïs Nin. Erotizmin ilk ve en iyi kadın yazarlarından biri olan Nin, aynı zamanda daha ahlaksız diyebileceğimiz bir yaşam tarzı süren ve tüm bunlar hakkında iç gıcıklayıcı günlükler yazan kararlı bir günlük yazarıydı. Onun hakkında bir biyografi okuyorum ve sonsuz derecede büyüleyici olacak kadar vahşi. Ona atfedilen pek çok harika alıntı var, ama benim favorilerimden biri...' Telefonumu buluyorum ve yazarın kendisinden alıntıları not aldığım not uygulamamı açıyorum ve okuyorum: "Huzursuzum. Bir şeyler beni uzaklara çağırıyor. Saçlarım yine yıldızlar tarafından çekiliyor." Kütüphane odası için mükemmel değil mi?"

Manon başını sallar. "Bu erotik romanı okumalıyım... konuklarımız için uygun olduğundan emin olmak için. Göz kırıyor ve benden başımı sallamamı istiyor. Manon'un bu kısma takılacağına güvenin.

"Aslında iyi bir noktaya değindiniz. Tam olarak çocuk dostu değil. Belki de çocuklar için ayrı bir kitap alanına ihtiyacımız vardır? Misafir odasının bir köşesine raflar ve oyuncaklar yerleştirebiliriz.

'Ah - *oui*! Çamaşırhanedeki dolapları temizlediğimde bir kutu oyuncak buldum. Görünüşe göre o kadar da eski değil. Bir abaküs, bir ksilofon, bir tren seti, birkaç masa oyunu. Onlara daha yakından bakacağım ve çocuk alanı için yeterince iyi durumda olup olmadıklarına bakacağım.

"*Parfait*. Ve birkaç resimli kitap alabiliriz. Neden bugün kütüphaneye kitap bulmak için kitapçıları dolaşmıyoruz? Eklektik bir karışım olmasını istiyorum, böylece her zevke uygun bir seçki olur. İkinci el kitaplar alabiliriz, bu da bütçemize fazla zarar vermez.

Manon telefonuna döner. "*Venüs Deltası*, yazar Anaïs Nin. Onunla başlayacağım.'

'*Evet*, sadece romanlarını değil, onunla ilgili biyografileri de bulabiliriz, tüm ilginç detaylarıyla birlikte. Süit isimlerinin listesi sende mi?' Manon başıyla onayladı. "Harika. Süitlere adını verdiğimiz kitapları arayabiliriz. Bulamadıklarımızı internetten sipariş ederiz ama işin eğlenceli kısmı kütüphaneyi büyütmek için kitap aramak değil mi?

'Sen beni öğle yemeği için nereye götüreceğini düşünürken ben de hazırlanayım. Tüm bu kitap alışverişi için dayanıklılığa ihtiyacım olacak.

* * *

Paris sokaklarında kitap alışverişi yaparak dolaşırken soğuk rüzgar saçlarımı geriye savuruyor. Bundan daha eğlenceli bir şey var mı? Shakespeare and Co'ya gittik, Manon fotoğraf çekmenin yasak olduğunu bildiren tabelanın yanında selfie çektiği için azarlandı. Ardından The Red Wheelbarrow Bookshop'a gittik ve daha sonra bitpazarlarına giderek yeni fiyatının çok altında hazineler bulduk.

Şimdi Seine Nehri kıyısındaki kitapçılar olan Les Bouquinistes'de geziniyor ve Fransızca romanlar arıyoruz.

Küçük yeşil kitap kutuları Seine Nehri boyunca uzanıyor ve çeşitli eski romanlar, kartpostallar ve baskılar satıyor. Kitapları karıştırıyoruz ve Anaïs Nin'in *Venüs Deltası* ve Victor Hugo'nun *Notre Dame'ın Kamburu kitaplarını* buluyoruz. Alışverişlerimizi yapıyor ve kollarımızda aşırı dolu çantalar ve kitaplarla otele doğru geri dönüyoruz.

"Rue Mouffetard Market'e gidelim," diyor Manon. "*Fromage* için.

"Ellerim kitaplarla dolu, peyniri sığdırmam mümkün değil.

'Bir yolunu bulacağım. *Fromage* hayattır.'

Pitoresk bir konumda yer alan hareketli sokak pazarı, en iyi ve en taze ürünleri satmasıyla ünlüdür ve uzun süredir varlığını sürdürmektedir. Hemingway burası hakkında *A Moveable Feast* kitabında yazmıştır. Eşi Hadley ile birlikte bir süre 74 Rue du Cardinal-Lemoine adresinde yaşamıştır. George Orwell da bir süre 6 Rue du Pot de Fer'de kaldı. Çarşıdan dışarıya doğru uzanan bölgede çok fazla edebiyat tarihi var. Onların bir zamanlar yürüdüğü yerlerde yürümeyi düşünmek beni hep heyecanlandırmıştır. Olgun, sulu bir eriği alıp parfümünü içlerine çekerken, onlar da durup her şeyi, bir anıyı, Paris hakkında yazdıkları için bir enstantaneyi içlerine çektiler mi?

Pazar çok kalabalık. Satıcılar yağlı, sulu, dolgun zeytinler, koyu mor enginarlar sergiliyor; ganimetler zengin. Kavrulmuş kestaneler havayı kokluyor. Bir standda yapış yapış raclette, bir parça baget ile yenmeye hazır bir tabağa yığılmış eritilmiş peynir var.

Noel bayrakları rüzgârda titriyor. Sıcak çikolata tutan çocuklar çığlık atıp gülerek kalabalığın arasına dalıp çıkıyor.

"*Fromage*? Manon soruyor. "Yoksa *saucisson* mu?" "Neden ikisi de olmasın?

Manon, rezene ve sarımsaklı ince dilimlenmiş *saucisson* ve kalın bir dilim yıllanmış Comte sipariş ediyor.

Manon bedava numune umuduyla satıcıyla flört ederken ben de bir çiçek tezgahına doğru ilerliyorum. Böyle anlamsız alışverişler için fazla param yok ama mis kokulu çiçekler çok güzel. İdeal olarak, web sitesi için fotoğraflar için bazı alanları sahnelemeye başlamak istiyorum. Yaprakları bir sır gibi katlanan yumuşak pembe şakayıklardan oluşan bir buket alıyorum. Çiçekler için on avro harcama konusunda kendimle tartışırken omzuma bir dokunuş oluyor. Döndüğümde Noah'nın elinde büyük bir kabakla orada durduğunu görüyorum. Oldukça fallik bir şey ve içimden bir kakhaha kopuyor.

Kaşları birbirine çarpıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Seni gördüğüme sevindim, Anaïs.

Bakışlarımı onun uzun, kalın kabaklarına çeviriyorum ve 'Bunu görebiliyorum' diyorum.

Dudağımı ısıriyorum ama o hesapladığında ikimizden de kakhahalar yükseliyor. "Toplar için.

Ağzım açık kaldı.

"Ah - kızarmış kabak topları.

"Ben, uh - anlıyorum.

Aramızda bir gariplik var ve bunun sarkık kabaktan mı yoksa death metal gecesindeki sarhoş davranışlarımdan mı kaynaklandığından emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

"Yani...? Söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışarak söylüyorum.

"*Venüs Deltaı*," diyor kollarımdaki kitapları göstererek. "Erotizm hayranı olduğunuzu tahmin edemezdin.

Tam sağlam bir zemine oturduğumuzda, sarsıcı bir şey söylüyor. 'Oh, nedenmiş o? Sana iffetli biri gibi mi görünüyor?'

Sorum karşısında şok olmuş gibi iki kez göz kırpmıyor. '*Hayır, hayır*, hiç de değil. Aslında, geçen geceden sonra anlıyorum ki iki farklı yönün var.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar kızardığımı hissediyorum ve bunun Noah'ya belli olmamasını umuyorum.

'Geçen gece o petrol aromalı kokteyllerden sonra açıkça aklımı kaçırmıştım. Yani, neden böyle bir kokteyl satarsınız ki?'

"Onları sevdiğini

söylemiştin. "Sarhoş ben bir aptalım.

Yine gülüyor. "Doğru. Erotizmden hoşlanıyorsun o zaman? Kafam çok karıştı." "Senin için neden önemli?

"Öyle değil. Sadece Anaïs Nin bu kitabı aslında ondan sadece saf seks yazmasını isteyen isimsiz bir müşterisi için yazmıştı.

şiiirsel süslemeler. Ondan her zaman etkilenmişimdir ama hayatı' - başını sallıyor, gözleri açılıyor - 'oldukça skandaldı.

"Onun hayatının ve yaptığı şeylerin farkındayım.

'Öyle olmadığınızı söylemiyorum, ancak pek çok insan... *kapsamını* bilmiyor

çok fazla. Biraz kaş kaldırıcı, öyle değil mi?" "Evet, çok fazla sefahat var.

Sanki daha iyisini biliyormuş gibi alay ediyor. "Ve sonra biraz. Görüyorum ki sende de bir George Orwell romanı var. Şey, o...'

Daha fazla gevezelik etmesini engellemek için elimi kaldırdım. "Mersi Noah, ama bir gün için bu kadar eğitim yeter, sence de öyle değil mi?

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Ah, özür dilerim. Bazen saçmalamaya meyilliyim...'

"Buna böyle mi diyorsun? Ona sert bir bakış attım.

'Özür dilerim, yine yaptım, değil mi? Üstünlük tasladım. "Yaptın.

'Edebiyattan bahsederken kendimi kaptırıyorum. Söz açılmışken, on dokuzuncu süitten yazar hakkında daha fazla şey öğrenebildiniz mi?

"Birazcı

k.

Bekliyor.

İçimi çektim ve Noah'ın konuyu aydınlatması ihtimaline karşı isteksizce paylaştım. "O zamanlar otelin sahibinin Toussaint ailesi olduğunu öğrendik. Yirmi numaralı süitte L. L. Toussaint tarafından imzalanmış empresyonist tarzda tablolar var. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?

Toussaint? *Hayır*. Ressamın yazar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Her süitte yatak var, bu yüzden Manon on dokuz ve yirmi numaralı sütlerde iki ayrı kişinin kaldığını düşünüyor. Ama on dokuz numaralı süitte giysi, ayakkabı ya da herhangi bir şey gibi kişisel eşyalar yok. Burası onun kütüphanesi, ofisi; tüm o defterleri yazdığı yer.

'Ve yirmi numaralı süitte giysiler, ayakkabılar, bir kadına ait eşyalar var mı?

"*Oui*.

"Birini ofis olarak, diğerini de uyumak için kullanması mantıklı. "Ben de öyle düşünüyorum.

Manon bizi kafa kafaya vermiş, derin bir sohbete dalmış, olası teoriler üzerinde düşünürken buluyor.

'Yirmi numaralı süitin içini görmemişken Noah'ın tahminde bulunmasını nasıl beklersiniz? Neden geçerken durup bir bakmıyorsun?"

İşgüzar her işe burnunu sokan. Noah kabul etmemi bekliyor, ben de başımla onaylıyorum. Belki de bu durumda iki kafa bir kafadan daha iyidir?

JP ve ben dışarıda durup otelin ön cephesine bakarken, o da kötü bir haber veriyor. *Çok* kötü haberler. 'Misafir salonundaki pencerelerin yeniden kapatılması gerekecek, bu da bütçemizde olmayan bir masraf. Ve diğer taraftaki, çamaşırhanenin yanındaki pencereler.

Çiseleyen yağmurda pencereleri incelerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bir başka sürpriz masraf. Elbette, doğal ışık harika bir şey, ancak bakım için ödeme yapma zamanı geldiğinde değil.

"Bunu aşmanın başka bir yolu var mı? Islık çalan hava ceplerini doldurmak için gazeteleri sıkıştırmak dışında, konuklarımızın iyiliği için bunu düzgün bir şekilde yapmaktan başka bir seçenek olmadığından eminim, ancak JP şapkadan tavşan çıkarabilir ve şöyle bir çözüm bulabilir... Oh, kimi kandırıyorum? Sıcaklık, özellikle de kışın, çok önemlidir. Tamir edilmeleri gerekecek, başka yolu yok. Bu sorunu, misafir salonundaki taze boyanın tam olarak kurumadığını ve soğuk hava içeri girdikçe pencere çerçevelerinin etrafından damladığını fark ettikten sonra keşfettik. O bölgeyi zımparalayıp yeniden boyamamız gerekecek ama şimdilik idare eder. Damlalar güneş ışığı alan sarı duvarlardan daha iyidir.

'*Hayır*. Bu önemli, özellikle de kış yaklaşırken.

"*Oui*. Bu gri günde yağmur yağıyor, ruh halime uyuyor. "Başka bir yerde masrafları kısmanın bir yolu var mı?

Uzun bir iç geçirdi. 'Yapabiliriz ama bu otelin açılışını yavaşlatır. Bunun ideal olmadığını biliyorum ama gerekli.

"Yeniden mühürleme için tahmini fiyat nedir? Soruyorum ve cevap için kendimi hazırlıyorum.

JP gözlerimi yaşartan bir rakam söyledi. "Özür dilerim.

'*D'accord*. Bu yapılmalı.

'Bizi de geride bırakacak ama yetişmek için elimizden geleni yapacağız.

"Anlıyorum. JP bana başıyla selam verdi ve soğuktan kaçtı.

Gizli kütüphaneyi ve gizli el yazmasını bulmayı düşünüyorum. Satmak için benim olabilir mi? Otelin evrakları, otelin ve tüm eşyalarının bana ait olduğunu söylüyordu. Ama uzun zaman önce ölmüş bir yazarın isteklerine karşı gelebilir miydim? "*Ruhumu huzur içinde tut, son el yazmamı güvende tut*" dedi, ama bu aslında ne anlama geliyor? Gerçekten, böyle bir el yazmasının var olup olmadığını bile bilmiyorum. Kim olduğunu da bilmiyorum. Ya yazdıkları berbatsa? Gerçi günlüklerini okuduğumdan öyle olmadığını biliyorum. Cesur, cesur, sert ve zaman zaman son derece dokunaklı. Zamanına uygun bir belagatle yazıyor ama aynı zamanda garip bir şekilde modern de, sanki yanlış çağda doğmuş ya da kadınlar için geleneksel rollerin değişmesi gerektiğini biliyormuş gibi.

Otel işleri teslimatlar ve boyamalarla bitmek tükenmek bilmediği için odayı doğru dürüst incelemeye vaktim olmadı, Nuh'a bir tür övgüye dönüşmüş gibi görünen yazımdan bahsetmiyorum bile. İlham perimin ne yapmaya çalıştığından emin değilim.

Bir de her zaman aklımın bir köşesinde olan finansal kaygılar var. Bunlar beni uyanık tutma yeteneğine sahip, bu yüzden her zaman boş koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Paltomu daha sıkı çekip Rue de Vaugirard'a bakıyorum ve Aralık ayına resmen girdiğimiz şu günlerde pek çok işyerinin Noel için süslendiğini görüp gülümsüyorum. Père Noël'in eşi Cépages et Fromages'ın önünde dimdik duruyor. Fransa'da Gui adındaki eşek Noel Baba'nın kızağına rehberlik etmekle görevli bir hayvan ve bu ismin tercümesi Ökseotu anlamına geliyor, burada iyi şans getirmesi için asılıyor, öpüşmek için bir araç değil, her ne kadar içimdeki romantik sürpriz bir öpücük fikrini tercih etse de.

Cadde boyunca uzanan her fener kırmızı boncuklu çelenklerle süslenmiştir. Tüm Paris Noel'i kutlamak için ışıktandırılmıştır.

Noah çeşitli renklerde cicili bicili eşyalar taşıyarak bardan çıkar.

"*Bonjour!*" diyor neşeyle ve sanki cebimden bir tüfek çıkarıp onu havaya uçuracakmışım gibi ellerini havaya kaldırarak teslimiyet içinde yürüyor, gerçi bunu yaparken kollarına sarılmış cicili bicili şeylerle oldukça komik görünüyor.

"*Bonjour*, Noah. Çok meşgulüm, o yüzden seni yalnız bırakayım-"

Zorba bir adam gibi, söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemeden sözümü kesti ve 'Bana yardım eder misin? Bunu pencerelere asmak istiyorum. Daha fazla süsleme mi? Adam Noel delisi. Gizliden gizliye kıskanıyorum. Dekorasyon konusunda pek bir şey yapmadık çünkü tadilat nedeniyle her şey sürekli bir toz tabakasıyla kaplanıyor.

İçimi çekiyorum ve uzun bir altın cicili bicili ipin ucunu tutuyorum. "Bunu pencerenin içine bantlasak daha iyi olmaz mı?"

'Hayır, bunun için Noel ışıklarım var. Sanırım dekorasyon yapmayacaksınız? Henüz gerek yok, değil mi? Hâlâ böyle korkunç bir karmaşa varken olmaz.'

Geri çekiliyorum. Noah'nın her seferinde beni geri adım attırmak gibi bir yeteneği var. "Ne demek korkunç bir dağınıklık? Lobide hâlâ kaldırılması gereken bir dizi döküntü var ama bunun nedeni otelin diğer bölümlerinden oraya sürekli bir şeyler taşınıyor olması. "Pencereleri defalarca temizleyerek iz bırakmayacak şekilde parlattık ve "*İste-moi pardon!* Makyaj yapıyorum" yazılı posterler astık. Böylece yoldan geçenlerin eski eşyaları ve yassı mobilya cesetlerini eğlence olsun diye istiflemediğimizi anlaması oldukça kolay oluyor.

Bana o kadar ilgisiz bir omuz silkme hareketi yapıyor ki...

Hilary Noel'le ilgili her şeyi severdi, özellikle de cicili bicili şeyleri. Süslemek ya da kafa kesmek istediğinizde çok işe yarıyordu. Komşusunun en üst düzey cicili bicili kumaşlardan satın aldığını görünce şaşırmadı. Boynuna sararken sağlamlığına yatırım yaptığı için ona teşekkür etti ve al yanakları kırmızıdan beyaza döndüğünde gülümsedi...

Çılgınlığı üzerimden atıyorum ve yüzümün içimdeki seri katili göstermemesini umuyorum. Ne oluyor bana böyle? Noah'ya baktığımda ağzı mükemmel bir "O" şeklinde ve gözleri korku dolu.

"Ah - her şey yolunda mı?"

Bana şüpheyile baktı. "Kafa kesmek" mi dedin? Mırıldandın, ben de sadece yakaladım-"

Yanlış duymuşsunuz. Kelime "süslemek". Hikaye fikirleri en uygunsuz zamanlarda aklıma gelir. Neyse, otelle ilgili *yanlış* varsayımlarınıza geri dönelim. Planımız Noel'den bir hafta önce açmak. O cicili bicili şeyi yerine yerleştirirken ben de cicili bicili şeyin ucunu kemerli pencerenin yanında tutuyorum.

"Ne? Bu çok saçma. Hepsini zamanında bitiremezsin. En azından uygun bir standartta."

Makara yapıyorum. "*Affedersiniz*, bunu nereden biliyorsunuz?"

'Barı yeniledim; tam iki yılını aldı. Tasarım sürecini hiç düşünmeden aceleyle ilerliyorsunuz.

Her zaman çok aykırıdır. Tadilatı iki yıl uzatırsam, küplere biner. "Öyle mi? JP ile aynı büyüklükte bir ekibiniz var mıydı?"

Başını sallayarak pencerenin bir sonraki bölümüne geçmemi işaret etti. "*Hayır*, çoğunu kendim yaptım. İşçilikten emin olmak istedim.

Bu şekilde konuştuğunda ne kadar egoist görüldüğünün farkında değil mi? 'Demek lisanslı bir inşaatçısın, aynı zamanda bar sahibi ve kitap aşığısın? Yeteneklerinizin sonu yok mu?'

Sırıttırıyor. "Lisansım yok ama iğneleyici konuşuyorsun. Edebiyata gelince, onu okudum. Ellerimi de iyi kullanırım, hep öyleydim.

Kaşlarım havaya kalktı. "Anlıyorum.

"Şu pencerenin sonuna git. Sanki bir çalışanmışım gibi bana emirler yağdırıyor. Bu adam çok fazla. Usulen itaat ediyorum ama yavaş gidiyorum, böylece emirlerimi yerine getiremeyeceğini biliyor.

"Noel'den önce açılış hedefimize ulaşmak için bir program dahilinde çalışan lisanslı tadilatçılardan oluşan bir ekibim var.

"Bu harika bir hedef ama gerçekleşmeyecek.

Neden her zaman son sözü söyleme takıntısı var ve bu süreçte bu kadar olumsuz davranıyor? Neden cesaretlendirici olamıyor? Hatta hevesli?

"Noel'e kadar açacağız. Eğer bu yaptığım son şeyse!

"Göreceğiz. Bana nazik bir gülümseme veriyor.

Buna izin veremez.

"Bırakacağız.

"Siz öyle
diyorsanız.

"Öyle diyorum.

"TAMAM.

"Noah!

"*Oui*?

"Çekilmezsın.

"Bana daha kötüleri de söylendi. Şimdi yan tarafınızı biraz daha yukarı kaldırabilir misiniz? Düzgün değil.'

Ondan kaçış yok!

"Şimdi," diyor ellerinin tozunu a l a r a k . "Bana yirmi numaralı süiti doğru dürüst gösterecek vaktin var mı?

"Bu inanılmaz," diyor. "İçeri girebilir miyim?" İtiraf etmeliyim ki, bazen iyi davranışları oluyor, on dokuz ve yirmi numaralı süitler söz konusu olduğunda her zaman izin istiyor.

"Yapabilirsin.

Gardıroptaki giysileri karıştırıyor. Her tabloyu kaldırıp inceliyor. Giderken kendi kendine mırıldanıyor. Seyahat sandığının önünde diz çöküyor ve kapağı kaldırıyor. Yatağa oturuyorum ve komodini açıyorum. İlk çekmecedeki bir İncil ve bir tarak var. İkinci çekmecedeki bir zarf var.

Açtığımda bir mektup buluyorum ve okumak için yatağa uzanıyorum.

Canım benim,

Sana kalbimin derinliklerinde bir acıyla yazıyorum. Keşke seninle olsaydım. Ondan, onun yolunda yazmanın kısıtlamalarından kurtulmak ve kalbimi takip etmek isterdim. Sen de aynısını diliyor musun?

Sen benim sırlarımın koruyucususun. Bizim sırrımızın. Aşk ilişkimiz gizli kalmalı ve bana gönderdiğin her mektubu yakmalıyım, bir gün tekrar birbirimizin kollarında olmak için dua ediyorum. Umarım o gün yakında gelir. Son ziyaretinizden sonra şüphelenmeye başladı. Saldırganlaştı. Belki de benden yayılan mutluluktan. Yutamadığım gülümsemem. Kaçışım için planlar yapmalı mıyız, cesur planlar?

Paris'te otelde misin? Seni uyarıyorum, kalbim, ruhum ve bolca sevgimden başka hiçbir şeyim olmadan geleceğim. Ailen hala seni destekliyor mu?

Bir gün daha bekleyemem.

Lütfen evet deyin. Bu hayat sensiz imkansız. Je t'aime.

"Noah.

Bana döndü.

"Bir aşk mektubu! Yardımcısıyla çoktan yatmış olan kocası tarafından acımasızca muamele gördükten sonra aşkı buldu.

"Kiminle?

"Yazmıyor. Üzerinde hiç isim olmadığı için belli ki dikkatli davranıyorlardı.

Mektubu ona uzatıyorum ve o da okuyor. Bitirdiğinde bana geri veriyor ve ben de zarfa geri koyuyorum.

"Hiçbir şey almadan geleceğim de ne demek?

'Sanırım o zamanlar olduğu gibi kocası her şeyi saklayacaktı. Özellikle de ona söylemeyi planlamıyorsa. Defterlerinden birinde, akıl sağlığı için gitmesi gerektiği ve kocasının adını lekelemek için elinden geleni yapacağı yazılıydı. Ve henüz yazmadığı kelimeleri elinden alamayacağını, ancak ondan faydalanamaması için bir daha asla roman yazmamaya yemin ettiğini yazıyordu.

"Ah. Yani kariyerinin kontrolü ondaydı.'

"Evet. Sanki yazarken bile hiçbir gücü yokmuş gibi "kendi tarzında yazmanın kısıtlamalarından" bahsediyor,' diyorum. "Ve hayatını kontrol edemiyor.

O da buraya geldi. L. L. Toussaint ile kalmak için. L. L. kim, bir sonraki soru bu. L'Hotel du Parc'ın sahibinin oğlu mu?"

"Bu süitte hiç erkek kıyafeti yok. Burada erkeksi bir varlığa işaret eden hiçbir şey yok. Kadın eşyalarıyla dolu odaya bakıyorum ve her şey yerli yerine oturuyor. "Kızı! L. L. bir kadındı. *Bu* odada birlikte yaşamışlar. Bu yüzden kadın kıyafetleri farklı bedenlerde, farklı tarzlarda. Yazarımız, kocası gelip sorgularsa diye, ortadan kaybolmak, uyum sağlamak için mi sade kıyafetler giyiyordu? Ve bu yüzden aşk mektubunda L. L.'nin ailesinin hala destekleyici olup olmadığını soruyor. İlişkilerini, aşklarını desteklediklerini kastediyor. Kadınlar muhtemelen aşklarını yabancılardan gizleme ihtiyacı hissetmişlerdir ya da

en azından toplum. Yazarımız belli ki burada L. L. ve ailesinin yanına sığınmayı umuyordu; anlaşıldığı kadarıyla anlayışlı bir aile, ki bu da o dönem için oldukça ferahlatıcı bir durumdu.

Noah bana yavaş ve sıcak bir gülümseme veriyor. '*Oui!*' Bu çok mantıklı. O zamanlar Paris pek çok yerden daha ilericiydi ama iki kadın arasındaki aşk, güvenilir dostlar arasında oldukları zamanlar hariç, muhtemelen hâlâ büyük ölçüde gizli kalıyordu. L. L. hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz, ev sahiplerinin kızı olduğunu doğrulamalıyız ve umarım bu bizi yazarımızın kimliğini bulmaya götürecektir.

Bu iki kadının, o dönemde karşılaşmış olmaları gereken tüm engellere rağmen birbirlerine geri döndüklerini hissetmek kalbimi genişletiyor. Bir yanım şimdiden onları ve hikayelerini korumaya başladı, keşke doğru yolda olduğumuzu teyit edebilseydik.

'Anais! Neredesin?' Manon seslenir, sesi tizdir. Ne oldu şimdi?

"Gidip ne olduğuna baksam iyi olacak. Noah ve ben ateşkes mi yaptık? Kesinlikle öyle hissediyorum ve birlikte aşağıya iniyoruz. On dokuz gizemli süitin içindeyken daha az otoriter, daha az koca kafalı oluyor.

Manon ve ben ağacımız için mükemmel yıldızı bulmak üzere Opera Garnier yakınlarındaki 9. bölgede bulunan Galeries Lafayette'e gittik. Paris'teki tüm Noel pazarlarında alışveriş yapmayı tercih etsem de Manon beni ihtiyacımız olanı burada bulacağımıza ikna etti.

Mağazanın her vitrini Noel sahneleriyle abartılı bir şekilde dekore edilmiştir. Alışveriş merkezi, cam Neo Bizans kubbesinin altında duran yüzen Noel ağacıyla ünlüdür. Noel şarkıları mırıldanırken tüm vitrinleri geziyoruz. The Secret Library Hotel'in büyüüne kapılmamak ve onu yeniden yaratma ihtiyacı duymamak mümkün değil.

Ağaç için birkaç küçük süs seçiyoruz ve mükemmel parıltılı yıldızı buluyoruz. Manon iki gerçek boyutlu Fındıkkıran için haykırıyor ve ben de onu hareket ettirmek için elimden geleni yapıyorum. "Ama onlara ihtiyacımız var! Noel sabahı tüm bu lüks süslemelerle çevrili bir çocuk gibi. "Girişin her iki tarafını da koruyacaklar, gelecek misafirlerimizi karşılamak için Noel nöbetçileri gibi duracaklar!

"Korkunç pahalılar. "Onları ben alıyorum, sen değil. "Manon, bu para israfı.

Kendisine söylenmesine izin vermiyor ve onları kollarının altına alıyor, giderken de müşterilere ç a r p ı y o r .

"Oooh, şu şirin mi şirin Père Noël'e ihtiyacım var! Manon elinde bira fişisi tutan, kırmızı yanaklı, tombul ve neşeli Noel Baba'ya başıyla selam verir.

'Sence bu doğru mesaj mı? Sarhoş bir Noel Baba mı?'

'*Oui!* Noel'deyiz, içme, gülme ve neşelenme zamanı! Ellerim dolu. Benim için alabilir misin?'

"Getirmeyeceğim. Kendime not: Manon'u bir daha buraya getirme. "Yirmi numaralı süitte muhteşem Noel süsleri var.

"Ama elinde bira bifteği var!

Hiç çocuğum olmadı ama çok fazla şeker yediklerinde ve Noel'in büyüyle aşırı heyecanlandıklarında böyle olduklarını varsayıyorum. Pencere için Noel ışıklarına biraz para harcadım ve Nuh'unkilerden daha büyük ve daha iyi olduklarını fark ettiğimde kendini beğenmiş bir gülümsemeyi gizledim.

cansız teller.

"Gerçek bir ağaç alacağız, *değil mi?*" diye sorar. "*Evet*, elbette.

"*Parfait*," diyor Manon. "*Vin chaud* için sabırsızlanıyorum. Kuzenim ve benim pek çok Noel geleneğimiz var ve bunlardan biri de ağacı süsleyerek geçirdiğimiz bir akşam. Noel atıştırmalıklarıyla ziyafet çeker ve çok fazla sıcak şarap içerken tekrar tekrar ilahiler dinleriz. Hiç aksatmadan, genellikle kendimizi kanepede Noel filmleri izlerken buluruz. Benim tüm zamanlardaki favorim *Les Bronzés font du ski - French Fried Vacation 2* - çoğu Fransız ailenin yılın bu zamanlarında izlediği eski ama güzel bir film. *National Lampoon'un Noel Tatili* ile aynı türden tuhaf bir komedi. Manon her zaman *La Bûche - Mevsim Dayağı* - filmini seçer çünkü hayatında ve ekranda iyi bir dramı sever. Bunlar asla eskimiyor ve ben de her yıl onunla geçirdiğim o sıcacık akşamlara bayılıyorum.

Yükümüzü arabaya yükledik ve yavaşça geri döndük. Park yeri bulamayınca, Noah'ın barının önünde bir yer açılana kadar bir tur atmak zorunda kalıyorum. Dar bir yer, bu yüzden geri geri park ediyorum, geriye doğru giderken nefesimi tutuyorum, Manon zencefilli kurabiye evi yapmak ve süslemek hakkında konuşurken odaklanmaya çalışıyorum, bu da beni dehşete düşürüyor. Manon pek çok şey olabilir ama fırıncı değil. Otel yakma olasılığı daha yüksek, bu yüzden planlarını yumuşatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Onun yerine Ladurée'den zencefilli çörek sipariş edeyim. Kaldırıma koşuyorum ama arabayı küçük alana sığdırmayı başarıyorum, sadece arkamdaki arabanın tamponunu öpüyorum. *Succès!*

Ben daha kapımı açmadan, Noah işaret parmağı hazır bir şekilde bardan dışarı fırlıyor. "İşte Rue de Vaugirard'ın kralı geliyor," diye mırıldanıyorum emniyet kemerimi çözüp çıkarken. Ateşkes fikri buraya kadarmış.

"Arabamı görmüyor musun, Anais?" Sanki büyük cipine yandan çarpmışım gibi çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Paris'te kimse bu kadar büyük bir araç kullanmaz, pratik değiller, bu yüzden bir parçam Noah'ın bir eksikliği telafi edip etmediğini merak ediyor. Büyük SUV, küçük adam, ne demek istediğimi anladınız mı?

"Cipinizi görebiliyorum. Güneş ışığını engelliyor, nasıl görmeyeyim? Sorun nedir?"

"Direksiyonu sağa kırdın! Sanki şehirde yeniymişim ve yetişkin hayatım boyunca burada yaşamamışım gibi beni Paris'in park adabı konusunda azarlamaya devam ediyor.

Tiradını durdurmak için elimi kaldırdım. 'Bir gün için bu kadar mansplaining yeter, Noah. Paris'te park etmek bir sanattır ve biraz daha iyi bilseydin, böyle hafif bir sıyrığın tamamen normal olduğunu bilirdin. Bu beklenen bir şey.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Öyle mi? Peki arabamı nasıl çıkaracağım? Sen arkadan sıyıırıyorsun, diğer araba da önden sıyıırıyor.

"Belki de kullandığın araç gibi bir canavarın manevrasını yapmakta zorlanıyorsan daha küçük bir araca yatırım yapmalısın. Her zaman yaptığı gibi, hiç umursamadığımı ima eden gevşek bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Profesyonel ipucu: genellikle bunun gibi iyi bir araba yeri bulursanız, hareket etmezsiniz, çünkü bulmak zordur. Elimde olmadan sıırttım. Bu, yürürken ya da metroya binerken arabalarımızı günlerce bırakmamıza neden olan aptalca bir kural. Benim bir arabam var çünkü Francois-Xavier ısrar etti ve otel açıldığında ayak işlerini halletmek için arabaya ihtiyacımız olacağını söyledi. Şimdiye kadar bir lütuf oldu ve boşanırken arabayı elimde tutabildiğim için mutluyum, gerçi bunun nedeni çoğunlukla kredi almış olmamız. Ancak, şimdilik, elverişli konumu nedeniyle park halinde kalacak ve ayrıca kolayca çıkabileceğimi de sanmıyorum. Burada sokağa park etmek böyle bir şey. Kaos.

"Bu senden duyduğum en saçma şey Anais ve daha önce de çok saçma şeyler söylemiştin.

Hilary, kendisini bir kez daha küçümsemeye çalışan kibirli adama soğukkanlılıkla baktı. Keşke onun da kendisi gibi erkeklerle olan geçmişini bilseydi. Artık bu dünyadan olmayan erkeklerle.

'Moi? Bunu senden duymak çok zengin. Patronluk taslamanın P'sini yapan kişi.' Bunun üzerine kaşlarını çattı. Onu küçümsedim mi? İçim öfkeyle dolup taşıyor ve zihnim karmakarışık.

Manon ileri geri tartışmamızı izledikten sonra sonunda patladı: "Cinsel gerilimi bir bıçakla kesebilirim!

Keşke elimde bir bıçak olsaydı; o yalaka suratını kesip atardım!

Noah'ya verdiğim çok esprili cevap dudaklarımda kuruyor. "*Manon!* Uyarıyorum. 'Savaşan iki yetişkin olduğumuzu göremiyor musun? Hissettiğim tek gerilim, Noah bana Paris'te park etme kurallarını tam bir acemiymişim gibi anlattığında kafamın genişlemesi, oysa tam tersi doğru. Peki orada duracak mı? *Hayır*, bana bir pencereyi iz bırakmayacak şekilde temizlemenin en iyi yolunu öğretecek ya da inşaatçımın ne kadar gürültü yapabileceğine dair bir ders verecek. Daha da devam edebilirim...'

"Lütfen yapma. Bana doğru bir bakış fırlattı. 'İyi bir komşu olmaya çalışıyorum ve eğer bunu göremiyorsan, bu senin suçun. Daha önce senin durumunda olduğum ve bir iki şey öğrendiğim için sadece yardım etmeye çalışıyorum.

"Büyük bir ikiyüzlülük yaptığın zamanlar hariç.

"Ne zaman mesela? Kendinden emin kafasını eğiyor.

"Sanayi atlamamızın arka tarafa ve köşeye doğru gitmesini önerdiğinizde böyle bir şey yapmadığınız gibi.

"Benimkini ön tarafa koymak için önceki otelciden izin aldım; fark bu.

"Öyle mi? Yani sizden izin isteseydim, sizinki gibi kalmasına razı olur muydunuz?

Nefesinin altında mırıldanıyor.

Elimi kulağıma götürdüm. "Üzgünüm, seni duyamıyorum.

Manon'un kafası sanki benden Noah'ya doğru dönüp duruyor. Sanki ileri geri savrulan her espriden zevk alıyormuş gibi muzaffer bir sırıtışı var.

Noah kızarır. "Gerçekten mi?

'Hayır, neden *yalan söylemiyorsun*, Noah? Tüm erkeklerin yaptığı gibi! Ayağımı yere vurma isteğimle savaşıyorum. Bu adam beni çok sinirlendiriyor.

"Bütün erkekler yalan söylemez. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarken ben de ona galaktik güçte bir bakış fırlatıyorum, öyle ki bu bakışın kemiklerini eriteceğinden eminim. "İyi, *doğrusu*, ben yine de tüm ilgili tarafların yararına olacak şekilde arka tarafta bir yer önerirdim.

Nokta, Anais! "Yine de senin için durum farklıydı. "Bunu hallettik.

'Ve hala inatla adil oynamayı reddediyorsun. Bu senin karakterin hakkında çok şey söylüyor, Noah.

"Pek sayılmaz.

"Evet, öyle. Senin dışında herkes için kurallar! Ve topuklarımın üzerinde dönerek içeri daldım, bir kez olsun son sözü söylemeye kararlıydım. Kalbim güm güm atıyor ve bu savaşı kazandığım için küçük bir heyecan duymaktan kendimi alamıyorum!

Tam kendimi dünyanın zirvesinde hissederken, her seferinde bir kibirli adamı alaşağı ederken, Manon yeniden ortaya çıkıyor. 'Noel alışverişini içeri taşımaya yardım edecek misin? Üzerinde adın yazan bir Fındıkkıran var.'

"Gitti mi?

"Onları nerede istiyorsun? Noah iki Fındıkkıran'ı kollarının altına alarak sorar.

Mon Dieu. Manon'a bir bakış attım, o da sıırttı. "Oh, her yerde. Noah onları girişe bırakıyor ve bana dönüyor. 'Bir şey daha var, Anais...'

'Hayır, merci. Daha fazla tavsiyene ihtiyacım yok, Noah.'

Ellerini kaldırdı. "Tamam, o zaman sana arabayı çalışır durumda bıraktığını söylemeyeceğim. Cebinden anahtarları çıkarıp uzatırken alnımı tokatlıyorum. "Umarım arabayı kapatıp senin için kilitleyerek *çok küstahça* davranmıyorumdur. Haddimi aşmak istemem.

Gözlerimi devirip ikinci raunda hazırlanırken Manon "*Çocukların iyiliği* için kes şunu" dedi.

"*Les enfants* kim?

"Ben! Ben buraya her tartışmaya hakemlik yapmak için gelmeyen küçük kuzeninizim. Beni yanlış anlama, ben de herkes kadar dramayı severim, ama ikinizin gittiği hızda değil. Öpüşün artık.'

Öptüm! Bu asla olmayacak! Usulünce azarlandım, inatçı bir çocuk gibi başımı öne eğdim. "İçki? Noah'a sordum. Barışmak için uzlaştırmacı çabalarım bu kadarla sınırlı kalacak.

"Elbette.

Manon arabanın anahtarlarını benden aldı. "Sen *lait de poule* doldururken ben *de* Noel süslerinin geri kalanını getireyim.

"Tavuk sütü mü? Noah İngilizce çevirisini sorguluyor. "Bunu daha önce hiç denemedim..." Birinin neden tavuk sütü içeceğinden şüphe ediyormuş gibi burnunu kırıstırıyor.

"Bu egnog; işin içinde tavuk yok. Fransızcası iyi olsa da, sanırım her zaman kelimenin tam anlamıyla çevrildiğinde hiçbir anlam ifade etmeyen garip ifadeler vardır.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Ah, *oui*. Alnındaki teri siliyormuş gibi yaptı. "Bir tavuk nasıl sağılır diye düşünmekten kendimi kaybetmişim,

Sonra da *neden* ve nasıl böyle bir şeyin kabul edilebilir olduğunu.

Az önceki gerginlik buharlaşıyor ve kolayca kahkahalara boğuluyoruz. Buna neden tavuk sütü dendiğini merak ediyorum; daha önce hiç aklıma gelmemişti çünkü bunun hep eggnog'un Fransız versiyonu olduğunu biliyordum.

"Buzdolabında bir sürahi var," diyor Manon. 'Bu sabah yapmıştım. Arabayı boşaltmaya gidiyorum.

Lobi alanından ayrılıp mutfığa giriyoruz.

Manon sadece pişirme konusunda kötü değil, aynı zamanda içkileri de karıştıramıyor. Kendini kaptırıyor ve hiçbir şeyi ölçmüyor, alkolü her zaman fazla kaçırıyor. Muhtemelen kafamızı uçuracak ve Noah zaten death metal akşamından sonra en iyi halimde olmadığımı gördü. Düşündükçe, Manon'un bana o içkileri bilerek mi hazırladığını merak ediyorum ve şimdi bunu tekrar denemeyeceğini nereden bileceğim? Noah'nın yanında birden dilim tutuldu ve sessizliğine bakılırsa sanırım onun da öyle. Eğer tartışmıyorsak, yapacak başka ne var ki?

Eggnog'u bulup iki bardak dolduruyorum ve mutfak tezgahının etrafına oturuyoruz.

Noah bardağını benimkine doğru tutuyor.

'*Santé*. Adil bir uyarı, bu şimdiye kadar içtiğiniz en iyi içki olabilir ya da en kötüsü ve potansiyel olarak ölümcül olabilir.

Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Ben kumarbaz bir adamım.

Birbirimize sırtıyoruz ve aynı anda bir yudum alıyoruz. Tadı ölümcül değil, belki de Manon bu sefer bir tarife uymuştur.

Fena değil. Şimdi, varsayımlarda bulunmak bana düşmez ama beni hor gördüğünüz hissine kapılıyorum. Yoksa genel olarak tüm erkekleri mi?"

Diyor, sonra da böyle büyük bir varsayımda bulunuyor! Ona biraz sert mi davrandım? Bunu hak etmedi mi? İlk tepkim onu tekrar azarlamak oldu ama acaba haksızlık mı ediyorum? Gerçeği söylemeye karar veriyorum ve o da bundan ne çıkarırsa çıkarsın. "Manon size kocamın, eski kocamın bir ilişkisi olduğunu ağzından kaçırdı. Bir kez değil, iki kez değil, birden fazla kadınla birden fazla kez. Bu ihanet, söz konusu erkekler olduğunda dünyaya biraz bıkkın bir gözle bakmama neden oldu.

'Eski sevgilin şimdi nerede? Hala tekmeliyor mu yoksa ona Manon'un karışımlarından birini mi verdin?

Gülüyorum. 'Keşke bunu ben düşünseydim. Hayır, zavallı adam Tayland'a gitmiş ve garip bir kazada bir fil tarafından ezilmiş. Çok üzücü. Fil için.'

Noah gülümsüyor. 'Senin yanında en iyi davranışımı sergilesem iyi olur. Garip ama benim karım da gizemli bir şekilde öldü. Sol şakağına bir golf topu çarptı ve 9. delikte öldü.

"Vay canına, golf sahasına yakın bir yerde mi yaşıyordun?"

'Hayır, keşke. İlişkisi olduğu adam yaptı. Sevgililerimizin kurgusal ölümü hakkındaki şakaya gülüyoruz ama Noah'nın karısının kendisini aldattığını itiraf etmesi beni duraksatıyor. Bir zamanlar evli olmasına biraz şaşırdım, çünkü onu bağlılık göstermeyen bir tip olarak düşünmüştüm. Evlilik mutluluğuna ulaşmış bir tip değil. Ta ki evli olmayana kadar.

Ama Noah hakkındaki varsayımlarımda çok yanlışım. İhanete uğramanın nasıl bir şey olduğunu biliyor ve bu beni ona karşı biraz yumuşatıyor. Kalbim yaralı olmasaydı, muhtemelen karşımda oturan adamın oldukça çekici olduğunu ve kalbimin iki kez atmasına neden olduğunu kabul ederdim, ama kendi yargılarıma güvenemem. Francois-Xavier'den sonra olmaz.

"Anaïs Kütüphanesi'ne taşınalım mı?" diye sordum. 'Ateşi yakabilirim. Sandalyeler harika değil. Eninde sonunda minder eklerini değiştireceğiz ama şimdilik idare ederler.

"Kütüphane Anaïs?"

"Buna takılacağını biliyordum.

"Tek kelime etmeyeceğim.

"Devam et," diyorum, bardaklarımızı ve eggnog sürahisini toplayarak. 'Geçen gün istediğin gibi bana onun hakkında bildiğin her şeyi anlat. Oda için ne yapacağımız konusunda daha fazla fikir verebilir.

Birkaç gün sonra defterleri başkalarıyla değiştirmek üzere on dokuz numaralı süite geri götürüyorum. Kesin olan bir şey var: bu odada ikamet eden yazar, düşüncelerini güzel bir kaligrafiyle yazarak günde birçok saatini burada geçiriyordu. Ayrıca Paris'teki birçok park ve bahçeyi de keşfetmiş, yani tamamen münzevi değilmiş. Şimdiye kadar, kocasını zamparalık yaparken yakalamadan önce bile evliliğinin mutlu bir evlilik olmadığını öğrendim. Günlüklerine göre, kocası soğuk ve acımasız bir adammış ve yazar olarak elde ettiği başarı sayesinde hayatını sürdürüyormuş - tanıdık geliyor. Ancak, o zamanlar kadınlar için işler çok daha zordu ve uzun süre sessizlik içinde acı çekti, sadece yazarlığının çıkış noktası olduğu için hayatta kaldığını iddia etti. Kendi zihninin içine kaçabiliyor ve kocası gibi erkeklerin kontrolünün olmadığı kurgusal dünyalar yaratabiliyordu. Yeni aşık olmaya ve destekleyici bir çevreye kabul edilmeye övgü olarak yazılmış birçok pasaj da var. Bu aşk yavaş yavaş gardını düşürmesine yardımcı olmuş ve her gün kendini nasıl daha güvende, kaderini daha fazla kontrol altında hissettiğini yazmış.

Şimdi onun masasında oturuyor ve dağınık yığınlar halinde duran kağıtları gözden geçiriyorum. El yazması nerede olabilir? Onunla aramda bir yakınlık hissediyorum ve gizli bir el yazması düşüncesi ilgi çekici.

Kapının çalınması beni böldü. Noah kafasını uzattı. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm.

"Takıntılıyım," diyorum dürüstçe. Kendi romanım ilerlerken, bu odanın çekiciliği çok fazla ve kendimi sık sık gece geç saatlerde burada buluyorum,

Şimdi olduğu gibi. "Bar kapalı mı?

"Evet. Yarından itibaren neredeyse her gün bir Noel etkinliğim var.

"Bundan hiç sıkıldınız mı?

"Bazen.

"Otursana," diyorum ve yatağı işaret ediyorum, sonra da kızarıyorum. Odada kitaplarla ya da kâğıtlarla kaplı olmayan tek yer orası. Geçen akşamki eggnog sohbetimizden beri Noah'ya karşı yumuşadım; kalbimin etrafındaki buzların bir kısmı eridi. Zaman zaman hala çekilmez olabilse de, bunun çoğunlukla caz dönemi ve klasik yazarlar gibi bir konuda tutkulu olduğunda olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

"Hiç yazmak istedin mi?" diye soruyorum. Noah, Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Orwell gibi yazarların hayatlarının inceliklerini öğrenmekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Sadece eserlerinin hacmini anlamakla kalmıyor, aynı zamanda nasıl yaşadıklarını ve kimleri sevdiklerini de biliyor.

Başını sallar. "Asla. Korkarım o yeteneğe sahip değilim. Okumayı, böyle bir şeyin mekaniği hakkında endişelenmeyecek kadar çok seviyorum. Bu itiraf karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "TAMAM. Başını öne eğdi. 'Beni orada yakaladınız. Edebiyatı incelemekten ve tartışmaktan hoşlanıyor olabilirim, ki muhtemelen bu bazen kendini beğenmişlik olarak algılanabilir, ama yazma becerisine sahip olmadığımı biliyorum.

"Sen, kendini beğenmiş?

"Bir ya da iki kez bahsi geçti.

"Oui. Bir sırtışı bastırıyorum. Aramızda hafif bir değişim oldu, ama bu oda ve sırları söz konusu olduğunda Noah'ya güvenebilir miyim?

Hayatımda ona güvenebilir miyim? "Sana burada yardım etmek isterim.

Geçmişimi bildiğinde şaşırabilirsin.

Hayatım boyunca edebiyat akademisyeni ve eleştirmeniydim.

Şaka yapıyor olabilir diye yüzüne bakıyorum. İfadesi ciddi ve sanırım uyuyor: edebi barı, havası, tüm Noah kişiliği.

'Bu beni neden şaşırtmadı, özellikle de eleştirmen kısmı? Demek öyle yapıyorsun.

Bu tür şeylerin mekaniği hakkında ne biliyorsunuz?

"Biraz. Bunu göğsüne yakın tutuyor.

"Sürpriz. Noah ilk düşündüğümünden daha muamma. Edebiyat okuduysa barının Hemingway'e bir övgü olmasına şaşmamalı. "Neden o dünyayı geride bırakıp bir bar açtın?

Pencereden dışarı bakıyor. Buradan Jardin du Luxembourg'un kapıları görülebiliyor, ağaçlar rüzgârlı havada sallanıyor.

"Eski eşimle Amerika'da bir üniversitede birlikte çalışıyorduk. Onu ve golf arkadaşını öğrendiğimde... İşime karşı kalbimi kaybettim. Aslına bakarsanız her şey için kalbimi kaybettim. Her gün ofisimde, onunkinin karşısında oturup hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Sanki evliliğimize el bombası atmamış gibi onunla normal bir şekilde çalışamazdım.

Aramızda sadece kalp kırıklığının ritmiyle sessizliğe gömülüyoruz. Bu durumda gerçekten yardımcı olacak ne söyleyebilirsin? "Ve böylece Fransa'ya mı geldin?

Bana döndüğünde gözlerindeki hüznün dağılmıştı. Sanırım bu acı, bu ihanet asla tamamen yok olmuyor, ama en azından Noah bunu kontrol edebiliyor gibi görünüyor. "Hep Paris'te yaşamak istemiştim. Kayıp Nesil'i okuduktan sonra nasıl istemeyeyim? Ama karım bu fikre sıcak bakmadı. Burada tatil yapmayı bile düşünmedi. İşimiz dışında pek ortak noktamız olmadığını şimdi anlıyorum. Her şey bittiğinde, hem de kötü bittiğinde, bavulumu topladım ve ayrıldım. Uzun süreli vize için başvurduğum ve Fransız Konsolosluk Otoritesi edebiyat alanındaki kapsamlı çalışmalarına ve bunu bir işe dönüştürmeyi planladığıma dayanarak vize verdi. Hemingway etkisi. Onu burada çok seviyorlar."

Karşılıklı sırtıyoruz. "Buraya taşınalı ne kadar oldu?

"Altı yıl önce. İlk yaptığım şey Fransızca dersleri almak oldu. Lisede biraz çalışmıştım ama çok paslanmıştım.

"Ve sonra barı buldunuz?

"Evet, gördüğümde kendime ait bir yer yapmak için mükemmel bir yer olacağını bildiğim nemli, küçük, yıkık dökük bir bar.

"Eski karınla hâlâ görüşüyor musun? Neden sorduğumu bilmiyorum ama Noah'ın onu affedip affetmediğini ya da kalbinde hala o nefreti taşıyıp taşımadığını merak ediyorum. Sanırım bu ihanet, aşağılanma hissinin tamamen hafifleyip hafiflemediğini bilmek istiyorum.

"Doğrudan değil. Avukatlar aracılığıyla iletişim kurduk ve boşanmamızı rekor bir sürede hallettik çünkü o yeniden evlenmek istiyordu, ben de barı satın almak istiyordum. İkinci evliliğinin de yakın zamanda sona erdiğini duyduğumda hiç memnun olmadım. Ona iyi şanslar diliyorum ama aradığını bulabileceğini hiç sanmıyorum.

"O da ne?

"Bir sonraki en iyi şey.

"Ah. Peki ya sen? Tekrar evlenir misin? Bir aile sahibi olmak ister misin?"

'Evet, bunu çok isterdim ama benim için gerçekleşir mi bilmiyorum. Bu yıl kırk yaşına girdim ve bu yaş her ne kadar yaşlılık sayılmasa da, bekarken bir eş ve aile hayal etmek oldukça zor görünüyor. Peki ya siz? Evliliği ve çocukları denklemin içinde görüyor musun?

Düşünüyorum. "Acı ve olası bir iflastan başka bir şey düşünemeyecek kadar kalbim kırıldı. Otuz sekiz yaşındayım ve ufukta bir erkek olmadığına göre o geminin kalkıp kalkmadığını ben de merak ediyorum. Sonsuza dek sürecektir mutluluğumu bulmak istiyorum ama kendime yeniden güvenmek için nasıl izin vereceğim? Ya aynı hatayı yaparsam? 'Şu anda tek odak noktam burası ve yazdıklarım. Eğer bu işi başaramazsam, elimde kalan her şeyi kaybedeceğim. Daha fazla düşünmeden, "Acaba kafa kafaya verirsek onun kim olduğunu bulabilir miyiz?" diyorum. Bu yazar oteli başarıya ulaştıracak anahtar olabilir miydi? Bu süreçte yüz yıllık bir gizemi çözebilir miyiz? Yoksa her şeyi gizli mi tutayım? Onun sırlarını dünyadan saklayayım mı?

"Ben de dahil olmak isterim. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama 1920'lerin edebiyatı hakkında bir iki şey biliyorum, bu yüzden belki biraz yardımcı olabilirim.

"Bu yardımı memnuniyetle kabul ederim, ancak odayı ve içindekileri şimdilik sessiz tutmak istiyorum.

"Evet, bana güvenebilirsin, Anais. Sözlerindeki doğruluğu hissediyorum. Noah'da bir samimiyet var ve umarım onunla ilgili sezgilerim doğrudur. Onu olduğu gibi kabul edersem, hassas, bilge ve çoğu zaman duygulu biri ama Francois-Xavier de öyleydi. Noah gerçek mi? Keşke kesin olarak bilebilseydim çünkü birlikte bu kadar güzel zaman geçirdiğimizde kalbimde bir çarpıntı hissediyorum.

Mersi. Bir şey daha var. Masanın üzerinde, bir yığın kâğıdın altında bir daktilo bulduk. Makaranın içinde şöyle yazan bir kağıt parçası vardı: "*Ruhumu huzur içinde tut. Son el yazmamı güvende tut.*"

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı. "Yirmili yıllarda yaşamış bir yazarın gün ışığına çıkmamış gizli bir el yazması mı var?

Başımı salladım. "Ve deftere yazdığı diğer yazılardan dolayı onun önemli biri olduğuna inanıyorum.

Noah'ya kişisel günlüklerde o ana kadar okuduklarım hakkında bilgi veriyorum ve bunları kendi zamanında okuması için ona sunuyorum.

"Günlük kayıtlarına tarih attı mı?

"Şimdiye kadar okuduklarımın hepsi 1924 yılında yazılmıştı.

Çenesini ovuşturup düşünüyor. "Ve o tarihten önce geleneksel olarak yayınlandığını mı ima ediyor?

Başımı salladım. "*Evet*, bir dizi kitabın değişen yayıncılık başarısından bahsediyor ve sonra beklentileri aşan "kaçak" bir roman hakkında heyecan duyuyor, ancak kitabın adından hiç bahsetmiyor; sadece "yaz romanı" veya "sahilde geçen roman" olarak bahsediyor, bu yüzden devam edecek pek bir şey yok.

'O zamanlar yayınlanmak zordu. Nadirdi. Özellikle de takma isim kullanan kadınlar için, ki onun takma isim kullandığını biliyoruz. Yine de burada daha sonra araştırmak üzere notlar almaya başlamamız için yeterli bilgi var. Peki ya kocası, onun kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?

'Yanlış hatırlamıyorsam "tahammül edilemez bir çehreye sahip vahşi bir boğa".

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

"Üzücü olan şu ki," diyorum, "anladığım kadarıyla, evliliğinden kurtulduktan sonra telif ücretleri doğrudan ona gitmeye devam ediyordu, dolayısıyla yayıncılığa son vermek istiyordu. Neden böyle olsun ki? Neden kendi telif haklarını elinde tutamadı?

Tüm bunları düşünerek sessizliğe gömülüyoruz. "*Evet*, neden?" diye soruyor, on dokuzuncu süitin gizeminden gözleri parlayarak.

"L'Hotel du Parc'a kaçtı ve kendisini kontrol eden kocasının faydalanabileceği bir kelime daha yazmayacağına dair kendine söz verdi. Burada yaşadı ve kendi keyfi için bu defterlere yazdı. L. L.'nin ailesi burada onun mahremiyetini korumuş olmalı, ama yaşamaya nasıl gücü yetiyordu? Herhalde cömertlikleri, yaşam masraflarını ve özel süitini ödemeye denk değildi.

Noah ensesini ovuşturur. 'L.L.'nin kim olduğunu araştırabiliriz. Önde gelen bir aileyse mutlaka bir kayıt vardır. Bütün bu kâğıtları karıştırdıkça daha çok şey öğreneceğiz. Masadaki diğer defterler. Etrafa saçılmış romanlar bile bir ipucu sunabilir.

Masadan bir kitap aldım. İçinde romanda hoşuna giden ve gitmeyen şeylerle ilgili düşünceleriyle dolu bir not kartı var.

"Evet, belki burada daha fazlasını bulabiliriz. Garip; onun sırlarını ortaya çıkarmak istiyorum ama tozlu kâğıtlarını karıştırmak, özel günlüklerini karıştırmak saygısızlık gibi geliyor. On dokuzuncu süit bunca zamandır kilitli tutuluyor ve biz sanki izinsiz giriyormuşuz gibi geliyor.

Noah odayı inceliyor. "Asıl soru şu: Oda neden saklanmıştı?

"*Oui*.

'Odasını karıştırmak konusundaki çekincelerinizi anlıyorum ama sırlarını ortaya çıkarmak için doğru kişi olduğunuzu hissetmiyor musunuz? Son el yazmasını neden güvende tutmak istediğini doğal olarak anlayan bir yazar. Büyük olasılıkla edebi bir gizemi, bu kaçak yazarın kaderini çözebilir ve son eserlerini paylaşabilirsiniz.

Bir sessizlik var, sanki odanın kendisi nefesini tutmuş gibi. Bu nasıl olabilir? Biz ona yapılan yanlışları düzeltene kadar bir şekilde burada sıkışıp mı kaldı? İçimi kemiren bir endişe var.

"Bu, kitabı güvende tutmak için onun isteklerine karşı gelmek anlamına gelir. JP bana pencereleri yeniden kapatma ihtiyacı nedeniyle bütçenin patlayacağını söylediğinde el yazmasını satmayı düşündüğümü hatırladığımda yüzüm kızarıyor. Panik beni ele geçirmişti. Bunu asla gerçekten yapmazdım, değil mi? En azından kendi maddi kazancım için. "Ama bununla ne demek istedi?

"Bunu, kocasının kitabı ele geçirmesini ya da telif haklarından faydalanmasını istemediği şeklinde anlıyorum.

Hafif bir yankı var, sanki bu odanın içindeki kelimelerin nabızı varmış gibi. Bize yol mu gösteriyor yoksa bu gizem beni tuhaf bir karmaşaya mı sürüklüyor?

Noah elini dantel yorgan örtüsünün üzerinde gezdiriyor. "Sence yazar ve L.L. otelden ayrıldılar ama geri dönmeyi planladılar ve bu yüzden mi duvarı yaptırdılar?

"Neden sadece odaları kilitlemiyorsunuz?

"Bu bir gizem.

Sonraki kısa süreyi kağıtları ve günlükleri inceleyerek, daha fazla araştırmak için ilgi çekici noktaları not alarak geçiriyoruz.

* * *

Juliette ve ben Rue de Seine boyunca elimizde şemsiyelerle yürüyoruz. "Timothée ve Zac Père Noël işini aldılar. Kiki bir bistroda bulaşıkçı olarak iş buldu. Ben hala yürüyüş turları yapıyorum ama havalar böyle giderken ve Noel yaklaşırken pek gelir getirmiyorlar.

"Peki ne yapacaksın?

Yanaklarının elmaları renklendi. "Çok kısıtlı bir bütçeyle tadilat yaptığınızı biliyorum ama otelin etrafındaki herhangi bir iş için beni düşünür müsünüz? Hollanda'ya gitmeden önce birikimlerimi tüketmemem için herhangi bir miktar para yardımcı olacaktır. Belki boyamaya yardım edebilirim?"

Boyama işinde çok geride kaldık, eminim Manon yardım edecek fazladan birileri olsa sevinçten havalara uçardı. Depodan sattığımız eşyaların talih kuşundan hâlâ biraz para kaldı.

"*Evet,*" diyorum ve ona parlak bir gülümseme veriyorum. 'Resim yapmak için yardımını çok isteriz, Juliette. İkimiz için de adil olan bir rakam üzerinde çalışacağız.

'*Merci!* Bunu gerçekten takdir ediyorum, Anais.'

'Ben de öyle. Bir çift el daha olursa kitabıma dönmek için daha erken kaçabilirim...'

'Kitaplardan bahsetmişken, size göstermek istediğim park burası. Paris'in edebi haritası için başka bir yer. Burası Gabriel Pierne Meydanı.

Burası heykellerin ve bir çeşmenin bulunduğu Arnavut kaldırımli küçük bir park, ama asıl dikkat çeken açık kitap şeklindeki banklar. "Bu muhteşem.

'Kiraz çiçeği ağaçları pembe çiçekler açtığında çok güzel oluyor. Genellikle sessizdir; pek çok insan bu parkın varlığından haberdar değildir. Paris haritasında çok önemsiz görünüyor.

'Okumak için mükemmel bir yer. Bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Konuklar buranın varlığından haberdar olmayı ve yalnızlığın tadını çıkarmak için bir kitapla ziyaret etmeyi sevecekler.

"Rica ederim.

"Burası Quai de Conti'deki Bibliothèque Mazarine'e yakın, dolayısıyla konuklar her iki yeri de kolayca ziyaret edebilir.

"Edebi olmasa da, yakınlarda Officine Universelle Buly 1803 adında muhteşem bir *parfümeri* de var. Doğal ürünlerle *parfümler* ve losyonlar yapıyorlar ve turistler arasında çok popülerler. Dükkân eski bir eczane gibi görünüyor.

"Hadi gidip bir bakalım.

Noel ışıkları Rue de Vaugirard'da bir aşağı bir yukarı şenlikli bir şekilde parılıyor. Manon ve ben, bir saat önce burada olması gereken Noel ağacımızın teslim edilmesini beklerken kavurucu yağmurda ayaklarımızı sürüyerek ilerliyoruz. "ceride bekleyelim mi? Manon soruyor, nefesi sis gibi dışarı çıkıyor.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. "Mesajında birkaç dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. Manon inliyor. "Muhtemelen park yeri bulamaz.

"şte burada! Taze köknar ağaçlarıyla yüklü bir kamyonu gösteriyorum. Adam kaldırıma yanaşıyor ve kamyonetten atlıyor. '*Bonsoir*', zgnm geciktim. Trafik.

Ağacın bağını zyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna atıyor. "Nereye koymamı istersiniz?

Onu Anaıs Kütüphanesi'ne, ahşap döşemeyi korumak için bir paspas yerleştirdiğimiz pencerenin yanına yönlendiriyorum. JP'nin ekibi kütüphane odasını dn bitirdi, parkeler cilalanarak parlatıldı ve alan neredeyse bomboş, taze ağaç dışında, yarın duvarları boyamamız için hazır.

Adam bize ağaca nasıl bakacağımıza dair talimatlar veriyor ve biz daha ona biraz *vin chaud* ikram edemededen çekip gidiyor.

"şimdi eğlenceli kısım! Ben söylüyorum. 'Ağacı süslemek. Sanırım en tepeye yıldızı koyan kişi olmak için benimle kavga edeceksin.

"Ah - *oui*.

'Dekorasyona başlamadan önce bir Noel tabağı yapalım mı? Bugün erken saatlerde bir dilim double kremalı brie ve zencefilli makaron aldım ve...'

Bir dizi iç çekti. Genellikle Manon ve ben bütün bir akşamı ağacı süsleyerek geçiririz. Araya bir bardak yumurta likörü koyar, tatlılara yumulmadan önce vücut ağırlığımız *kadar* yıllanmış sosis ve baharatlı sosis yeriz. Şimdi, sanki burada olmak istemiyormuş gibi benden başka her yere bakıyor.

Saatine bir bakış atarken gözlerimi kısıyorum. "Gitmen gereken bir yer var mı? diye soruyorum.

Bakışlarını

kaçırıyor. "*Manon*.

Bir Gui eşiği süsüyle oynuyor. "Tamam, *tamam*. Bir randevum var ama seni iptal etmemi büyütmeni istemedim, özellikle de geleneksel Noel ağacı süsleme günümüzde.

Gui eşiğini elinden alıyorum, çünkü ellerini ovuşturarak eşiğin başını kesmek üzere. 'Başka bir gün dekore edebiliriz, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, bunun yerine yazmaktan mutluyum çünkü ilk taslak için önümde çok uzun bir yol var. "Neden bana bir randevun olduğunu söylemedin?

"Çünkü sana her ayrıntıyı anlatana kadar bana durmaksızın sorular soracak ve telaşlanacaksın.

'*Oui!* Büyük kuzen olarak bu benim işim değil mi?

Kim o?' 'Boş ver!'

Manon ve erkekler arasında hep böyle olmuştur. O bağlanacak biri değil, bu yüzden onu her zaman acımasızca sorgulayacağım, uzun süreli ilişkiler istemediği, tek bir erkeğe bağlanmayı kabul etmediği ve bu konuda çok açık ve dürüst olduğu gerçeğinden etkileneceğim. Bunu benden saklamaya çalışmak ona göre değil.

"Tamam, onu sormayacağım. Nereye gidiyorsun?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. Coy Manon benim tanıdığım bir Manon değil. "Jardin des Plantes, ışıkların kış festivali.

Botanik bahçeleri 5. bölgedeki Latin Mahallesi'nde yer almaktadır. Her kış bahçeler görkemli bir şekilde aydınlatılır ve her yıl genellikle koruma ile ilgili farklı bir tema işlenir. Oldukça etkileyici bir deneyimdir ve hem yerel halk hem de turistler arasında popülerdir.

"*Bonne journée*.

Bana sert bir bakış attı. "Bu kadar mı?"

"Ne?

'Hadi, Anais. Hiç bu kadar kolay pes etmiyorsun. Merak etmiyor musun?'

"Ama sen dedin ki...

'Beni ne zaman dinliyorsun ki? Normalde bana boyun eğdirmek için gözümü korkutuyorsun.

"Burada kamçılanıyorum, Manon. Tüm bu kıvrımlar ve dönüşler.'

"Peki, eğer bu işin peşini bırakmayacaksan. JP ile bir randevuya çıkacağım ve bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair tek bir kelime bile duymak istemiyorum.

Yutkundum. "JP, bina yöneticimiz JP mi?" "Aynen öyle.

Avucumu kaldırıyorum. "JP ile aramızdaki iş ilişkisini etkilemeyecek iyi seçimler yapacağınıza güveniyorum.

'Hayır, güvenmiyorsun. Bana zerre kadar güvenmiyorsun.'

Kaşlarımı çattım. 'Neler oluyor, Manon? Bilmece gibi konuşuyorsun.'

Ellerini sıkmaya devam ediyor. Kıpır kıpır ve dikkati dağınık; bu hiç ona göre değil.

O cevap vermekte zorlanırken, "Ah. Bu senin ilk randevun değil, değil mi? Son zamanlarda benim gizli kütüphaneye kapandığım ve onun 'arkadaşlarıyla' buluşmak için dışarı çıktığı tüm o zamanları hatırlıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim, çünkü Manon'un Parisli pek çok arkadaşı var.

'Hayır, bu bizim üçüncümüz. Ve' - Manon'un yüzü asıldı - 'çok tatlı biri. Gerçek bir beyefendi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

'Daha önce böyle hissetmedim de ne demek? Neden hoşlanmıyorsun?' Manon JP'nin kalbini kırarsa ne olacağını düşünüyorum. İdeal olmayacaktır ama gerekirse her türlü gariplikle başa çıkabiliriz.

"Onu seviyorum... seviyorum? Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bu delilik. Üzerime bir büyü yaptı ve bundan kesinlikle nefret ediyorum.

Çenem düştü. Manon aşık mı? Aşkın aşk romanları için bir kavram olduğunu iddia eden asi kuzenim mi? Dünya çok fazla seçenekle dolu olduğu için asla tek bir kişiye bağlanamayacağını söyleyen? "Onu *seviyor* musun? Üç buluşmadan sonra mı?"

"*Evet* ve bana böyle hissettirdiği için ondan aynı ölçüde nefret ediyorum. Yüzünü kapattı ve feryat etti. O kadar şaşırdım ki nasıl tepki vereceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Manon her zaman erkekleri gözlerine aşk kalpleri takılır takılmaz uzaklaştırır. Acımasızdır ve sevgilisi ona ulaşip neden ortadan kaybolduğunu ve bir umut olup olmadığını sorduğunda birçok telefonun ucunda ben vardım.

Pek çok kez kötü haberin taşıyıcısı olmak ve zavallı erkekleri, eğer zorunlu ayrılık mesajını aldılarsa, *bununla ilgilenmiyorum*, o zaman umut yok diye aydınlatmak zorunda kaldım. Daha önce hiç aşk acısı çeken bir Manon'la karşılaşmamıştım, bu yüzden nasıl bir yol izleyeceğimi bilemiyorum.

'Ama... ama... üç buluşmadan sonra bir adama nasıl aşık olursun?

Omuz silkiyor ve kazağının kolunu çekiyor. "Bir anda oldu. Kendimi yapış yapış ve sersemlemiş hissettim ve ondan etkilendim. Nasıl kapatabilirim?"

"Yapamazsın! Sen aşk sarhoşusun. *Mon Dieu!* Bu ciddi bir durum.' Üzüntüyle başını sallar. "Peki JP nasıl hissediyor?"

Yüzü kızgınlığın resmidir. Sadece Manon hem aşık olup hem de ondan nefret edebilirdi. "Emin değilim. Muhtemelen tam tersi, çünkü *aniden* onun huzurunda tutarlı cümleler kuramıyorum. Düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken yüzüm kızarıyor ve tökezliyorum. Bu en kötüsü!

Elimde olmadan gülüyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum, her ne kadar kişisel alanına girilmesiyle ilgili sorunları olsa da. Bu durumda kuralları çiğnemek haklıydı. Bir bez bebek gibi kollarıma yığılıyor. 'Bu his ne zaman geçecek? Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Tükenip gideceğim ve öleceğim. Uyandığımda, sonunda bitkin bir uykuya daldığımda aklımda o var. Keşke ona o eşek şakalarını hiç yapmasaydım! Erkekler böyle şeylere bayılır, bak şimdi ben ne yaptım.

'Dramatik olduğundan falan değil, Manon. Çoğu insan aşık olma hissinden hoşlanır.

'En büyük sorun bu: Aynı anda hem düşüyormuşum hem de yüzüyormuşum gibi hissediyorum, sanki demir atmamışım, bağlantım yokmuş, güvensizmişim gibi! Neden o, neden şimdi?"

"Seni zavallı şey. Kahkahamı bastırıyorum.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor omzuma karşı. 'Ve şimdi beni muhteşem bir ışık gösterisine götürmeye geliyor, orada bir akşam daha geçireceğim, iğneleyici sözler söyleyemeyeceğim ya da onu kol mesafesinde tutamayacağım. Muhtemelen onu tekrar öpeceğim ve bunun bana hissettirdiği iyi duygular yüzünden nefes alamayacakmışım gibi hissedeceğim.

"Kendi aşk hikâyedeki kahramanı buldun mu Manon? Kıpırdanarak elimden kurtuldu ve saçlarını düzelterek geri çekildi.

'Ben o aşk romanı saçmalıklarına inanmıyorum. Bunu sadece boşandıktan sonra seni heyecanlandırmak için söyledim, çünkü sen o saçma sapan kalpten kalbe, ruh eşlerine, ilk görüşte aşk saçmalıklarına inanıyorsun.

"Ah - *merci*?

Yüzünü buruşturarak, "Bu işi bitirsem iyi olacak" diyor.

Gülüyorum ve koluna destekleyici bir dokunuş yapıyorum. 'İşte ruh bu. Git ve eğlen, başka bir zaman süsleriz.

Manon sanki ölüme yürüyormuş gibi omuzları çökmüş bir halde oradan ayrılıyor. Her zamanki gibi şaşkınlıkla başımı sallıyorum ve eşek süsünü güvenli bir şekilde kutusuna geri koyuyorum.

Yazma zamanı. Odamda, önceki denemelerimi gözden geçirirken, kahramanlarımın hayatta kalması için mücadele etmemin nedeninin, kurgusal ve kendi yaratımım olmalarına rağmen motivasyonlarından şüphe duymam olduğunu fark ettim. Bu ne kadar vahşi? Kendi güvenim o kadar kırıldı ki, hayalimde canlandırdığım adamların içine sızdı!

Peki neden önceki kahramanlarıma *benzemeyen* erkekler yaratmıyorum? Kalpleri kırılmış erkekler, yan odadaki huysuz, hırçın adam gibi, bu kabadayılığı bir kalkan olarak kullanan ama özünde kadın kahramanıyla aynı ihanete uğramış erkekler? Böylece hem ilişki kurabilir hem de güvenilir *olabilirler*.

Hilary kükreyen ateşin önünde bir battaniyenin altına sokulmuş, komşusu, açık sözlü, edebiyat aşığı Joel'in bu akşam ne yaptığını ilk kez merak etmiyordu. Onun dünyasında önemli olduğundan değil. Aslında hiç de değil. Sadece yolları sürekli kesiştiği için merak ediyordu ve böyle soğuk bir kış akşamında düşünecek başka ne olabilirdi ki? Boşandığından beri, akşamları başa çıkması en zor zamanlar olarak görüyordu. Çiftlerin genellikle birlikte yemek yediği, bir filmin karşısına geçtiği ya da bir şişe şarabı paylaştığı geceler. Tek başına, yalnızlığın kalbine sızdığı büyük bir zaman boşluğu, bir delik gibi hissediyordu. Bir kız arkadaşını aramalı, dışarı çıkmalıydı ama bu çok fazla çaba gibi geliyordu. Ona evliliğinin sonu hakkında sorular soracaklardı, eski kocasının aldatmasıyla ilgili aynı utanç verici hikayeyi anlatacaklardı ve kim tüm bunları tekrar anlatıp kendisine yansıyan acıma duygusunu görmekten rahatsız olabilirdi ki?

Hayır, onun yerine bir Noel romantik komedisi izler ve komşusu Noah'yı hayal ederdi.

Margaret'in kelime sayısını artırmakla ilgili tavsiyesini hatırlayarak tekrar okudum. Sonra kocaman bir yazım hatası fark ettim ve düzelttim:

Hayır, onun yerine bir Noel romantik komedisi izler ve komşusu ~~Noah~~-Joel'i hayal ederdi.

Neden aklımda o var, aslında ondan hoşlandığımdan değil, hiç de değil! Daha çok ortak bir bağımız var, ikimizin de evliliği eşlerimizin sadakatsizliği nedeniyle yıkıldı, bu yüzden şimdi aramızda bir yakınlık var. Yoksa bu kırılgan kalbimi korumak için kendime söylediğim bir yalan mı? Kağıt üzerinde Noah, bariz kusurlarına rağmen mükemmel, ancak tüm kahramanların kusurları vardır ve onunki yüzeysel, küçük şikayetler, son sözü söylemek ya da otoriter olmak gibi. Hile yapmak ya da ikiyüzlü olmak gibi büyük karakter kusurları değil. Yine de aşk için zamanım yok. Bu taslağı bitirmeli, oteli kurtarmalı ve yüz yıllık bir gizemi çözmeliyim!

İşe geri dönüyorum, aklıma ne gelirse yazıyorum, devam ederken düzenlememeye çalışıyorum. Saatin tik takları gibi her kelime önemli, yüksek sesle ve net.

Dağınık olsun ama gerçekleşsin.

Yarı başarılı bir yazı gecesinin ardından erkenden uyandım, kütüphaneyi boyamak istiyordum, böylece daha sonra sadece ağacı değil, sokaktan görülebilen tüm odayı süsleyebilecektik. Juliette, JP'nin bitirdiği ikinci misafir süitine odaklanırken, Manon ve ben de kütüphaneye odaklanıyoruz; ucuz kontrplak rafları siyaha boyamak da buna dahil, böylece renkli sırtlar öne çıkacak ve rafların daha iyi günler gördüğü gerçeğini gizlemeye yardımcı olacak.

JP'nin hala renkli şişeler ve cam eşyalarla süslemeyi planladığımız basit bir bar alanı kurması gerekiyor. Ritz'deki Bar Hemingway kadar gösterişli bir şey olmayacak ama Anaïs Nin'in çerçevelettiğim ve odanın etrafına asacağım birçok resminden cilveli bir şekilde aşağıya bakan Anaïs Nin ile ücretsiz bir iki içki içebilecek misafirlerimiz için hoş bir ek olacak. Ancak biz duvarları boyayana kadar bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecek.

Manon nerede?

Uzaktaki duvar boyunca plastik paspas serdim ve ışık düğmelerinin ve pencerelerin etrafını bantladım. Saatime bakıyorum; kuzenimin kahvaltı saati yaklaşmış ve hala ondan bir iz yok. Aslında JP'yi de görmedim ama o genellikle merdivenlerden inip çıkarak çalışanlarını denetliyor ve ortaya çıkan sorunlarla ilgileniyor.

Boya kutusunu açmadan önce, onu kontrol etmek için Manon'un süitine gidiyorum. Kapıyı çaldım ama yanıt alamadım, kapıyı açtığımda onu ve JP'yi birbirlerinin kollarında kıvrılmış uyurken buldum. Manon'un bir sevgilisini kalması için davet etmesi

Bir yanım bunun onun için gerçek bir şey olup olmadığını merak ediyor. Geriye doğru sürünüyorum ve muhabbet kuşlarının uyumasına izin veriyorum. JP çok çalıştı ve ben de ona yatmayı çok görmeyeceğim. Tam kapıyı kapatırken cep telefonum çalıyor; onları rahatsız etmemek için hemen uzaklaşıyorum.

"Allo?"

'Kelime sayısı nasıl? Hangi sayılardan bahsediyoruz?' Neden arayanın kimliğini kontrol etmedim ki! En azından sesimi neşelendirmek, her şey *yolundaymış* gibi neşeli görünmek için kendime bir an vermişim.

'Sana da merhaba Margaret. Sanırım iyisin. Kaba sorusu ve her zamanki selamlama eksikliği nedeniyle ona takılmadan edemiyorum.

"Saçmalamayı kes, Anaïs.

Sırıtiyorum. "Hoşbeşi geride bıraktığımıza göre, üç bölüm yazdığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum ve bu ideal ya da yeterli olmasa da, en azından bir şey. Buradan devam edebilirim ama... dağınık olacak.

'Üç bölüm mü? Bu kadar mı?' Sesi o kadar yüksek ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. 'Son konuştuğumuzdan beri ne yaptın da sadece üç bölüm yazdın? Sakın bana tadilat yüzünden olduğunu söyleme, oysa ağır işleri bir inşaatçıya yaptırdığını biliyorum. Sosyal medya paylaşımlarını gördüm.'

"Şey, bulduk..." Ona gizli kütüphaneden bahsetmek üzereydim ki vazgeçtim. Margaret, değerli olabilecek gizli bir el yazmasına dair bir ipucu varsa bir sonraki uçağa binebilirdi. Onu, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla, gözleri konsantre olmuş bir şekilde on dokuz numaralı odayı didik didik edip hazine ararken hayal edebiliyorum.

"Neyi buldun?"

'Yenileme çalışmalarının zaman alıcı olduğunu fark ettik. Evet, JP "ağır işleri" yapıyor ama biz hala otel için malzeme tedarik ediyor, web sitesini ve sosyal medya sayfalarını oluşturunuz. Boyama, temizlik, yangın söndürücüleri ayırma, güvenlik protokolleri, tüm eğlenceli şeyler. Böyle bir projenin perde arkasında çok fazla iş var.

'Peki bu beni nasıl etkiler? Haydi, Anaïs. Bu işi halletmem gerek, tamam mı?' İç çekiyorum. "Halledeceğim, söz veriyorum.

"Güzel.

Son teslim tarihine bir aydan az kaldı. Dağınık bir ilk taslağı oldukça hızlı bir şekilde yazabilirim, ancak bu, tüm kahramanlarımı sakatlamayı ve parçalamayı kendime görev edinmeden önceydi. Yine de artık bunu aştığımı hissediyorum. Ajansıma en uzun yazar tikanıklığı hakkında keşfettiğim şeyi itiraf ediyorum

kariyerimin. "Çözdüm! Bu tıkanıklığın nedeni, tıpkı eski kocam gibi, gösterişli ve kibar, başka pek bir özelliği olmayan kahramanlar yazmaktı. Elbette, bu tür erkekler çekicidir ama sadece yüzeysel olarak. Yarattığım bu yeni kahraman, bir şairin ruhuna sahip, ama aynı zamanda ellerini de iyi kullanıyor. Güçlü, vahşi ve kontrolü ele alıyor. Gerçi aptalca erkekçe şeyler söylüyor ama bunun nedeni kendi acısını saklıyor olması.

"Az önce Noah'ı tarif ettin! Manon bir anda ortaya çıkıp omzumun üzerinden bağırınca yerimden sıçıyorum. İsteddiği zaman bir ninjanın gizlilik becerilerine sahip.

"Noah, ha? Margaret öyle diyor. 'Yandaki adam mı? Belki de seni ziyaret etmemin zamanı gelmiştir, ha? Sadece iş konuşmak için. Aslında fena fikir değil. Beni o beş para etmez ünlü sürüngen Wells'le reklam turuna çıkmaktan kurtarır,' diyor, sanki kendi kendine düşünüyormuş gibi.

Telefon konuşmamı dinlemeye niyetli olan Manon'u itiyorum. 'Ziyarete gerek yok, Margaret. Henüz değil. Otel açılana kadar bekle ve ben de sana rahat etmen için yenilenmiş bir süit sunayım.

'Tamam, tamam, tek önerim belki *de* romantik türden küçük bir ilhama ihtiyacın olduğudur. Şu Noah denen adamla kısa bir kaçamak yapmak çok mu kötü olurdu? Tabiri caizse zamanı yeniden başlatmak. Eski kocanızı aklınızdan tamamen çıkarın ve o kelimeleri sayfaya dökün.

"Hızlı bir kaçamağın işleri zorlaştıracaklarını ve az olan yazma zamanımı çalacağını düşünmüyor musunuz? Sadece patronumun ya da en azından kazancımı kontrol eden kişinin iş akışımı artırmak için bir erkekle oynamamı tavsiye ettiği bir işim olabilir.

'Tabii ki hayır! Bu size ilham verecektir! Gerekirse buna araştırma deyin.' Şimdi her şeyi duydum. "Ah, bunu kesinlikle aklımda tutacağım.

"Yapmayacaksın. Ama yapmalısın. Birkaç gün içinde beni ara ve neler yaptığını anlat.

'Yapacağım. *À bientôt*.'

Margaret vedalaşmadan görüşmeyi sonlandırıyor ve bir sonraki yazarına dehşet saçmaya devam ediyor. Keskin, kısa ve acımasız olsa da, hesaba katılması gereken bir güç ve yıllar içinde onunla nasıl başa çıkacağımı öğrendim. Bu sert tavrının altında yumuşak bir kalbi var. Yani, bir bakıma. Eğer teslim tarihime yetişemezsem, bunu kesinlikle duyacağım. Şu anda, duvara yaslanmış, gözleri kamaşmış, hayallere dalmış Manon dikkatimi dağıtıyor.

"Dünya'dan Manon'a.

"Ha?

"Bu tam olarak resim kıyafeti değil. Üzerinde kafatasları o l a n siyah pazen pijamasını gösteriyorum.

'Oh, *oui*. Sadece bugün biraz yorgunum, bir böcekle uğraşıyorum.

"Ah, *punaise d'amour*?

Yüzünü buruşturuyor. 'Aşk böceği mi? Bu iğrenç, Anaïs!'

Gülüyorum. 'Romantik olması gerekiyordu. Aşk böceği tarafından ısırılmak; hiç böyle bir şey duymadın mı?

'İşte bu yüzden romantik saçmalıklardan uzak duruyorum. Saçma sapan şeyler. "Başka ne saçma biliyor musun?

"Dur tahmin edeyim: JP ile gece geç saate kadar çalıştığım için mi resim yapmaktan kaçıyorum?

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Sen de zihin okuyabiliyorsun!

'Bu sabah neden bu kadar neşelisin? Huysuz ve tek heceli olduğun zamanları daha çok tercih ediyorum.

"Çünkü..." Sırf onu daha da kızdırmak için jazz elleri yapıyorum. "Dün gece üç bölüm yazdım. Ve bir kere bile kahramanı katletmedim. Dördüncü bölümün başındayım ve o hâlâ hayatta ve tüm uzantıları sağlam.

İçini çeker. "Ne kadar iç karartıcı. Gerçekten suç romanları yazmaya yöneleceğini umuyordum. Bunu saklamaya çalışabilirsin ama o tatlı romantik yazar kişiliğinin altında tıpkı en sevdiğin kuzenin gibi kara bir kalp yatıyor.

"Kim, Eloise mi?

Manon'un nefesi kesilir. "Gördün *mü*, sen kötüsün! Kuzenimiz Eloise oldukça elitisttir ve genellikle kimse hakkında söyleyecek güzel bir sözü yoktur. Eloise, amcamın grup sohbetinde bahsettiği, her yaz yeni bir tasarımcı markalı kıyafet gardırobu talep eden çocuktur. Artık birer yetişkin olsak da, ailelerimiz ne zaman davet edilsek Lyon'un eteklerindeki aile şatolarında düzenlenen toplantılara katılmamızı bekliyor. Ki bu Manon'un hoşuna gitmeyecek kadar sık oluyor.

'Bilmiyorum, belki de geçmişte Eloise'i çok sert bir şekilde yargıladık. Geçmiş geçmişte bırakmamız gerekmez mi? Neden onu Noel için buraya davet etmiyorum?'

Bununla birlikte Manon, bir hanımefendi gibi benimle mücadele etmeyi kendine görev edindi. Sonunda ahtapot gibi tutuşundan kurtulduğumda

yerde, bacaklar havada, saçlar dağınık, zor nefes alıyor ve kontrolsüzce gülüyor, başımı kaldırdığımda Noah'nın orada durduğunu görüyorum, elleri ceplerinde, yüzünde bir süredir orada olduğunu ve hala önündeki sahneden ne çıkaracağını bilmediğini ima eden bir ifade var.

'Doğal ortamında bir yazar, ha? Her zaman vahşi doğada bir tane görmeyi umut etmişimdir.

Utaç içinde dudağımı ısıyorum. Ne düşünmüş olmalı! Manon sanki bir güreşçi gibi beni kolumdan tutup yere yapıştırıyor. Keşke bunun sık sık olmadığını söyleyebilseydim, ama Manon sık sık benim üzerimde jujitsu alıştırma yapıyor. Şok edici derecede güçlü, özellikle de zavallı bedenimin etrafında boa-kısıtlayıcı bir şekilde dolanırken, uzuvlarımı doğal olmayan şekillerde bükmeye çalıştığında ben boyun eğmek zorunda kalıyorum.

"Artık o kadar kibirli değil, değil mi? Manon bana yardım etmek için elini uzatarak alay ediyor. Noah'nın yanında iyi huylu bir robot gibi sert ve ölçülü davrandığım konusunda ısrar edip duruyor; işte bu artık pencereden dışarı çıktı.

"Yardımcı olabilir miyim, Noah?" Az önce iki yetişkin kadının ölümüne dövüşmesine tanık olmamış gibi davranmak en iyisi, ben hayatta kalmak için, Manon kazanmak için. Ona biraz zorlama gibi görünen ama yine de geniş bir gülümseme veriyorum.

Manon kaşlarını çatıyor ve yaklaşarak fısıldıyor: "Bu kilitli çene de neyin nesi?" "Bu benim "burada göreceğim bir şey yok" gülümsemem.

"Lütfen yapmayın. Herkesin iyiliği için bunu yeniden düşünün.

Noah öksürür ve boğazını temizler. Muhtemelen Manon'un ne dediğini duymuştur ama bu noktada daha kötüsü olabilir mi? "Acaba bir dakikanızı çalabilir miyim? Gizemimiz hakkında biraz araştırma yaptım. Eğer sohbet edebilirsek" - odanın etrafına bir bakış fırlattı - 'gizli kütüphane?

"Tabii, tabii.

Manon esniyor. "Sanırım yalnız resim yapıyorum?

"Tabii JP'nin yardım etmesini sağlayabilirsiniz, ama onu son gördüğümde hala uyuyordu. Bu oyunu iki kişi oynayabilir!

"Seni küçük casus!

Gizli kütüphanenin kapısını açıyorum ve bir kez daha geçmişin kokusu, kalın parşömenlerin vanilya kokusu ve deri ciltli kitapların toprak kokusu tarafından saldırıya uğruyorum. Dantel perdelerin arasından sızan kış güneşi odayı sepya tonlarında yıkıyor.

"Ne buldun? Noah yataktaki yerini alırken soruyorum, ben de deri koltuğa oturuyorum.

'Yirmili yıllarda yayınlanmış kadın Fransız yazarları araştırdım ve araştırmamız için bir isim listesi hazırladım. Colette, Anaïs Nin, Gertrude Stein gibi hemen eleyebileceğimiz birkaç isim var...' Bir dizi tanınmış kadın yazarı sıraladı. 'Çünkü evliydi ya da ilişkileri vardı ve ölümlerine kadar yayın yaptılar. Ancak, radardan düşen ve haklarında fazla ayrıntı bulamadığım birkaç kişi var. Sanki ortadan kaybolmuş gibiler. Elbette bunun çeşitli nedenleri olabilir: daha annelik rollerine yerleştiler, yazmayı bıraktılar, taşındılar veya herhangi bir sayıda meşru neden ve bu nedenle tarih kitapları bu noktada boş kalıyor.

'Ooh, şimdiden bir kısa liste olması heyecan verici. Bir bakayım.'

Noah bana moleskin bir defter uzattı. "Daha da ilginç, bu üç yazarın takma isimler kullanmış olması. Gerçek isimleri ne olursa olsun gizli tutuldu, ama ilginçtir ki kadınsı takma isimler kullanmayı tercih ettiler.

"Doğru. O zamanlar yazarın kadın olduğu gerçeğini gizlemek için erkeksi isimler veya baş harfler kullanmak rutindi, bu korkunç ve cinsiyetçi, ancak birçok kadın yazar için durum böyleydi. Noah'ın derlediği isimler şunlar:

Thérèse Fournier
Adeleine Deschamps
Clothilde Labelle

"Bu yazarların hepsi yayımlanmış mı?" Başını sallıyor. "Kitaplarının isimlerini biliyor musunuz?"

'Sayfayı çevir. Onların eserlerinin bir listesini yaptım.

Sayfayı çeviriyorum ve gizemli yazarımızın yayınlanmış eserlerini nasıl tanımladığını hatırlamaya çalışıyorum, 'yaz romanı' ve 'deniz kıyısında geçen roman' gibi bir şey. Bu kitaplarda ikisinden de söz edilmiyor ama bu, yaz mevsiminde ya da deniz kenarında geçmedikleri anlamına gelmiyor.

'Bu romanları bulmalı ve şimdiye kadar bildiklerimizle uyuşup uyuşmadıklarına bakmalıyız. Aslında en iyi seçeneğimiz önce buradaki raflara bakmak. Kendi romanlarının kopyaları vardır diye düşünürsünüz, değil mi?"

"Harika bir fikir.

Yere dökülen tüm romanlar ve masanın üzerine yerleştirilmiş ve çekmecelere sıkıştırılmış olanlar da dahil olmak üzere, ikiye ve çoğu zaman üçe katlanmış kitapları nazıkçe hareket ettirerek yüksek ve alçak yerleri ararız.

Adeleine Deschamps'ın *Zamanın Yavaşladığı Yıl* kitabını bulduğumda irkildim ve Noah'ın görmesi için kitabı havaya kaldırdım. "Bunun *onun* kitabı olduğuna dair bir titreşim, bir nabız, bir işaret hissetmem gerekmez mi? Onun kim olduğunu bulma konusunda bir adım önde olabileceğimizin verdiği baş dönmesiyle sordum.

"Evet, yüz yıl öbür dünyadan nasıl mesaj göndereceğini öğrenmesi için yeterli bir süre.

Sandalyeye geri yaslanıyorum ve elimi kapağın üzerinde gezdiriyorum. Yeşil renkte, üzerinde sadece kitabın adı ve onun ismi var. Herhangi bir yazı ya da ipucu olup olmadığını görmek için açıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Bunu bulduğunuz yerde başka Adeleine Deschamps yok mu? Noah soruyor. 'Hayır, ve bu garip değil mi? Bende her baskıdan üçer tane var. kütüphane yenilendiğinde rafa kaldırılmayı bekliyor.'

Ben de öyle düşünüyorum. Tabii... kontrolcü kocasından kaçtığında,

onları ve kaybettiklerini hatırlamak istemedi: telif haklarını, sesini.

Mantıklı. 'Eğer hayatı için kaçıyor olsaydı, kitapların bir önemi olmazdı; tek düşündüğü güvenliği ve onun pençesinden kurtulmak olurdu. Edebiyat bilgini olan sensin, Noah - önce bunu okumak ister misin? Yazım tarzının defterlerde yazılanlara benzeyip benzemediğini anlayabilirsin.

Sırıttıyor. "Tabii. Çok isterim.

Romanı ona uzatıyorum, o da içindeki kelimeleri korumak istercesine göğsüne bastırıyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kendi araştırmalarımın ganimetlerini paylaşmanın heyecanıyla. "Ben de biraz araştırma yaptım, internette Toussaint ailesiyle ilgili eski arşivlere baktım. Gelecek vadeden yazarlara verdikleri destekle ünlenmişler. Bu edebi hayırseverlik kızlarıyla devam etmiş... Lily-Louise, hayranı olduğu yazarları sık sık evlerinde ziyaret edermiş.

'Lily-Louise, L. L. olmalı! Harika iş, Anais.'

'*Oui! Merci.* Baş harflerinin ne anlama geldiğini öğrendiğimde hissettiğim coşkunun aynısını Noah'da da görmek heyecan verici.

Ev ziyaretleri yaptığını söylemişsiniz. Yani yazarımızı ziyaret etmiş ve bu şekilde tanışmış olabilirler mi? Şans eseri...'

'Lily-Louise'in kontrolcü bir evliliği olan mutsuz bir kadın gördüğünü ve yardım etmeye yemin ettiğini hissediyorum...'

Noah başını sallar. "Ve yazarımız Lily-Louise ile gerçek aşkı buldu mu? Yirmi numaralı süitte başucu çekmecesinde bulduğunuz aşk mektubundan biliyoruz ki, kontrolcü kocasından kaçış planları yapıyorlardı ve buraya gelip gelemeyeceğini sordu. Kalbi, ruhu ve bolca sevgisinden başka hiçbir şeyi olmadan geleceğini söylemiş... ki bu da mektubun en sevdiğim kısmıydı. Yani Noah romantik biri mi? Mektubun o kısmına ben de bayıldım ve tıpkı benim gibi o kısmı ezberlemiş olması bana çok tatlı geldi.

Evet. O mektuptan sonra hemen birlikte olmak için planlar yaptıklarını hissediyorum. Sadece ondan değil, aşık olduğu kadınla birlikte olmayı arzuladığı için kaçma ihtiyacıyla ilgili sözlerindeki aciliyeti *hissede biliyordunuz.*

"Katılıyorum. Yazar buraya 1924'ten sonra Toussaint ailesinin desteğiyle takma bir isimle geldi ve kocasının onu bulamaması için gerçek kimliğini gizli tuttuğunu düşünüyoruz.

"Öyle görünüyor. Defterlerde okuduğum kadarıyla, Toussaint ailesi onu kollarını açarak karşılamıştı.

"Toussaint ailesine ne oldu? Noah soruyor.

"Ebeveynlerin kendileri hakkında pek bir şey yok ama Lily-Louise'in ağabeyi Jean adında bir oğulları varmış ve 1931 civarında otelin mülkiyetini almış. Daha sonra oğlu Jean Paul oteli bir önceki otelciye, yani tanıştığınız kişiye sattı.

'Peki, oğul Jean 1931'de görevi devraldıysa, anne-babaya ve Lily-Louise'e ne oldu? Onların akıbetini öğrenmek için yazarımızın o tarihten sonra herhangi bir günlük yazıp yazmadığını öğrenmemiz gerekiyor.

Evet. Ama içimde garip bir his var. Neden odaları mühürlenmiş olsun ki? İki kadın her ne sebeple olursa olsun - seyahat, kaçış, ailevi sorunlar - ayrıldıklarında özel eşyalarını yanlarına almazlar mıydı? Yazarın değerli defterlerini, el yazmasını? Lily-Louise'in sanat eserlerini?"

"Evet," diyor Noah, düzensiz kitap yığınlarıyla dolu süite bakarak. "Bu hiç mantıklı değil. Sence Lily-Louise ve yazarımız kaç yaşındaydı?"

Çekmecede dün gece değiştirdiğim defterlerden birini arıyorum. "Bunda uzun süre evli kaldığından bahsediyor, neredeyse yirmi yıl boyunca kötü muamele görmüş, o zamanlar evlilik daha erken yaşlarda gerçekleştiğine göre sanırım kırk yaşlarında falan? Lily-Louise'e gelince, emin değilim. Lily-Louise'in ailesi hakkında da hiçbir şey bulamıyorum. Bir ölüm ilanı bile yok.'

"Gizem derinleşiyor.

"Evet. Umarım onu bulmuşuzdur.' Adeleine Deschamps'ın romanını sallıyorum.

'Devam etmek için yeterli değil, değil mi? Bir kurgusal eser. Neden Toussaint ailesine daha fazla bakmıyorum? Bakalım nereye gittiklerini, ne zaman öldüklerini bulabilecek miyim? Jean Paul'den geriye doğru Lily-Louise'in kardeşi Jean'a kadar iz sürebiliriz.

'Bu harika olur. Bu bilmeceyi çözmeyi ne kadar istesem de, birkaç hafta içinde açılmadan önce yapmamız gereken çok şey var'.

Bana bunun mümkün olmadığını söylemesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. İlerleme var mı? Saatimi kontrol ediyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. "Üzgünüm, Noah. Gitmem gerekiyor. Bugün bir şefle görüşeceğim. Manon Fransız mutfaklarında deneyimli bir aday buldu. Personel görüşmesi yapmaya alışık değilim, o yüzden bana şans dile.

"İyi şanslar.

Mersi. Bu akşam kendi zorladığım kelime sayısına ulaştıktan sonra, defterlerden tarihleri derleyeceğim ve nerede bittiklerine bakacağım? Birkaç gün sonra yine burada buluşalım mı? Gözlerimiz kilitlendi ve bir an için zaman durdu. Ben bunu

yüzyıl öncesinden kalma bir aşk macerası tarafından sürükleniyorum. Büyüyü bozmak için kapıya doğru bir adım atıyorum.

"Evet, çok isterim. Noah Adeleine Deschamps'ın romanını yanına alıyor, ben de kapıyı kilitleyip mutfığa koşuyorum ve potansiyel yeni şefimizi çekmeceleri açıp kapatırken ve düzeni tanımaya çalışırken buluyorum.

"*Désolée*," diyor gülerek. 'Neyle çalışacağımı görmek istedim. Ben Camille. Kendimi tanıtırken el sıkışıyoruz ve ona şu ana kadar başardıklarımız ve otel restoranıyla başarmayı umduğumuz şeyler hakkında bilgi veriyorum.

Camille birçok soru soruyor ve akşam yemeğinde Amerikan kahvaltı waffle'ı yapmak gibi bana hiç mantıklı gelmeyen öneriler sunuyor, ancak onu nazıkçe Fransız bistro yemekleri sunma vizyonumuza geri yönlendiriyorum ve yargılamayı saklı tutmaya karar veriyorum.

'Mutfakta deneyimli değilim ama basit Fransız yemekleri hem misafirlerimize hem de yerel halka hitap edecek.

Bir elini kaldırdı. 'Başka bir şey söyleme. Neden size özel yemeklerimden birini yapmıyorum ve damak tadınızın karar vermesine izin vermiyorsunuz? Eğer beğenirseniz, bu mutfak için sahip olduğum fikirler ve sizinkilerle uyuşup uyuşmadığı hakkında konuşabiliriz.

"*Parfait*."

"Bana biraz para verir misiniz, ben de gidip biraz malzeme alayım? Cüzdanımı buldum ve birkaç avro uzattım.

Manon görünür, üzerinde artık boya sıçramış olan tulumu vardır. Bir şekilde ona yaklaşıyorlar. "Özel bir yemekten bahsedildiğini mi duydum?" "*Evet*, bu Camille. Kuzenim Manon.'

"*Enchante*," diyor Camille. "Bana birkaç saat verin, ikinize de öğle yemeği ikram edeyim.

Manon ona seslenir ama o çoktan ön kapıdan çıkmıştır.

"Ne oldu? diye sordum.

"Camille Amerikalı mı?

"*Evet*."

"Huh. Başvurusunda Fransız olduğunu söylediğine eminim.'

"Yemek yapabildiği sürece fark eder mi?

"*Hayır*, sadece Paris'ten geldiğini söylediğinden emindim.

Referanslarını da henüz aramadım. Eminim bir sorun çıkmayacaktır.'

Camille taze ürünlerle dönüp mutfakta çalışmaya başlarken Manon ve ben de Anaïs Kütüphanesi'ni boyamaya devam ediyoruz. Kesim işlemi tamamlandı, geriye sadece ortasını açmak kaldı.

"Bu sabah çok şey başardın Manon," diyorum, ben Noah'la sohbet ederken onun yaptığı işlere hayret ederek.

'Uh-huh. İş atı, o benim.'

Silindirimini plastik matın üzerinde sabit tutuyorum ve gözlerimi kurnaz kuzenime dikiyorum. "JP'yi bu işe sen bulaştırdın, değil mi?"

Sırıttırıyor. 'Geç başladı; en azından bunu telafi etmek için bunu yapabiliirdi. A d a m a aşık olabilirim ama bu onun bundan faydalanabileceği anlamına gelmez.

'Onu geç bırakan sensin ve şimdi de ondan faydalanıyorsun!

Ağzı açık kaldı. 'Onu nasıl geç bıraktım? O kafasında beyin olan yetişkin bir adam değil mi?

'Çünkü seni tanıyorum, Manon! Zavallı adama istediğin her şeyi yaptırırdın ve kanıtlanmış bir nokta: şu odaya bak.

'Her zaman herkes için her şey olamam. Benden bütün gün resim yapmamı ve sonra da aşk acısı çeken bir genç gibi bütün gece onun kolunda Paris sokaklarında dolaşacak enerjiye sahip olmamı bekleyemez.

"Seni kötü kalpli sürük. Adamla basit cümleler kurmakta zorlandığını sanıyordum.

'Evet ama mesaj atabilirim. Ona dışarıda geçirdiğimiz akşamdan sonra nasıl enerjisiz kaldığımı anlatan bir mesaj gönderdim ve olaylar birbirini izledi ve işte, yüksek ve alçak kısımlar tamamlandı.

Başımı sallıyorum. O sınırı aşıyor ve bundan kurtuluyor, şanslı şeytan. "Noah ve ben on dokuz numaralı odanın gizemini çözmeye çalışırken eğleniyoruz.

"Tüm yaptığın bu mu? Kaşlarını sallıyor. "Bazı insanların aksine ben kendimi kontrol edebiliyorum.

"*Touché*.

"Bu gece ağacı süsleyelim mi?

'Hayır, hayır. Yarına ne dersin? Böylece JP yardım edebilir. Bu akşam *annesiyile* yemeği var.'

"Sen de mi gidiyorsun?

Kızardı. "Evet, bu konuda ısrar ediyor.

"*Ooh la la*. Şimdiden ailelerle tanışmak!"

Burnunun kenarını çimdikliyor, çilli cildine boya bulaşıyor. "Aileler benimle tanıştıklarında hiç heyecanlanmıyorlar. Nedenini bilmiyorum. Sence siyah giysiler yüzünden mi? Büyük botlar? Dramatik kanatlı eyeliner?"

Ben öyle düşünüyorum. Manon sinirli biri ama bu onun tarzı ve ona yakışıyor. Bunun bir önemi var mı? Bunların hepsi kozmetik ve seni sen yapan şeyler. Görünüşünüzü değiştirmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?

'Bilmiyorum, belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir? İlk defa ailemin hakkımda ne düşündüğünü *önemsiyorum*, anlıyor musun? Şakaklarına masaj yaparak daha fazla boya yayıyor. Bu gidişle bir dalmaçyalı gibi siyah beyaz saçları olacak.

'Senin hakkında ne düşündüklerini önemsemen çok hoş Manon, ama ne giydiğin senin kim olduğunu belirlemez. Eğer seni tarzın yüzünden yargılıyorsa, bu biraz kırmızı bayrak demektir.

Beni yarı yarıya dinliyor ve dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor.

Birkaç saat sonra Camille bizi Anaïs Kütüphanesi'nde plastik paspasları toplarken buluyor ve elimizi yüzümüzü yıkayıp yemek odasına geçmemizi istiyor. Ziyafetimiz bizi bekliyor. El emeği gerçekten insanın iştahını artırıyor, bu yüzden onun özel yemeğini denemek için heyecanlıyım.

Ellerimizdeki boyaları temizledikten sonra yemek odasında oturuyoruz. "Bu duman mı? Mutfığa doğru bakarak kokluyorum.

Manon telefonunu açarken dikkati dağılmış bir şekilde, "Fırının muhtemelen iyi bir temizliğe ihtiyacı var," diyor.

"Manon," diyorum daha ısrarla. 'Mutfak sanki-'

Camille elinde iki tabakla çıkagelir. 'Bu *cote de bouef, caf  de Paris* tereyağı ve ördek yağı kızarmış patates ile. Yanına taze yapraklı yeşilliklerden bir salata da yaptım. *Afiyet* olsun.

Manon ve ben bakıştık. Kalın kesilmiş biftek yanmış; kömürleşmiş değıl, kabuğına kadar kararmış. Kızarmış  rdek yağı patatesler de benzer bir kaderi paylaştımış. Donup kaldım, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemiyorum       Camille'in ifadesi çok umutlu. Belki de yeni bir mutfağı öğrenmekte zorlanıyordu ama yine de yüzünde bir gülümsemeyle bize mutlu bir şekilde odun kömürü servisi etti.

"Elmalı tarte tatin de yaptım, umarım a sınızdır.

'Ah, ben - um...' Nasıl onun hayallerini çalan kişi olabilirim? Belli ki bize göre bir şef değıl. Büyük bir ihtimalle şef bile değıl.

Tam onun mutfakla ilgili umutlarına ve hayallerine bomba gibi d şecekken gözüme bir şey çarpıyor, daha doğırusu bir şey alev alıyor. "YANGIN!" diye bağıriyorum, belki ocağı yalayan alevler Camille ve Manon'un gözünden kaçmıştır diye. Duman dedektörü uyarı verirken kulakları tırmalayan bir cıvıltı duyuluyor. En azından gerçekten çalıştıklarından eminiz.

Mutfağı koşuyorum ve Camille'in ocakta bir tencere yağı bıraktığını görüyorum - biftekleri kızartmış mı?! - ve alev almış. Gazı kapatıp tencerenin üzerine bir kapak koyuyorum, bu sırada kolumu yakmamak için kendimi zor tutuyorum. Alevler kısa sürede dağılıyor ve bir ciğer dolusu oksijen emiyorum. Ocak isli ama uzun süreli bir hasara uğıramış gibi görünmüyor; kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. On dokuz numaralı süitte el yazmasını bulmadan önce otelin yandığını düşününce yüz tane sa ımın beyazladığından eminim. *Ve* sanırım param oraya bağılı olduğı için.

Derin bir nefes alıyorum ve Camille'e dönüyorum.

"Pozisyonu alamadım, değıl mi? Gözleri yaşlarla dolu.

Ona  z r dileyen bir baş sallama hareketi yapıyorum. 'Hayır, Camille. Yapmadın. Gerçekten şef misin?' Başını şiddetle sallıyor. " yi eğıtimli bir şef mi?

'Oh, hayır, resmi bir eğıitimim falan yok. Kendi kendimi yetiştirdim. Çok şey öğrendim-'

Lütfen YouTube demeyin. "-TikTok.

TikTok eğitimli bir 'şef' ile neler olabileceği konusunda öfke ve korku arasında gidip gelirken, herhangi bir sesin kaçmasını önlemek için dudağımı sertçe ısırıyorum.

Manon ruh halimi okudu ve hızlıca, '*Mersi*, Camille. Belki de başkalarının güvenliği için TikTok'a bağlı kalmalısın?

Camille başını öne eğerek ayrıldığında kollarımı kavuşturup Manon'a bakıyorum. "Bundan sonra tüm referansları kontrol edeceğimize dair katı ve kesin bir kural koyalım, olur mu?

Manon pişman görünmek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyor. Manon pişmanlık duymuyor. Sonunda kahkahalar patlarken gözleri doluyor ve ben de kendimi tutamayıp katılıyorum. Kendimizi toparladıktan sonra, "TikTok?" diye soruyorum. Ve kahkahalar yeniden başlıyor. O saçma kontrolsüz anlardan birini yaşıyoruz, neredeyse tüm iyi, kötü ve çirkin şeylerin serbest bırakılması gibi, kıkırdamayı bitirdiğimde mide kaslarım ağrıyor. Biraz zaman alıyor ama sonunda kendimizi toparlıyoruz.

'Ya bir şef tutmazsak? Bunun yerine *formule petite- déjeuner* sunsak nasıl olur? Çoğu Paris kafesinde görebileceğiniz tipik bir kahvaltı. Kahve, meyve suyu, kruvasan, baget ve hamur işleri. 'Sabah teslimatlarını *jardin*'in virajındaki L'epi du Prince adlı boulangerie'den alabiliriz. Basit tutun.

Manon bunu düşündükten sonra, "Peki sabah yedide bir avuç misafire portakal suyunu kim ikram edecek?" diye sorar.

Yüzümü buruşturuyorum. Sabah insanı değilim ve asla olmayacağım. "*Toi?* Umutla soruyorum.

"*Moi?*

"*Oui?*

Anlatmak istediğini anlatmak için homurdanıyor. İkimiz de sabah insanı değiliz, ancak yazı bloğum beni biraz değiştirdi ve kendimi daha erken kalkarken buldum, otel çevresinde çalışmaya başlamak istedim. Eminim ki bu durum kısa süre içinde geçecek ve ben de sabahın erken saatlerine kadar dizüstü bilgisayarımın başında çalışacağım. "O zaman kahvaltı günlerini dönüşümlü yapalım mı? Bu işe yarar mı?

'*Oui*, kahvaltı o kadar da kötü değil. Her şeyin olduğu bir masa kurarız ve onlar da kendilerine yardım edebilirler. Gerektiğinde içecek ve çeşni takviyesi yaparız.

"*Parfait*. Ayrıca aşçı masrafımız da olmayacak. Peynir tabaklarımız için de yakınlarda iyi bir şarküteri ve meze bulalım.

'Peki ya tatlı panoları için? Bir pastane bulmamız gerekiyor.'

Kiki ve Juliette ortaya çıkıyor, kalan dumanların arasından ellerini sallıyorlar. 'La Parisienne Madame çok yakın ve Paris'teki en iyi pastanelerden biri, gerçi Juliette'in kendi favorisi var ama o da Montmartre'da. Burada ne olduğunu sorabilir miyim?'

Telefonumu alıyorum ve daha sonra kullanmak üzere pastanenin adını not ediyorum.

"Oh," diyor Manon. 'Tüm duman alarmlarının çalıştığından emin olmak için bir güvenlik kontrolü yaptık ve çalıştıklarını bilmek sizi mutlu edecek. Gülümsüyoruz. Kimsenin bir TikTok adayıyla röportaj yaptığımızı bilmesine gerek yok.

* * *

O akşam, yazmak için odama gitmeye hazırlanırken, merdivenlerden inen Manon'la karşılaşıyorum. En azından Manon olduğunu tahmin ediyorum. Siyah kanatlı göz kalemi gitmiş; dramatik makyajı hafifletilmiş ve yerini ince pembe tonlarına bırakmış. Uzun bej-beyaz örgü bir elbise giymiş, *benim* bej-beyaz örgü elbisem, beyaz kaşmir paltom ve beyaz yüksek topuklu botlarımla eşleştirilmiş.

"Ah - vay be, Manon. Elbette çok güzel görünüyorsun ama gerçekte kim olduğunu saklamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?

Bana kararlı bir şekilde başını sallıyor. "*Evet*. Değişiklik zamanı geldi.

Başka fikirlerimi kendime saklıyorum. 'Tamam, dikkatli ol. İyi eğlenceler.

Günümü otelde koşturarak, bir işi tamamlayıp diğerine geçerek geçiriyorum. Yapılacaklar listemizde çok fazla madde var ama enerji seviyemi yüksek tutup gözümü ödülünden ayırmazsam, yani on gün gibi kısa bir süre sonra, 18 Aralık'ta kısmen açılacak olursam bunları kolayca başarabilirim. Hâlâ ağacı ya da lobiyi dekore etmedik. Burayı boyamak için herkes elini taşın altına koydu. Kelimeler yazıldı. Ve on dokuz numaralı süitin gizemi aklımdan çıkmıyor ama otelde zaman çok hızlı akıp gidiyor.

JP benimle lobide buluşup etrafı gezdi. Tamamlamaları gereken birkaç işi işaret etti. Gerçekten de bunlar sadece ufak tefek işler, aşınmış süpürgelikleri düzeltmek, süitlerdeki ve ortak alanlardaki son dağınıklığı ve ıvır zıvırı temizlemek. "Programın biraz ilerisindeyiz," diyor. 'Bu yüzden ekibimizin çoğu bir sonraki projeye geçecek. Ben sadece birkaç personelimle burada kalıp son işleri halledeceğim.

'Şu anda rezervasyon alabileceğimizden emin misiniz? Garanti edilmiş bir tamamlanma tarihimiz var mı?

Başını sallıyor. 'Aralık'ın on sekizinde, ama dediğim gibi, buralarda takılacağım ve kornişleri, daha küçük detaylı işleri onaracağım, ama sessiz olacağım ki konukları rahatsız etmeyeyim. Daha sonra kalan işler için fiyat teklifi verebilirim, ancak daha fazla süit yenilemeyi seçmediğiniz sürece acil bir şey yok.

Bir çığlık attım. Otel güzel bir şekilde ilerlerken, koridorlarda hala iskeleler ve her yerde esnaflar var; plastik

kahve arabalarımızı örtüyor ve misafir salonunun bir köşesinde istiflenmiş kitap kutuları var.

"*Mersi*, JP." Aniden gelen gözyaşlarını siliyorum. Sadece on gün kala, bu keskin gerçeği odak noktasına getiriyor. Bunu başaracağız! JP ve ekibi işlerini yüksek kalitede tamamlamakla kalmadılar, aynı zamanda hızlı bir şekilde yaptılar ve beni buranın nasıl bir yer olacağına aşık ettiler. Bibliyofiller için bir sığınak, Frankofiller için bir cennet. Paris'in en iyi konumlarından birinde kalmak isteyenler için rahat ve konuksever bir otel.

Tamamlanması gereken birkaç ekstra işi not ederek gezintimizi bitiriyoruz ve JP ekibiyle bir ekip toplantısı yapmak üzere yola çıkıyor.

Saati not edip misafir salonuna gidiyorum ve Manon'u siyah bir pantolon takımıyla çoktan orada buluyorum. Ona yavaşça yukarı aşağı bakıyorum ve o da gülüyor. "*Oui*, gerçek bana geri döndüm.

"Ailenle yemek nasıl geçti?

Manon, lacivert komodinin üzerindeki pirinç sapı sıkamak için bir torna vida kullanıyor. "Sizin zarif ama son derece sıkıcı kıyafetinizi giydim.

"Dur, bu kadar iltifatı kaldıramam. Gümüşü değiştiriyor Kulpların çıkarılması büyük fark yarattı; yatak başları artık muhteşem bir havaya sahip. Boyanmadan ve bit pazarından bulunmuş pirinç kulplardan önce ne kadar kötü göründüklerini bilseydiniz muhteşem derdiniz.

"*Annesi* şu dokunaklı tiplerden biri. Kapıdan girer girmez ellerimi tuttu, sıktı ve sarıldı. Bu... çok fazlaydı ama hoşuma gitti. Sanırım, tüm bu dokunuşlardan hoşlanabildiğim kadar.

"*Annesi* kulağa çok hoş ve misafirperver geliyor.

"Neden böyle gösterişli giyiniyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

Kılandım. "Vay be, Manon. Kıyafetlerim o kadar da kötü değil!

'*Hayır*, öyle demek istemedi. Beni Instagram'da takip ediyor ve neden tamamen siyah giymekten beyaz kaşmir giymeye geçtiğimi merak etti. Bana kim olduğumu asla değiştirmemem gerektiğini söyledi, özellikle de onların iyiliği için.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bütün bunları sana da söyledim. "*Evet*, ama etkilemeye çalıştığım kişi sen değilsin.

Her zamanki gibi, kuzenim beni biraz şaşırttı. "TAMAM.

Manon'un gözleri mutlulukla parlıyor. 'Harika bir gece geçirdik. *Annesi* çok komik, arsız ve şapşal ve hiç de hayal ettiğim gibi biri değil. Yemekten sonra Fete de Noël'e gittik ve gösteri oyunlarını oynarken çok eğlendik. "O aileye çok iyi uyum sağlayacağım.

"Seveceğini biliyordum. Herkes seni seviyor Manon ve eğer sevmiyorlarsa o zaman onlarda bir sorun var demektir'.

"*Merci*. İltifatı gerçekmiş gibi kabul ediyor, bu da bende küçük bir gülümseme yaratıyor. Ah, Manon'un hayata karşı duyduğu güvene sahip olmak. "Söylediğim için üzgünüm, küçük bir kaza oldu ve kaşmir ceketiniz biraz yıprandı.

İnledim. "Kırmızı şarap mı?

Sahte bir utançla başını öne eğiyor. "*Evet*. İşte bu yüzden siyah benim için en güvenli seçenek.

"Gah. Islattın mı?"

"Hı-hı. Tırnaklarını inceliyor.

'Sen yapmadın. Nerede o?'

Sonra alırım. Bak, işte buradalar.'

Bugün bakım personeli için bir iş görüşmesi düzenliyoruz. Sütleri hazırlayacak ve çamaşırları yıkayacak iki süper yıldızdan oluşan bir ekip bulmayı umuyoruz. Dün gece internete bir ilan verdim ve bir karı-koca daha fazla bilgi almak için benimle iletişime geçti. Harika referansları var ve Paris ve çevresinde çeşitli otellerde çalışmışlar. Ve bu sefer o referansları arayıp yasal olduklarından emin olmayı kendime görev edindim.

"*Bonjour*," diyorum ve onları içeri buyur ediyorum. Altmışlı yaşlarındalar, canlı ve enerjikler. Onlara oteli gezdirdikten sonra sohbet etmek için misafir salonuna oturuyoruz.

Eşi Lina, "Hayatımız boyunca prestijli otellerde çalıştık," diyor. 'Bu harika olsa da, artık biraz yavaşlamak istiyoruz. Sahiplerin sütleri de dahil olmak üzere on sekiz oda bizim için ulaşılabilir bir sayı. Turumuza on dokuz ya da yirmi numaralı sütleri dahil etmedik ve onlar da bunu sorgulamadılar. 'Biz harika bir ekibiz ve birlikte iyi çalışıyoruz. Bize bir şans verirseniz, size uzun, sadık bir hizmet ve zengin bir deneyim sunabiliriz.

Manon ve ben bakıştık. Bu bariz bir seçim. 'Ekibe katılmanızı çok isteriz. İlerledikçe öğreniyoruz, bu yüzden sizin gibi yardım etmeye istekli uzmanlara sahip olduğumuz için gerçekten şanslıyız. Bilmeniz gereken bir şey var, otel faaliyete geçtikten sonra satmak isteyeceğim. Bunun kararınızı etkileyip etkilemeyeceğinden emin değilim, ama etkilerse anlarım.

Fısıltıyla konuşup, 'Pozisyonu kabul etmeyi çok isteriz. Ancak kızımızı doğum yapmak üzere ve birkaç ay onunla birlikte kalacağız.

"Oh. Sönüyorum. Birkaç ay! "Peki ne zaman başlamaya hazır olursun?

'Şubat başında Paris'e dönmeyi planlıyoruz. O zamana kadar bizim için pozisyonu koruyabilir misiniz? Bunun büyük bir istek olduğunu biliyoruz, ancak kızımız ve torunumuz için orada olmamız çok önemli.

Tarttım. Manon ve ben oteldeki diğer işlerimizin yanı sıra tüm temizlik ve yıkama işlerini de üstlenmek zorunda kalacağız. Henüz yeni başladığımız için muhtemelen yapılabilir ve umarım çift kızlarını ziyaretten dönene kadar birkaç süiti daha yenilemiş oluruz. Manon bana gizlice başını salladı. "*Evet*, doğru personeli bekleyebiliriz, bu sorun değil.

Onlar gittikten sonra Manon bana döndü. "Gerçekten burayı hâlâ satabileceğini düşünüyor musun?

Kaşlarımı çattım. '*Evet*, elbette. Tüm param buraya bağlı ve otelcilik yapacak ne zamanım ne de hevesim var. Kendimi ne kadar çabuk kurtarabilirsem o kadar iyi.

Manon'un yüzü düşer. 'Sadece... eğlenceli değil miydi? Tüm o maraton boyama seansları ve birkaç saat boyunca karlı lekeler gördüğüm o kadar çok beyaz çarşaf yıkamak bile. Esnafla şakalaşmak, TikTok'u ateşe verecek olan Camille ile tanışmak ve umarım gerçek bir mutfak olmaz. Özel bir şeyin eşiğindeymişiz gibi hissediyorum. Bilmiyorum - belki de bu benim mücadele ettiğim aptalca bir aşık olma evresidir, ama buranın bir kalbi ve ruhu var ve hayatımda ilk kez kendimi buraya uygun hissediyorum. Maaş çok kötü olsa da. O kadar acınası ki aslında hiç yok.'

'Gerçekten çok kötü, ama ödeme yapan misafirlerimiz olduğunda daha iyi olacak. Sattığımızda bunu telafi edeceğim, söz veriyorum.

"Yani oteli işletmeye açtığımızda çok başarılı olsa bile oteli tutmayı düşünmeyecek misiniz?

Yüzüne bakıyorum. Manon'un L'Hôtel Bibliothèque Secrèt'in büyüüne kapıldığı çok açık ama kuzenim en iyi zamanlarda bile kararsızdır. Birkaç ay sonra hevesinin azalmayacağını nereden bileyim? Hem ben ne diyorum ki? Düşünmem gereken ipotek ve ailemden aldığım borç var. Bu çok fazla. Hiç sanmıyorum, Manon. Nasıl yapabilirim ki? Buranın yirmi dört, yirmi yedi her türlü sorun için orada olan bir sahibine ihtiyacı var. Bu ben olmayacağım, değil mi? Yazarlığım ile ilgili zor bir dönemden geçiyor olsam da, tutkum burada yatıyor. Burayı yönetmek değil, her ne kadar senin gibi burayı sevmeye başlamış olsam da. Büyüyor.

Sizin üzerinizde, *bahçenin* karşısındaki bu küçük butik otel, tarih, yavaş yavaş ortaya çıkardığımız hikaye...

"Peki ya gizli kütüphane?" diye soruyor. "Ondan vazgeçecek misin?"

Gizli kütüphane. Bu beni duraksatıyor. O alanı ve barındırdığı tarihi herhangi birine nasıl emanet edebilirim?

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve satışı ve bir sonraki sahibini hayal ediyorum. Bu endişe verici bir düşünce. "Bilmiyorum, sanırım yapmam gerekecek. Beynim bana pratik olmamı söylüyor ama şimdi kalbimin başka fikirleri var. Gizemli yazarı ve sırlarını nasıl terk edebilirim?"

Daha da kötüsü, on dokuzuncu süiti onurlandırmak için aklıma harika bir fikir geldi. Acaba bunu başarabilir miyiz? Ve satış zamanı geldiğinde bu ne anlama gelecek...?

* * *

Manon beni odamda bulduğunda eşarbımı boynuma sarıyordum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Biz. Sen ve ben."

"Tamam, *biz* de nereye gidiyoruz? "La tour Eiffel.

Başını öne eğiyor. "Eyfel Kulesi'ni ziyaret etmek için yanıp tutuşuyor musun?"

"*Oui*. Acele edin, biletlerimiz var, geç kalamayız."

Otuz dakika sonra, kulenin *dışına* asılı cam asansöre bindirildik ve yavaş yavaş zirveye doğru ilerliyoruz. Bu noktadan manzara inanılmaz. En tepede, kulenin hemen altında yer alan açık hava balkonuna çıkıyoruz. "Burada ne işimiz var? Manon soruyor. "Yükseklikten korktuğun konusunda şaka yapmıştım ama burası biraz... yüksek. Rüzgâr saçlarını yüzünden savuruyor ve sözlerini de beraberinde taşıyor.

"*Evet*, ama buraya gelmek için 1.665 merdivenin tamamını çıkmak zorunda kalmadığımız için şanslısınız.

'*Hayır!* Gerçekten o kadar çok mu var?'

Başımı salladım. 'Ancak ziyaretçilerin sadece 674 basamağı çıkmasına izin veriliyor. Geri kalanı halka açık değil, dolayısıyla bu aşamadan sonra asansör gerekli.

"Bu hâlâ yaklaşık altı yüz adım fazla.

"Bakın," diyorum, ısınmak için ayaklarını sürüyen küçük bir insan kuyruğunu göstererek.

"Neyi bekliyorlar?"

"Göreceksin.

Sıra bize geldiğinde, portal benzeri pencereye doğru ilerliyor ve içeri bakıyoruz. "Ah! Anlıyorum!" diyor Manon.

'Burası gizli daire olarak bilinir. Gustave Eiffel burayı ofis olarak kullanmıştır. Orijinal düzenine geri döndürüldü. O zamanlar buraya önemli konuklarını davet eder ya da bilimsel deneyler yapardı. Şimdi burada Gustave Eiffel, kızı Claire ve mühendise ilk ses kayıt cihazını hediye eden konuk Thomas Edison'un balmumu heykellerinden oluşan bir tablo yer alıyor. Sergide bir piyano, masalar ve kanepeler yer alıyor. Gizli daire yüz metrekaaredir, ancak alanın bir kısmı asansör kanalı ve merdiven boşluğu tarafından engellenmektedir.

'Burası Paris'teki en iyi daire olmalı. Böyle bir yer olduğunu bilmediğime inanamıyorum.'

Kuyruk arkamızda uzuyor, bu yüzden devam etme zamanı. 'Bunu da yapabiliriz, Manon. Gizli kütüphane ile.'

'*Ooh la la!* Konuklarımıza zamanın yüz yıl önce durduğu bir odaya gizlice göz atmalarını sağlamak. Sen bir dahisin, Anais.'

"Belki de sadece misafirlerimiz değil, halk da?

Asansörle aşağı inerken bunu tartışmayı erteliyoruz ama zemin kata indiğimizde heyecanlı sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

'Gustave Eiffel'in gizli dairesi gibi mi yapacaksınız? Bir portal penceresi olan? Ya da...?'

'Neden kapıyı kaldırıp dörtte üçlük bir bölme koymuyorsunuz? Bu, konukların süite girmesini engeller ama görüşlerini de engellemez. Ve...' Gizemli yazarımızı en iyi şekilde nasıl onurlandırabileceğimizi hayal ederken kelimelerim hızla dökülüyor, sadece misafirlerimiz için değil, edebiyat hayranları için de.

'Bir de yirmi numaralı süit var...' Bunu bir tür müze sergisi haline getirebilir miyiz? Kıyafetlerini, biblolarını sergileyebilir miyiz? Pek çok seçenek var ama en önemlisi gizemli yazarımızın ve Lily-Louise'in mirasını korumak ve onları saygılı bir şekilde kutlamak.

* * *

JP her birimize birer bardak *vin chaud* dolduruyor ve telefonundan Noel şarkıları çalıyor, teneke sesi Kütüphane Anaïs'in etrafında yankılanıyor. 'Burada düzgün bir ses sistemine ihtiyacımız olacak, değil mi? Konuklar için fon müziği.

"Bunu yarın yapmak için not alacağım," diyor Manon, telefonuna uzanarak. Manon'un otelde çalışmaya devam etmek istediğini düşündükçe, daha da cazip geliyor. Kuzenim hiçbir şeye bağlı kalmaz. Her zaman yeni bir hobi, yeni bir kariyer; söylemeye cesaret edersem, her köşede yeni bir adam var. Değişken doğasının tamamen farkında ve bunu kısıtlamak ya da değiştirmek için hiçbir çaba sarf etmiyor, bu yüzden sonunda bir yere uyum sağlama, otel gibi doğru hissettiren bir yere sahip olma duygularını paylaşması - bunu onun bakış açısından düşünmemi sağlıyor. Ya Manon için bunun olması gerekiyorsa?

Onu hiç buradaki gibi odaklanmış ve kontrollü görmemiştim. Birdenbire dikkati dağılmış, hatalar yapan, her şeyin bir araya gelmesini uman biri haline geldim ama gerçek şu ki bu sadece Manon'un oyununu yükseltmesi ve boşluğu alması nedeniyle olacak.

"Neden Noah'yı ağacı süslemeye yardım etmesi için davet etmiyoruz? Manon telefonunu masaya bırakıp sıcak şarabından bir yudum alarak soruyor.

"Elbette," diyorum.

"Onu davet edeceğim.

Birkaç dakika sonra, saçları yeni uyanmış gibi dağınık olan Noah ile birlikte geri döner.

"Uykunu mu böldük? Soruyorum ve ona bir bardak sıcak şarap uzatıyorum, portakal ve yıldız anasonunun kokusu aramızdaki havayı kokluyor.

"Ben buna güç uykusu demeyi tercih ediyorum. Birbiri ardına gelen Noel etkinlikleriyle çok yoğun geçti. *Mersi,*' diyor bardağı havada tutarak.

Manon bir kutu süs eşyası açar. 'Anais ağacın ombre tarzında süslenmesine karar verdi, yani renkten renge geçerek ağaçtan aşağıya doğru akacağız. Yerleştirme konusunda oldukça titizdir, bu yüzden eşit uzaklıkta olduklarından emin olun yoksa sonunu asla duyamayız.

Gülüyorum. Simetri konusunda çok titizimdir. "Vahşi ol; ne kadar uzakta oldukları kimin umurunda?

Alnı kırışıyor. "Ve gece yarısı gizlice aşağı inip onları yeniden yapmayacaksın?

"Elbette yapacağım, ama şimdi eğlenmene bak.

Noah ve JP gülüyor. Ağacın etrafında toplanıyoruz, her birimizin elinde bir süs var.

'Tamam, ikiniz de yıllık Noel ağacı geleneğimize dahil olduğunuz için şanslısınız ve bu sorumlulukla birlikte soru zamanı da geliyor. Seninle başlayacağım, JP. Söyle bana, mükemmel Noel hediyesi nedir? Üzerinde *All the Jingle Ladies* yazan yeni çoraplar mı yoksa ev yapımı zencefilli kurabiye ve el yazısıyla yazılmış bir kart gibi daha içten bir hediye mi?

JP ağacın tepesine bir Noel Baba süsü ilştirir. "Neden ikisi de değil?" "İyi cevap! Tamam, sıra sende.

Bir soru düşünürken ensesini ovuşturuyor. "Noel ziyafeti için en iyi gece hangisidir? Fransa'da geleneksel olarak Noel ziyafetine *Le Réveillon* adı verilir ve Noel arifesinde ayından döndükten sonra düzenlenir; ancak hazırlanmak, yemeklerin ve şenliklerin tadını çıkarmak için daha fazla zaman olduğu için Noel Günü'nde kutlamayı tercih edenler de vardır.

"Neden ikisi de olmasın? Noah ağaca bir baston şeker asarken sırtarak şöyle diyor.

"*Oui!* Manon gülüyor. 'Tüm bu çaba en azından birkaç gün sürmeli.

Bir adım geri çekilip mutlu, gülümseyen yüzlerden oluşan üçlüyü inceliyorum. Biz buraya nasıl geldik? Kendimizi bulunmuş küçük bir aile gibi hissediyoruz. Onca zaman önce ıssız, pis otelin önünde durduğumda, her şeye burnunu sokan komşum dağınıklıktan şikâyet etmek için yanıma geldiğinde bulmayı beklediğim şey bu değildi. Şimdi Noah günlük hayatımızın bir parçası ve bu da kendi küçük heyecanını getiriyor, ancak bu sırrı göğsüme yakın tutuyorum. Başka bir ilişkiyi düşünmek için henüz çok erken... ama kalbimin tamamen buruşup solmadığını bilmek güzel. Benim için hâlâ umut var.

Manon gibi ben de olmam gereken yeri buldum mu? Belki benim hayatımın da bir sarsıntıya ihtiyacı vardı. Yazarlığımda başarılı olsam da başka neyim vardı ki? Sıcak havadan başka bir şeye dayanmayan bir evlilik, neşe getirmeyen steril bir daire ve para endişesine, çok yazmaktan kaynaklanan yorgunluğa bağladığım bir tür boşluk. Ama bundan daha fazlası mıydı? Francois-Xavier evliliğimizi patlatana kadar hayatımın ne kadar kötü olduğunun farkına bile varamayacak kadar yavan ve içe kapanık hale gelmesi miydi? Birdenbire bana iyilik yaptığını anladığımda, sıkı sıkıya tutduğum tüm incinme ve acı buharlaştı. Onsuz hayatım çok daha iyi. Etrafım beni kızdıran, güldüren, umut veren ve zaman zaman onları boğazlamak istememe neden olan insanlarla çevrili - tüm duygu yelpazesi; mülayimliğin tam karşısı.

Bu bir keşif, sanki son birkaç yıldır uyurgezerlik yapıyormuşum da bu renk patlamasıyla uyanmışım gibi. Eğer oteli satarsam, eğer

Manon'dan uzakta, o sıkıcı hayata geri mi döneceğim?

Noah ve ben Paris'in en eski halk kütüphanesi olan, Seine Nehri'nin sol kıyısındaki Biblioth  que Mazarine'de buluşuyuz. Mağaramsı kütüphanenin bir yerinde, on üçüncü yüzyıldan kalma Gutenberg İncil'inin bulunduğu bir mahzen var; bu değerli eser hiçbir zaman gün ışığına çıkmayacak - her ne kadar kütüphanede bir kopyası sergileniyor olsa da. Kütüphanelerin büyüünün bir parçası da budur - hangi sırlara ev sahipliğı yaparlar? Çok sayıda tarihi belge ve parşömen vardır ve bu kütüphane, Fransız devriminden sonra soylu ailelerden ele geçirilen bir dizi nadir ortaçağ el yazmasının koruyucusu olarak bilinir.

Adımlarımı hızlandırıp kütüphaneye girdiğimde her zamanki asık suratlı kütüphaneci tarafından karşılandım. "Bugünkü ziyaretinizin amacı nedir?" diye soruyor tiz bir ses tonuyla. Yıllardır buraya yazıyorum ama her gelişimde bana soruyor. Sanırım bunun nedeni İngiliz aksanlı Fransızcamın onu benden şüphelendirmesi, sanki kasayı keşfetmek ve Gutenberg İncil'ini çalmak için buradaymışım gibi. Burada çalışan birkaç kütüphaneci var ama benim özel olarak 'Kapı Bekçisi' olarak adlandırdığım bu kişi, sanki fısıltının üzerinde konuşmak ya da masama çok fazla kitap almak gibi önemli bir kütüphane günahı işlememi bekliyormuş gibi beni takip etmek için her zaman resepsiyondaki yerini terk ediyor. Paris'teki diğ  r güzel kütüphanelerden birinde de yazabilirdim ama bu onun kazandığı anlamına gelirdi ve ben de ona bu zevki tattırmak istemem. Önemsiz biri olabilirim.

"Çalışmak için buradayım, Madam," diyorum her zamanki gibi parlak bir gülümsemeyle. Güvensiz bir ifadeyle kaşlarını çatarak beni içeri buyur ediyor.

Noah ziyaret ettiğinde üçüncü dereceden ceza mı alıyor? Kütüphaneye doğru ilerliyorum ve onu arka tarafta bir masada otururken buluyorum.

"*Bonjour*. Fransız geleneğine uygun bir şekilde yanaklardan öpüşüyoruz ve kolonyasının kokusundan biraz etkileniyorum. Hah. Bunu aklımdan çıkarıyorum. İlgilenmemiz gereken ciddi bir iş var ve odaklanmam gerekiyor. Neden bu kadar güzel kokuyor? Bugün burada bulunma amacımdan beni uzaklaştıran baharatlı, çağrıştırmalı bir koku.

Karşısına oturuyorum ve zihnimdeki sisi silkeliyorum. "*Bonjour*. Kütüphaneci size ziyaretinizin amacını sordu mu?" Eşarbımı çözüp karşısına otururken soruyorum.

"*Hayır mı?*

"Bu büyük haksızlık!

"Ne kadar tatlı bir şey, değil mi?

Başımı eğiyorum. Benimle oyun mu oynuyor? "Şaka mı yapıyorsun?

Yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Ona Hemingway'i hatırlattığımı ve eğer onun yerinde olsaydım, ilerlemiş yaşına rağmen bana kur yapacağını söyledi.

İçimden sessiz kahkahalar dökülüyor ve arkama döndüğümde onu buluyorum, parmağını dudaklarına götürüp susturmaya çalışıyor. Yetişkin gibi davranıp Noah'yı işaret ediyorum ve onu suçluyorum. Onunla göz göze geldiğinde sert ifadesi yumuşuyor ve selfie çekme cüretini gösteren başka bir kütüphane üyesini azarlamak için fırlamadan önce ona küçük bir el sallıyor. Bu kutsal koridorlarda fotoğraf çekmek yasak!

"Söyleyecek sözüm yok. Tamam, *evet*, var! Kadın tam bir zorba. Ona Hemingway'i hatırlattığın için senden hoşlanıyor ve ben çok yüksek sesle nefes alırsam onun gazabına mı uğruyorum? Bu bir rezalet!"

Omuz silkiyor. 'Hemingway iki uçak kazasından kurtuldu. Her ziyaretimde bundan bahseder, sanki benim onun reenkarnasyonu olabileceğimi düşünüyormuş gibi. Eğer bundan sağ çıkabilirdiyse belki ölümünden de sağ çıkabilir - kim bilir?

"*Evet*. Bu her şeyi açıklıyor. Hemingway bunca zaman sonra bile Parislilerin kalbinde gerçekten canlı ve iyi durumda. Bu bana gizli yazarımızı ve onun da öyle olup olmadığını düşündürüyor. Burada hala kutlanıyor olabilir mi ve biz kimliğini bilmediğimiz için bunu bilmiyor olabilir miyiz?

Noah aklımdan geçenleri okumuş olmalı ki, "Adeleine Deschamps'ın yazarımız *olmadığını* söylemekten üzüntü duyuyorum. Romanını okuduktan sonra biraz araştırma yaptım ve yayınlandıktan birkaç yıl sonra öldüğünü öğrendim. Yayıncısının bu haberi paylaştığı bir makale buldum.

Anında sönüverdim. "Öldü mü?" Ben de biraz araştırma yapmıştım ve Adeleine Deschamps hakkında pek bir şey bulamamıştım. Açıkçası yüz yıl öncesine gidiyoruz ama tarih kitapları ondan çok az bahsediyor.

Başını sallar. 'Evet. Çiçek hastalığından. Sadece otuz yaşındaydı. "Edebi bir ışığın bu kadar genç yaşta sönmesi her zaman üzücüdür.

"Listemizdeki diğer iki kadını, Thérèse Fournier ve Clothilde Labelle'i araştırdım ve onlar da var. Thérèse varlıklı bir aileye gelin gittiğinde yazmayı bırakmış, Clothilde ise yazmayı hemşireliğe çevirmiş ve daha sonra gerçek adıyla, evlendikten sonraki adıyla, savaş alanında hemşirelik yaptığı dönemle ilgili bir anı kitabı yayınlamış.

"Sanırım uzak bir ihtimal olduğunu biliyorduk. Aklıma bir fikir geldi, tamamen yanlış düşünüyor olabilirim ama gizemli yazarımız kocasının adıyla yayın yapmış olabilir mi? O zamanlar bunun çok olduğunu biliyoruz, kadınlar cinsiyet önyargısı nedeniyle bir erkeğin adıyla ya da takma bir isimle yazıyorlardı, ama kadın evliliği bıraktıktan sonra bile telif ücretlerinin hala kocasına gitmesinin nedeni bu olabilir mi? Bu, kadının takma adını neden bu kadar şiddetle bırakmak istediğini açıklar, ki bu aslında bir takma ad değildi; kocasından kaçtığına onun adıydı.

Noah alnına bir tokat atar ve "Oui!" diye bağırır. Kütüphanecinin dikkatini çeker, o da gülümser. "Bu her şeyi açıklıyor. Bir daha neden kitap yayınlamak istemediğine de uyuyor, eğer gerçekten onun adıyla yazdıysa ve belki de onun sıkı çalışmasının tüm övgüsünü o aldıysa?

'Buradaki arşivlere bakalım mı? Üretken olup da 1924 civarında yayıncılığı aniden bırakan isimlerin bir listesini yapalım mı?

Bana hızlıca başını salladı. "Doğru yolda olduğumuza eminim.

Ayrıldık ve önümüzdeki birkaç saati arşivleri inceleyerek geçirdik ve potansiyel yazarların sağlam bir listesini yaptık. O zamanlar kadınlardan çok daha fazla erkeğin yazısının yayınlanmış olması beni üzüyor. Ve belki de yazdıklarının basılması için kocalarının övgüyü almasına izin vermek gibi fedakarlıklarda bulunmaları gerekiyordu.

Masaya geri döndüğümüzde, uzun isim listemizi daha fazla araştırmak için bir plan yapıyoruz ve o olabileceğini hissettiğimiz herhangi bir şeyle karşılaşır karşılaşmaz tekrar buluşuyoruz.

Kağıtlarımızı toplarken Noah, "Yarın öğleden sonra bar açılmadan önce benimle Noel pazarına gitmek ister misin?" diye sordu.

"Elbette, çok isterim. Noah'nın sadece dostça bir komşu mu olduğundan yoksa daha fazlası mı olduğundan emin değilim, ancak

Önüme ne çıkarsa çıksın evet demek için yavan ve sıkıcı bir hayata geri dönüyorum. Ortak kalp kırıklığımızla birbirimize bağlandık ve şimdi de on dokuzuncu süitteki gizemli yazarla bağ kuruyoruz. Gelecekte beni her ne bekliyorsa ancak kendimi olasılıklara açarsam gerçekleşecek. Sadece 'bir gün' romantizm düşüncesi bile vücuduma karıncalanmalar göndermeye yetiyor. Noah'yı tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyorum, her ne kadar çok iyi bir erkek avcısı olsa da.

Noah ile Louvre'un karşısındaki Tuileries Marché de Noël'de buluşacağım. Her yıl Noel'de bahçe, bayram yemekleri ve sıcak içecekler sunan açılır kapanır ahşap dağ evleriyle bir Noel pazarına dönüştürülüyor. Buz pateni pisti ve dönme dolabın yanı sıra hediyelik eşya satan tezgahlar ve oturup ambiyansın tadını çıkarabileceğiniz pek çok yer var.

Közlenmiş kestanelerin cevizimsi kokusu ağzımı sulandırmaya yetiyor, bu yüzden umarım Noah nihayet geldiğinde yemek de planın bir parçası olur.

Onu bir büfede sohbet ederken görüyorum. Onu incelemek için bir an duruyorum. Gerçekten de her şeyiyle dört dörtlük bir adam o. Kelimeleri hayat veren şeylermiş gibi içiyor; ve dürüst olalım, biz kitap kurtları için öyle. Ayrıca onda *je ne sais quoi*, açıklanamayan bir çekicilik var. Onun gibi bir kahraman yazıyor olsaydım, kadın kahraman şu anda bir yol ayrımında olurdu. *Olacak mı, olmayacak mı* ikilemiyle yüzleşiyor olurdu ama bu bir romantik komedi değil. Bu bir kurgu değil. Gerçekten adama aşık mı oluyorum? Buradaki kahraman ben miyim?

Noah büfeye arkasını dönüyor ve beni hayal kurarken yakalıyor, sanki bir profiterolün ortasındaki lezzetli kremalı pastaymış gibi ona hayranlıkla bakıyorum. Gözlerimi kısıyorum ve doğrudan ona bakıyormuş gibi yapıyorum, bana ulaştığında çok şaşırılmış gibi davranıyorum. 'Noah! Özür dilerim, milyonlarca kilometre uzaktaydım.

Bana inanmıyormuş gibi dudakları seğiriyor, ben de devam ediyorum. 'Pistin beyazı öyle bir parlıyor ki. Görmeyi zorlaştırıyor, değil mi?' Neden konuşmayı kesmiyorum?

'Bunlar sizin için. Eğer bedenleri yanlışa değiştirebilirsiniz. Belki de bakışlar gerçekten serttir çünkü Noah'ın elinde iki çift buz pateni vardır, bu da sadece şu anlama gelebilir...?

"Ah..." "Hadi

kayalım!

Burnumu kıvırıyorum. "Ama pazarlar, kavrulmuş göğüs-"

"Biraz enerji harcayarak iştahımızı açacağız.

"Nasıl kayılacağını bilmiyorum. Tamam, daha çok aynı anda hem paten kayamıyor hem de dik duramıyorum gibi.

Noah botlarının bağcıklarını çözmekle meşgul, ben de isteksizce onu takip ediyorum. Bu tam bir felaket olacak. En iyi zamanlarda bile egzersiz yapmaktan nefret ederim ama buna bir de toplum içinde küçük düşmeyi ve muhtemelen düştüğümde bileğimin kırılmasını eklersem, sanırım utanç üçlüsüne sahip olabiliriz.

'Neden ben izlemiyorum? Bize biraz *vin chaud* getirebilirim?"

"Yardım edeyim. Noah dizlerinin üzerine çöküyor ve botlarımın bağcıklarını çözüyor, sanki çok iyi arkadaşmışız ve bu tamamen doğalmış gibi, ki öyle değil. Botlarımı çıkarıp yerine patenlerimi giyerken, yeterince nazik olup olmadığını kontrol etmek istercesine arada bir başını kaldırıp bana bakarken kendimi son derece samimi hissediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve kendime en azından dışarıdan sakın kalmam gerektiğini hatırlatıyorum. Mutlak rahatlığımı ifade etmek için ona dişlek bir gülümseme veriyorum ve o da kaşlarını çatıyor. Belki de bu gülümsemenin üzerinde biraz çalışılması gerekiyordur.

"Ah - iyi misin?"

"Evet, sadece biraz

üşüdüm.

'Bu konuda yardımcı olabilirim. İzin verir misiniz? Kot pantolonlu bacaklarımı işaret ediyor. Başımı salladım.

Ellerini baldırlarımda aşağı yukarı gezdirerek onları ısıtmaya çalışıyor.

"Buzun üzerindeyken iyi olacaksın, o zaman ısınırsın.

Yüzüstü düşersem olmaz.

"Hazır mısınız? Ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Hayatım buna bağlıymış gibi sıkıyorum ve buz patenindeki önceki denemelerimi görseydiniz, bunun doğru olduğunu bilirdiniz. Buz pateni tanrılarına bir dua gönderiyorum: *Lütfen kanlı ve pis bir yığın halinde düşmeme izin verme. Eğer düşmem gerekiyorsa, lütfen bu buzun kuğu gibi narin öpücüklerinden biri olsun.*

Piste doğru ilerlerken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Patenimin metal çivisi buza çarpar çarpmaz bacaklarım altımdan kayıyor ve hiç de kadınlara

yakışmayan bir çığlık atıyorum.

Noah bu sesle yerinden sıçrıyor ama beni belimden tutup düzeltiyor.

"Nefes al," diyor bana sıkıca sarılarak. Kalbimin gümbürtüsünü hissedebildiğinden eminim, birbirimize bastırılmış olmamız da buna yardımcı olmuyor. "Nefes al. Bunu yapabilirsin.

"Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Bakışlarının yoğunluğuna bakmak zorunda kalmamak için başımı omzuna yaslıyorum.

Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Seni tuttum.

"*Mersi*. Kollarında kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. 'Eğer kazara seni de yanımda götürürsem ve sonunda kanlı bir yığın halinde bilincimizi kaybedersek, bugünden gerçekten keyif aldığımı bilmeni isterim.

"On iki dakika oldu.

"Ve her birini çok sevdim.

'Ben de, Anais. Ama gerçekten kaymak istiyor musun yoksa senin önerine uyup biraz *vin chaud* içelim ve bu şekilde ısınalım mı? Paten kayma becerilerimin eksikliğinden dolayı ikimizin de sakatlanma ihtimalinin yüksek olduğunu artık anlamış olmalı.

"*Vin chaud* daha güvenli bir seçenek gibi görünüyor.

Onun sıcak kucağından ayrılmak istemiyorum. Eğer bu bir romantik komedi olsaydı, kadın kahraman pistten çıkarken stratejik olarak kayardı, böylece Noel pazarlarında dolaşırken ve her şey hakkında sohbet ederken ve hiçbir şey hakkında konuşmazken, atılgan kahraman kollarını ona sarmak ve onu desteklemek zorunda kalırdı.

"Pistten çıkmaya yardım edeyim," diyor Noah. "Düşüp kendini incitmeni istemiyorum.

"Ben iyiyim. Bundan sonrasını ben hallederim,' diyorum ve kollarından kurtulup çıkış kapısına doğru kayarken ona cesurca gülümsüyorum.

"Eğer sen-

"ARGH! Ve dağınık bir yığın halinde yere düştüm. "Anais! Sana yardım edeyim.'

Beni kollarının arasına aldı. Romantik komedi hareketlerinin gerçek hayatta bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi?

Manon ve ben Saint Ouen Bit Pazarı'nda Anaïs Kütüphanesi için mobilya alışverişi yaparken Palais adında bir antika dükkanına rastlıyoruz. Pencereden, tam da otel için istediğim tarzda, muhteşem süslü altın mobilyalara bakıyoruz.

"Hiç fiyat etiketi görebiliyor musun? Fısıldıyorum. Serinin kalitesine bakınca bütçemize uygun olduğundan şüpheliyim ama bir yanım en iyisini umuyor.

Manon, "*Hayır*, ne derler bilirsiniz: eğer fiyatını sormak zorundaysanız, buna gücünüz yetmez," diyor. İçeride, gösterişli kabarık bir palto ve ona uygun kabarık bir bere giymiş, yaşı belirsiz bir kadın var. Bizi dikizlerken yakalıyor ve el sallayarak içeri buyur ediyor.

"*Bienvenue*, ben Geneviève. Mimoza?"

"*Oui*," diyor Manon, sanki daha önce hiç tanışmamış olmamıza rağmen Geneviève ile her z a m a n mimozalarını paylaşıyormuş gibi. "Anais de bir tane isterdi.

Bir gülümseme yapıştırıyorum ve Manon'un kolunu tutuyorum. Ya bu bir satış oyunuysa? Palais'deki antikalar nefes kesici güzellikte, ama biz bit pazarı fiyat etiketiyle daha gözden kaçmış bir güzellik aramaya gelmiştik.

Geneviève üç mimoza ile döndü. Teklif edilen bardağı alıyorum ve kibarlık olsun diye bir yudum içiyorum. Portakal suyundan çok şampanya var ve daha şimdiden alkolün içimi ısıttığını hissediyorum.

"Sizi Saint Ouen'e getiren nedir?"

Manon bir yudumdan çok bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "6. Cadde'de bir butik oteli yeniliyoruz ve otel için bazı mobilyalar arıyorduk.

kütüphane haline geldi. Burjuva bir yerde olmamıza rağmen, ne yazık ki küçük bir bütçemiz var. Ne yazık ki bu muhteşem parçalara yeteceğinden emin değilim.

'Ooh, bırak da buna ben karar vereyim. Buradaki ürünlerin çoğu Fransa'nın dört bir yanındaki şatolardan ve İtalya'daki *şatolardan* gelen gerçek antikalar olsa da, lüksten hoşlananlar için bazı replika parçalar da stokluyorum. Ayrıca yenilenmeye ihtiyacı olan bazı parçalarım da var; uygun olabilirler mi?

'*Fantastik!* Peki ya bu güzellik?' Manon yakut kırmızısı bir şezlongu işaret ediyor.

"Replika ve aşırı fiyatlı değil. Bir kütüphaneye yakışacak Louis XVI bergere sandalyelerim var. Mermer tablalı bir dizi ara sıra masam var; bazılarının ayaklarının sıkılaştırılması gerekiyor, bazılarının mermeri işaretlenmiş veya hafifçe yontulmuş. Onları indirimli yapabilirim.

Hala replikaları ve hatta yenilenmesi gereken antikaları karşılayabileceğimize ikna olmadım ama nefesimi tutup umut ediyorum.

"Peki ya bu?" Hiç bu kadar büyük bir dünya küresi görmemiştim. Kütüphanenin ortasında bir özellik olabilir. Kütüphane misafirleri kucaklarında bir kitap, ellerinde bir kadeh şarapla oturabilir ve parmaklarını ziyaret edecekleri bir sonraki şehrin üzerine koyarak yerküreyi döndürebilirler. On dokuzuncu süitte bir küremiz var ama bu hazineleri paylaşma konusunda hala emin değilim.

"Bu," diyor Geneviève, gözleri parlayarak, "bir küreden çok daha fazlası ve ihtiyaçlarınız için tamamen mükemmel. Size göstereyim. Etrafındaki örtüyü kaldırıyor ve küreyi açarak bir bar ortaya çıkarıyor. İçki şişeleri için yer var ve kahverengi kadife astar içinde duran altı highball bardağı var.

"*Ooh la la!*" diyorum. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Bunlardan iki tane var mı? Manon şaka yapıyor.

"Süitin için bir taneye ihtiyacın yok," diyorum gülerek ve onu uyarıyorum. Doğrusu ben de kişisel alanım için bir tane isterdim. Uzun bir yazı akşamından sonra şöminenin önünde kıvrılıp kendime bir konyak doldurmak ve dünyanın öbür ucundaki insanların o anda ne yaptığını merak ederek dünyayı döndürmekten daha iyi ne olabilir?

'Bunu bizim için çok zorlaştırıyorsun, Geneviève. Buradaki her şeye aşık olacağımızı biliyordum.

'Baskı yok ama bunları sayabilir ve ne durumda olduğumuzu görebilirim. Paris'teki yerel işletmelere peşinatsız, faizsiz ödeme planları sunuyorum, bu da işe yarayabilir.

"Merci.

"Kulağa hoş geliyor, değil mi? Manon kolumdan çekiştirerek şöyle diyor. 'Kütüphanenin gösterişli olmasını istiyorsun ve o yakut kırmızısı koltuklarla öyle olacak. Para kazanmak için para harcamalısın.

Fonlar konusunda çok tutumlu davrandık ve elimizde olan ve yeniden kullanabileceğimiz şeylerle idare ettik, ancak kütüphane odası bunun gibi mobilyalarla muhteşem görünecek. Bu seferlik savurganlık yapayım mı? Ödeme planı çok cazip.

Geneviève geri döndüğünde bana üzerinde rakamlar yazılı bir kâğıt uzattı. Para gibi gayri ciddi bir konuda bu kadar açık konuşmamak tam bir Fransız davranışı. Fiyat bugün harcamayı düşündüğümde daha fazla ama replikalar buna değecek ve kütüphaneye büyük bir zarafet katacak.

Manon gizlice omzumun üzerinden bakıyor. "Yap şunu, Anaïs.

"Çok nazıksınız, Geneviève. Bu antikalara Anaïs Kütüphanesi'nde yer vermeyi çok isteriz. Eğer ödeme planını ve teslimatı ayarlayabilirsek, bu harika olur.

Ödemeyi ve lojistiği hallederken, saçları pixie kesimli bir kadın içeri giriyor ve bizi el sallayarak selamlıyor. Garip bir şekilde tanıdık geliyor ama nedenini düşünemiyorum.

"Özür dilerim," dedim. "Uzun sürmez; işimiz bitmek üzere.

Yeni aldığımız yakut kırmızısı şezlonga oturdu. 'Ooh, sorun değil, aceleye gerek yok. Ben Lilou; yan taraftaki Ephemera'da çalışıyorum.'

Geneviève bana bir makbuz uzatırken gülümsüyor. "Onu Paris Cupid olarak da tanıyor olabilirsiniz.

"Geneviève," diyor Lilou iç çekerek. "Kendine engel olamıyor.

"Ah! İşte bu yüzden yüzünü tanıdım! Birkaç ay önce Paris Cupid ismi herkesin dilindeydi, zira aralarında Paris Playboyu olarak bilinen film yıldızı Emmanuel Roux'nun da bulunduğu pek çok Parisliyi evlendiren bu anonim çöpçatanın kimliğini kimse bilmiyordu.

"Hiç aşk mektupları yazmayı düşündün mü? Lilou soruyor.

"Ben aşk romanı şeklinde doksan bin kelimelik aşk mektupları yazıyorum.

"Ooh, adın ne?" "Anaïs

De la Croix.

Bununla birlikte Lilou şezlongdan atlayıp yanıma geldi ve minyon yapısına rağmen güçlü bir sarılma için beni kendine çekti. "Kitaplarının her birini okudum ve önümüzdeki Noel'de çıkacak yeni kitabın için sabırsızlanıyorum. Bana ne hakkında olduğuna dair bir ipucu verebilir misin?

"Korkarım şu aşamada gizli tutuluyor ama Paris'te geçtiğini söyleyebilirim.

'Seni baş belası! Sabırsızlanıyorum.'

Pazardan ayrılıp ikinci çayı içmeye gidiyoruz. Ephemera'dan Lilou bana yazdıklarım konusunda çok ihtiyaç duyduğum bir özgüven desteğı verdi, bana kitaplarımın okuyucular için özel olduğunu hatırlattı, ben heyecanımı kaybettiğimde ve bir tıkanıklık ya da sahtekârlık sendromu ya da durum her ne ise ondan muzdarip olduğumda bile. Bazıları ilk kitaptan beri benimle birlikte olan sadık okuyucularımı değil, sadece kendimi düşündüğüm bir rutine girmiştim. Bu, genellikle beni karakterlerime bağlayan, sanki gerçekmişler gibi hayatlarına aşırı odaklanmamı sağlayan ve böylece okuyucuları bir yolculuğa çıkarmamı sağlayan türden bir sihir. Ben yazarak kendi hayatımdan kaçarken, okuyucular da eğer işimi yeterince iyi yaparsam okuyarak kendi hayatlarından kaçıyorlar.

Lilou bunu bilmiyor ama onun sözleri yeniden başlatılması gereken bir parçamı yok etti. Bitirmem gereken bir Noel kitabım var ve onu şimdiye kadarki en iyi kitabım yapacağım, çünkü Lilou ve beni destekleyen herkes bunu hak ediyor. Parmaklarım yazmak için kaşınıyor ve aklımda tek bir sopa düşüncesi bile yok. Çok fazla değil. Otele döndüğümüzde el yazmamın başına geçiyorum ve hemen başlıyorum.

Hilary başka hiçbir şehrin Noel zamanı Paris kadar güzel olmadığından emindi. Place de la Concorde boyunca uzanan dört yüz kestane ağacı, görkemli Zafer Takı'na giden yolu gösterircesine ışıltılı peri ışıklarıyla süslenmişti. Etrafındaki bu ışıltılı yaşam sevinci gösterisine rağmen, hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Aşk, aslında...

Ve hislerine göre hareket etme zamanı gelmişti.

Kelimeler, bentleri yıkılmış bir baraj gibi dökölüyor içimden. Hayatım buna bağlıymış gibi yazarken zaman unutuluyor ve boşandığımdan beri ilk kez aşk hakkında yazmaktan zevk alıyorum. Karmaşık, dağınık, güzel bir aşk. Kısa sürede karakterler benim için üç boyutlu ve gerçek hale geliyor, sanki her sırrını bildiğim insanlar hakkında yazıyormuşum ve onlar yapamasa bile neye ihtiyaçları olduğunu hissedebiliyormuşum gibi. Ama... bu onlara bunu vereceğim anlamına gelmiyor. Henüz değil, çünkü kesin olarak bildiğim bir şey var ki, aşk uzun bir yolculuk olabilir, ama zamanlama doğru olduğunda her zaman buna değer...

Anaïs Kütüphanesini döşemek ve dekore etmek için erkenden kalktım. JP bize erken bir Noel hediyesi olarak güzel bir ceviz bar rafı yerleştirdi, bu o kadar dokunaklı ki hemen dağınık gözyaşlarına boğuldum ve Manon bana yan gözle baktı.

'Şu ağlamayı keser misin? Sana ne oldu böyle?" diye uyarıyor.

'Bunlar mutluluk gözyaşları. Şu otele bakın! Hayallerimizi bu kadar kısa sürede gerçekleştirdik. Elbette mükemmel değil ama elimizdeki bütçeyle çalıştık ve şimdilik idare eder. Eskisinden milyonlarca kat daha iyi. Ve daha da iyisi, sıcak ve davetkar hissettiriyor. Sanki hep böyle görünüyormuş gibi.

'Gerçekten de iyi bir hissiyatı var. Dün web sitesinde ve sosyal medyada güncellenmiş fotoğrafları yayınladıktan sonra çok sayıda soru aldım. Kütüphaneyi tamamladığımızda birkaç fotoğraf çekip onları da yayınlayacağım.

'Henüz rezervasyon yok mu? On sekiz Aralık'ta açmayı planlıyorsak bu bir endişe kaynağı değil mi? Şimdiye kadar en azından bir ya da iki onay almış olmayı umuyordum.

Henüz değil. Ama yapacağız. Merak etmeyin. Telefonlara bakıyorum ve birçok e-postayı yanıtlıyorum.

"Tamam. Kütüphane Anaïs'i bitirelim. Manon kitap kutularını içeri taşıyıp ayaklarımın dibine bırakırken ben de yeni boyanmış rafların tozunu alıyorum.

Manon Ayın Kitapları tablosuna başlarken ben de kitapları alfabetik sıraya göre rafa kaldırıyorum.

Caz dönemini ve Paris'i evleri haline getiren tüm o Kayıp Kuşak yazarlarını vurgulamayı seçtik. Bu romanlardan birkaç dilde seçkimiz varken uygun görünüyor.

Stand boyunca 'Bir kitapla kör randevu'muzun yer aldığı cicili bicili bir ipimiz var. Kasap kağıdına sardığımız romanlar, her roman ve hangi türde oldukları hakkında birkaç ipucu ile birlikte. Ateşe yakın bir köşede Açıklama İstasyonumuz yer alıyor. Misafirlerimizin okurken not alabilmeleri için kalem ve açıklama kağıdı setleri temin ettik.

JP, yakut kırmızısı kadife bir şezlongu taşıırken 'Geliyorum,' diye homurdanıyor.

"Ooh, Palais'den mobilyalar geldi! Manon ve ben lobiye gidiyoruz ve ben berjer sandalyelerin ve ara sıra kullanılan masaların taşınmasına yardım ederken JP de tekerlekli küreyi getiriyor.

Onu odanın ortasına yerleştirir. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük küre.

"Bekle," diyor Manon ve ellerini siyah kot pantolonunun üzerine sürüyor. "*Voilà!* Barı ortaya çıkarmak için kapıyı açar. "Anais hiç eğlenceli değil ve süitime alamayacağımı söyledi.

"Bu odanın şerefine kadeh kaldıralım mı?" diyorum, neredeyse bitiş çizgisine ulaştığımız için içimi bir duygu seli kaplıyor. Kütüphane hala düzensiz kitap yığınlarından oluşan bir karmaşa halinde olsa da, pelüş yakut kırmızısı şezlonglar ve altın aksanlı mermer masalarla şimdiden sıcak ve rahatlatıcı bir havaya sahip. Ayrıca yanlış boyutta olan birkaç kristali değiştirdikten sonra parlattığımız avize de öyle. Ama zaten güzelliğin kendisi de bu değil mi - hasarlı şeyleri sevmek ve dikkatlice onarmak; kalpler, avizeler - böylece bir sonraki reenkarnasyonda bu karakter izlerini gururla taşıyarak gelişebilirler? Köşede, Noel ağacımızın ışıkları yanıp sönüyor, parıldıyor ve pencereden bakan yayaların dikkatini çekiyor.

Tüm kitaplar raflara yerleştirildiğinde ve ocakta ateş çitirdadığında, burası kitapseverler için bir vaha olacak. Sepetler dolusu kilim ve kütüphane kartı damgalı minderler var. Misafirlerimizin L'Hôtel Bibliothèque Secrèt'teki konaklamalarını asla unutmamaları için ilerledikçe ve fonlar elverdikçe daha fazlasını eklemek için sabırsızlanıyorum.

Manon bir şişe şampanya ile geri gelir ve mantarını patlatır. "Yeni bölümlere! Kadehlerimizi tokuştururken söylüyorum.

Birkaç saat sonra oda tamamlanmıştır. Raflarda sabırla okunmayı bekleyen kitaplar sıralanıyor. Şöminenin üzerinde Anaïs Nin'in hayatı boyunca çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları var. Bir sehpanın üzerinde bir yığın kitabı ve bir zamanlar provokatör olarak adlandırılan kadın hakkında yazılmış bir dizi anı kitabı var. Çerçevesiz fotoğrafların altına Noel çorapları asıyoruz ve odanın geri kalanını süslüyoruz; Fındıkkıranları, sanki sergilenen birçok romanın başında nöbet tutuyorlarmış gibi kapı girişine taşıyoruz. Şimdilik oda tamamlandı ama her zaman daha fazla kitaba ihtiyacımız olabilir...

* * *

O akşam, kış havası için sıkı giyiniyorum. Aralık ortası daha şiddetli yağmur ve sert rüzgarlar getiriyor. Yine de *vin chaud* bunun için var - o soğuk kemikleri ısıtmak için.

Manon'u Anaïs Kütüphanesi'nde not kağıtları yazarken buldum. "Nedir o? diye sordum.

"Dizin kartları. Az önce en güzel eski kütüphane dolabı kataloğunu aldım. Şöminenin sağ tarafına sıkıştırabiliriz. Sana bir resim göstereyim.' Telefonundan gösteriyor. Bibliothèque Mazarine'deki katalog çekmeceleri gibi muhteşem, sadece daha küçük. Ahşap kalın oyuklarla çizilmiş ve çekmecelerden birkaçı eğilmiş ve bükülmüş.

"Vay canına, nereden buldun bunu?

"Palais'den Geneviève bunu başka bir bit pazarında bulmuş ve beni arayıp isteyip istemediğimizi sordu.

"Tabii ki, muhteşem.

'Evet, içinde bulunduğu durum nedeniyle çok az tuttu. Bir arkadaşından bize teslim etmesini istedi.

"Ne buldum ama. Üst çekmecemde nakit var, ne gerekiyorsa kullan.'

"Paranın ve günlüğünün nerede olduğunu biliyorum. Tutuyorum. "Ve sanırım onu okudun?

'Evet, denedim ama çok sıkıcı! Sen ve senin duygularından bahsetmen. Tüm bu ağıtlar gerçekten biraz fazla.' En azından sırlarım güvende. Bu yüzden kütüphane için bir dizin hazırlıyorum. Yine de, zamanın nasıl geçeceğini hesaba katmadım.

tüketmek o l u r d u . Misafirler için katalog çekmecelerini karıştırmak ve eski usul kitap aramak eğlenceli olmaz mı?

'Bu bir kitap ineğinin rüyası. Daha sonra yardım edebilirim.' "Nereye gidiyorsun?

Elimi belirsiz bir şekilde dışarıya doğru sallıyorum.

Manon bütün gün bekleyebileceğini ima eden bir bakışla beni bekliyor. "Marché de Noël Notre Dame'a.

Manon sevinçle ellerini çırpıyor. 'Ooh, Noel panayırı! Bu bekleyebilir. Eldivenlerimi ve ceketimi alayım.'

"Ah, *hayır, hayır*, başka bir zaman birlikte gidebiliriz. 'Ama biz her zaman... oh. Noah ile çıkıyorsun!'

Eski kocam olmayan bir adamla çıkacağım için duyduğu heyecanı, beremi bulmak için çantamı karıştırırken tamamen ilgisiz davranarak bastırmaya çalışıyorum. "Öyle bir şey değil. Gizli kütüphanedeki yazarla ilgili bulgularımızı tartışacağız.

Ellerini teslimiyetle kaldırıyor. 'Tamam, tamam, seni durdurmama izin verme.

Git Noah'ı bul ve ölü insanlar hakkında konuş.' Gözlerimi devirip el sallayarak veda ediyorum.

* * *

The Lost Generation Wine Bar'ın camına vuruyorum ve Noah koşarak kapıyı açıyor. 'İçeri gel, içeri gel. Sadece bir dakika sürecek. Bu gece için birkaç şey ayarlıyorum. İçki?'

"Elbette.

Ben barda otururken bana sağlam bir kırmızı şarap dolduruyor ve daha sıcak tutan kıyafetlerini giymek üzere yanımdan ayrılıyor. Şarabımı alıp müşterilere kapalıyken barın etrafında dolaşıyorum ve her şeyi içime çekmek için mekanın bana ait olmasının özgürlüğünün tadını çıkarıyorum. Ne de olsa son ziyaretimden pek bir şey hatırlamıyorum, belki sarhoşken yaptığım tango ve ertesi akşam Noah'ın düzenlediği Noel filmi yarışmasına katılmadığım için yaşadığım utanç nöbeti ve akşamdan kalma halim dışında.

Bir tarafta stantlar, arka tarafta ise meşhur death metal grubunun gecesinde görmediğim kitap rafları var. Her iyi kitap kurdu gibi, ilk kontrol ettiğim şey raflarda ne olduğuydu.

Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Don Passos'un bütün bir koleksiyonu var. Ve *Dorian Gray'in Portresi* en sevdiğim romanlardan biri olan Oscar Wilde. Gertrude Stein, Colette, Henry Miller, Proust; tüm olağan şüpheliler. Daha renkli sırtların bulunduğu alt rafa çömelmeden önce parmağımı üzerlerinde gezdiriyorum. Daha sade kapakların arasında pembelikleriyle göze çarpan kendi romanlarımdan oluşan bir koleksiyonu gördüğümde nefesim kesiliyor. Raftan bir tane alıyorum. Bunları yeni mi satın aldı? *Milyarderin Kaçak Karısı*'na göz attığımda çok sevilmiş olduğunu görüyorum; bazı sayfalar köpek kulaklı, bazıları ise birinin sırt çantasında yolculuk etmiş gibi bükülmüş.

"Üzgünüm, yapmak zorundaydım...

Bir elimde roman, diğerinde bir kadeh şarapla duruyorum. "Bu da ne?

Yanaklarına renk geldi. "Yanlış hatırlamıyorsam bu on birinci kitabınız ve dünya çapında en çok satan ilk kitabınız oldu, ama yanılıyor olabilirim.

"Ah - nasıl?

"Ben bir hayranım, hep

öyleydim. "Ama dedin ki...

"Manon'un çok ağır kitap rafıyla o korkunç olayı yaşadığı gün menajerinizle telefonda konuşurken" - şimdi kızarma sırası bende - "aşk yazarı olduğunuzu söylediniz, ama ben ikisini bir araya getirip sizin o aşk yazarı olduğunuzu anlamadım.

"Yüzün düştü gerçi, romantik komedi yazdığımı söyler söylemez gördüm.

"Bunun yazdıklarınızla bir ilgisi yoktu.

"Neydi o zaman?

"Ben - ben..." Bakışlarını yere indirdi. "İçgüdüsel olarak senin gibi birine kolayca aşık olabileceğimi hissettim. Sonra yazdıklarının yeterince edebi olup olmadığını sordun ve bana öyle sert baktın ki, kendi güvenliğim için çenemi kapalı tutmanın en iyisi olduğunu hissettim.

"Boşanma sonrası ben korkunç bir şey. Benim *gibi* birine kolayca aşık olabilir mi? Yine de, belirsiz olsa da, itirafı karşısında küçük bir heyecan hissediyorum. Onunla ilk gün dışarıda karşılaştığımda, zihnimde bir alarm çalana kadar ona karşı bir çekim hissettim, beni tetikte olmam için uyardı çünkü bir öncekine benzer bir üzüntüyü daha yaşayamazdım; ve erkekler, söyledikleri bir kelimeye kim güvenebilirdi? Motoru çalıştıran kalp kırıklığıydı. Noah öyle biri değil. Öyle mi?

"O karşılaşmadan sonra ne yazdığınızı öğrenmem gerekiyordu. Ertesi gün Marché Biologique Raspail'de Manon'a rastladım ve sizin romantik yazar Anaïs De la Croix olduğunuzdan bahsetti. Doğrusu kafam karışmıştı. Sayfada bu kadar komikken gerçek hayatta nasıl bu kadar öfkeli olabiliyordunuz?

"İşte yine başlıyoruz. Gözlerimi deviriyorum.

"Bana daha fazlasını anlat. "Cesaret edemiyorum.

Gülüyorum. Zavallı Noah. Onu Francois-Xavier ile aynı kategoriye koydum ki bu haksızlıktı ve yersizdi. "Seninle ilk tanıştığımda ve kırık tabelanın dağınıklığı yüzünden beni azarladığında, senin ana karakter malzemesi olduğunu biliyordum. Seni birçok kez kahramanım olarak yazdım ama ne yazık ki trajik sonlar yaşadın. Hatta bir keresinde Noel ışıklarına sarılıp Seine Nehri'ne yuvarlanmıştın. Ana karakter malzemesi mi? Neden birdenbire onunla bu kadar açık konuşmaya başladım? Noah'da paylaşmak istememe neden olan bir şey var. Dürüst olmak gerekirse.

"Vay canına. Umarım suya düşmeden önce ölmüşümdür. Başımı salladım. "Hayır. Ölmemiştin."

"Vahşice. Ve şimdi... hala korkunç sonlar mı yaşıyorum?"

"On ikinci bölüme kadar geldim ve buraya kadar gelebildiniz, ancak büyük bir çatışma yaklaşıyor ve aramızda kalsın, sizin için endişeleniyorum.

"Umarım başarıyorum.

"Senin hatırın için, ben de.

'Başka bir Noel pazarına gidelim mi? Hepsini kontrol etmemiz gerekiyormuş gibi hissediyorum,' diye soruyor. 'Ben bir *vin chaud* alabilirim, sen de bana Noah'ın hangi kahramanla karşı karşıya olduğunu söyleyebilirsin.

* * *

Pazar, tezgah sahiplerinin uzun kuyruklar oluşturan insanlara hizmet verdiği bir faaliyet kovanıdır. Çocuklar ebeveynlerinin kollarını çekiştiriyor ve kukla gösterisini işaret ediyor. Canlı bir grup neşeli müzikler çalıyor. Soğuk havada ağır bir sarımsak kokusu var.

"Ooh, salyangoz," diyorum, narin küçük sarımsaklı salyangoz tavaşını işaret ederek. Noah burnunu kıvırıyor.

"Hadi ama," diyorum. "Gerçekten denediniz mi? Salyangoz Fransa'da çok lezzetli bir yemektir ve salyangoz oldukları gerçeğini bir kenara bırakabilirseniz, tereyağlı sarımsaklı lezzet patlamasının tadını

ıkarabilirsiniz.

"*Hayır* ve yapmayacağım. Ciddi yüzlü Noah geri döndü, sanki ona zorla salyangoz falan yedirecekmişim gibi uçmaya hazır bir şekilde dimdik duruyor.

"Çok şey kaçırıyorsun, Noah. Gerçekten."

Titriyor. "Sözünüze güveniyorum ama Paris pazarlarındaki Noel patateslerle ilgili değil mi?"

Gülüyorum ve yavaşça dolaşırken bir kolumu onunkine doluyorum. '*Evet*, bu gibi pazarlar aslında bir Alman geleneğiydi ve daha sonra Paris'e yayıldı. Şimdi her iki dünyanın da en iyisini elde ediyoruz, Alman ve Fransız yemekleri.

Daha küçük bir kuyruğu olan bir tezgahta Noah, patates fırınına benzeyen ancak reblochon peyniri ve tuzlu çıtır domuz pastırması kullanılarak yükseltilecek bir *Tartiflette* tabağı sipariş ediyor. Yandaki tezgahtan bir Alsas yemeği olan *Choucroute* sipariş ediyorum ve bana sosis, et, lahana turşusu ve haşlanmış patatesle dolu bir tabak veriliyor.

Bir masa bulduk. "*Vin chaud*?" Noah gülümseyerek soruyor.

Çok geçmeden iki kadeh sıcak şarapla geri döner.

"Buraya otur," diyorum ve yanımdaki bank koltuğuna vuruyorum, "böylece yemeğimizi paylaşabiliriz.

Bir yanım Noel'in tüm yıl sürmesini dilerken, zengin yemeklerin tadını çıkararak arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Bunu dene," diyor Noah, peynirli patatesli bir çatalı ağzıma götürürken. "Güzel, değil mi?"

Benden bir fısıltı kadar uzakta ve adam beni beslerken ve bunu yaparken büyük bir özen gösterirken, sanki tek derdi benim eğlenmemmiş gibi *düşünmek* elimden gelen tek şey. Bu da ne böyle? Bu kadar nazik ve düşünceli bir adama alışık değilim. Sonunda, '*Evet*, çok lezzetli. Benimkini dene. Adamı çatalımdan besleyecek kadar ileri gitmiyorum çünkü nabzım hızla atıyor ve bu çok samimi hissettiriyor. Bacağı bacağıma sürtünürken düşüncelerim lapaya dönüyor. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuştum, olabileceklerin umuduyla bulanıklaşmak.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tekrar yola girmeye zorluyorum. Yine salyangozlarla ilgili bir şaka yapıyorum; herhangi bir şey. Noah sanki hissettiğim hafif panik yüzümden belli oluyormuş gibi beni inceliyor.

"Gitmeliyiz," diyorum. '*Galette des Rois*'yi denediniz mi? Kral pastasını? Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum. Yerimden kalktım ve uzaklaşmaya başladım. "İçi frangipane ve ağaç kavunu ile doldurulmuş milföy hamuru katmanları. Epifani Bayramı'nı kutlamak için 6 Ocak'ta servis edilmesi bir gelenektir..."

Saçmalıyorum ve daha da kötüsü, bir pasta hakkında saçmalıyorum, Tanrı aşkına. Çok güzel, geleneksel bir Noel pastası ama yine de.

"Anais.

"Genellikle katmanların arasına gizlenmiş bir *fève* vardır ve onu bulan kişi o günün kralı ya da kraliçesi olarak kutlanır. Ve bir yıl Manon onu yuttu ve o...'

Noah gülüyor. "Sana yazarlar hakkında gevezelik ederken böyle mi oluyorum?

Ne demek istediğini anladığımda gerginliğim kısa sürede buharlaşıyor. Noah da benim kadar endişeli ve emin değil mi, bu yüzden o garip anları, bir tür edebi tribün lideri olduğunu düşündüğüm anlamsız konuşmalarla mı dolduruyor? Egoist bir manyak mı? Ama gerçekten de benim yanımdayken gergin mi?

Noah öne çıkarken ben de bir tutam saçımı geriye atıyorum ve yüzüne dirsek atmayı başarıyorum. '*Mon Dieu!* Üzgünüm, Noah.' Yanaklarım alev alev yanıyor. Nasıl bu kadar kötü olabiliyorum?

Alnındaki bir noktayı ovuşturuyor. "Ben iyiyim. Ama güvenlik açısından, yürürken kolumu sana dolamamın bir sakıncası var mı?

Dudağımı ısırıp, 'Öyle olsa iyi olur' diyorum. Bu dirseklerin kendine has bir akli var. Ama önce-' Bir adım öne çıkıyorum ve ceketinin yakasından tutup onu kendime çekiyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve aynı arzunun geri yansıdığını görüyorum. *Öp onu!* Bedenim özlemle titriyor. Gözlerimi kapatıyorum.

'Anais! *Bonsoir!*'

Gözlerim hızla açıldı ve Nuh'tan geriye sıçradım. "Père Noël? Zihnimdaki karmaşayı dağıtmaya çalışıyorum.

"Benim, Timothee, tüm bu dolguların altında. Büyük göbeğini tokatlıyor. Ne talihsiz bir zamanlama!

Öksürüyorum, boğazımı temizleyerek gerçekliğe geri dönüyorum. "Tabii ki Timothee. Yeni işin nasıl gidiyor?"

"Çok telaşlı. Çocuklar *en kötüsü*. Zac, sakalını kopardıkları ya da kulağına bağırdıkları fotoğraf kabininde sıkışıp kaldığında çok daha zorlanıyor. Ama tezgah sahipleri bize bol bol yiyecek veriyor, bu yüzden o kadar da kötü değil.

Muhtemelen çocuklarla gerçek bir deneyimi olmayan ve her gün saatlerce Noel Baba rolünü oynamak zorunda kalan bu yirmili yaşlardaki sırt çantalı gezginleri düşünerek gülüyorum.

Sivilceli yüzlü bir genç koşarak gelir ve Timothee'nin kırmızı kadife şapkasını çekip çıkarır, ardından şeytani bir kahkaha atarak kaçmaya başlar. '*Ver şunu*

Geri!" Timothee bağılıyor. "Sanırım bu benim gitmem için bir işaret!
Gencin peşinden koşuyor, beyaz kıvrıcık peruğu rüzgârda arkasından
sallanıyor.

"Bilmiyorum," diyor Noah, "içimden bir ses onun gerçek Noel Baba
olmadığını söylüyor. Ben gülüyorum. "Sanırım haklı olabilirsin.

Az önceki büyü bozuldu, ben de elini kavrayıp onu pazarın
karmaşasından uzaklaştırdım, dudaklarım neredeyse öpüşürken
karıncalanıyordu.

Ertesi akşam yatakta dönüp duruyorum, uyuyamıyorum. Zihnim Noah'dan otelin lansmanına, rezervasyon eksikliğine, paraya ve aradaki her şeye kadar dönüp duruyor. Sonunda pes ediyorum ve yorganı geri çekiyorum. Bornozumu giyiyorum ve gizli kütüphanenin anahtarını buluyorum.

Kitapları bir kez daha gözden geçiriyorum, bu sefer erkeklerin kitaplarına bakıyorum. Aynı yazara ait bir dizi kitaba, bir koleksiyona rastlamayı umuyorum. Zaman ayırıyorum ama uygun bir şey bulamıyorum.

Bu odada onun kim olduğunu gösterecek bir ipucu, bir şey olmalı. Masaya oturdum ve çekmeceleri açtım. Arkada küçük bir defter buluyorum, günlükten çok not defterine benziyor. Bir sürü isim karalanmış; karakter isimleri olabilir mi? Belki otelden gelen konuklar? Alt kattaki restoranda yemek yerken takma adını mı kullanıyordu, geçmişi için bütün bir kurgu mu oluşturu y o r d u ? Yoksa yemekleri buraya mı getiriliyordu?

Not defterini karıştırıyorum.

Beauchêne Şatosu bakımsız.

Dikkat çekiyor çünkü el yazısı diğer tüm örneklerden farklı. Sanki biri not defterine bir not bırakmış gibi. Telefonumu alıp gerçek bir yer olup olmadığını görmek için şatonun adını Google'da aratıyorum. Bir şey çıkıyor ve linke tıklıyorum.

Bergerac bölgesindeki Beauchêne Şatosu artık terk edilmiş durumda, neredeyse bir harabe.

Yirminci yüzyılın başında bir zamanlar önde gelen bir aileye ait olduğunu ve sahibi Benjamin Marceaux'nun, karısı Chloe'nin kaybolmasının ardından evi bakımsız bıraktığını anlatan makaleyi hızla okudum. Benjamin Marceaux'nun ünlü bir romancı olduğu ve karısının gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasından sonra bir daha yazmaya cesaret edemediği belirtiliyor.

Chloe! Yazarımız o mu?

Odadaki ışıklar titriyor.

Yazamamasının nedeni kelime ustasının o olmasıydı! Eminim yazarlığıyla ilgili bu kesin yalan için de çok sempati toplamıştır. Birçok Benjamin Marceaux romanı okudum! *Bülbülü Öldürmek* ya da *Çavdar Tarlasında Çocuklar* gibi daha sonra gelen romanlar kadar ünlü olan bu romanlar, dünyanın dört bir yanında çevrilmiş ve incelenmiş olup çoğu lisenin müfredatında yer almaktadır. Bu Chloe gerçekten de zamana meydan okuyan o kitapları yazdı mı?

Raflarda Benjamin Marceaux'nun kitaplarını arıyorum ama bulamıyorum. Gidip Noah'ı bulayım mı? Saate bakıyorum. Cuma günü gece yarısını biraz geçmiş; barı hâlâ açık olabilir. Cep telefonunu arıyorum, ilk çalmadan sonra cevap veriyor.

'*Bonsoir*,' dedim. 'Bu kadar geç aradığım için üzgünüm. Ama bir şey buldum. Şimdi otele gelebilir misin? Sözlerim aceleyle karmakarışık bir şekilde çıktı.

'*Evet*, elbette. Gece için kapıyı kilitlemek üzereyim.

"Harika. Ön kapıda buluşuruz." Pijamalarımı değiştirmek için aşağıya koşuyorum. Yansımamı kontrol edip dudaklarıma parlaticı sürüyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor. *Chloe! Seni bulduk mu?*

Ön kapının kilidini açtım ve Noah'ı içeri aldım. Bir rüzgâr kapıyı açıyor ve kapatmak için mücadele ediyorum. Noah arkamda duruyor ve kapıyı itmeme yardım ediyor. Vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyorum ve bacaklarım güçsüzleşiyor. *Chloe'ye odaklan!*

Kapıyı kapattığımızda kilitliyorum ve üst kata çıkarken not defterinde karaladığım şeyi açıklıyorum.

"Google'da şatoyu arattım ve karşıma bir makale çıktı. Buna göre, karısı "Chloe" bir gün ortadan kaybolmuş ve bir daha hiç yazmamış. Şato sonunda bakıma muhtaç hale gelmiş. Kelimelerim hızla dökülürken

vücudum adrenalınle titriyor. Bunun nedeni Nuh'un yakınlığı mı yoksa gizemli yazarımızı bulmuş olabileceğimiz fikri mi bilmiyorum - muhtemelen ikisi de!

Chloe! Onu buldun mu?

Gözlerim yaşlarla parlıyor. "Sanırım öyle!"

"Peki adı neydi?"

"Benjamin Marceaux!"

Benjamin Marceaux mu? *Mon Dieu!*"

'*Oui*, bu...'

"Bu çok *büyük*, Anais. Eğer Chloe Benjamin Marceaux romanlarını kaleme aldıysa ve bunlar için hiç atıfta bulunulmadıysa, bu büyük bir edebi yanlış.

"Bunu düzelteceğiz!"

Gizli kütüphaneye döndüğümüzde birlikte yatağa oturduk. Telefonumu alıp Google'da Benjamin Marceaux ismini arattım. 'Onun' eser koleksiyonunun linkine tıklıyorum. "Bu, yetişkinler için kitaplara yönelmeden önce çocuklar için kitaplar yazdığını söylüyor. Bu web sitesine göre, çocuk kitapları vasat bir ilgi görmüş. Edebiyat eleştirmenlerinin dikkatini çekmesi ise daha olgun bir tarza yönelmesiyle olmuş. Chloe'siyle o zaman mı evlendi?"

Noah başını sallıyor, yüzü heyecandan parlıyor. "*Evet*, öyle olmalı.

Adını aradım ama hiçbir şey bulamadım. Tek bir kelime bile. Işıklar tekrar titriyor.

Yukarı baktım. "Bu o!"

"Chloe'den bir işaret mi? Noah, diyor. "Daha garip şeyler de oldu.

Benjamin Marceaux'yu bir kez daha arıyorum ve hayatını ve başarılarını kutlayan bir makale buluyorum. Üzerinde çalışabileceğimiz bir zaman çizelgesi var. Burada Chloe ile 1910'da evlendiği yazıyor. Tamam, bu düşündüğümüzden daha geç. Ve 1924'te ortadan kaybolmuş. Dedektiflere, çocuk sahibi olamadığı için "kadın histerisinden" muzdarip olduğunu ve bunun onda iz bıraktığını söyledi. Ne kadar da prensmiş! Haberin devamında bunun yaygın bir hastalık olduğu, bu nedenle müfettişlerin kadının kendi canına kıydığından şüphelenerek dosyayı kapattıkları belirtiliyor. Kocasını bir daha hiç yazmamış. Bunun sebebinin hayatının aşkını kaybetmesi olduğunu iddia etti ama biz biliyoruz ki gerçek yazar burada, gizli kütüphanede güvende, sıcak ve onun pençelerinden uzakta olduğu içindi. 1928'de başka bir kadını şatoya taşıdı ancak daha sonra bazı kötü iş kararlarının ardından her şeyini kaybetti. Şatoyu terk etti

şatosunda beş parasız öldü; telif geliri bile biriktirdiği borçları ödeyemedi.

'Ah, *evet, o* hikayeyi okuduğumu hatırlıyorum! Sanırım kötü bir işe bulaşmıştı ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Kumar, belki? Hayatı böylesine kargaşa içinde sona ermesine rağmen, edebi bir deha olarak selamlandı. Karısı ortadan kaybolup onu mahvetmeseydi, çok daha büyük işler başarabilecek *lanetli* bir edebiyat dehası. Gerçekte, edebi deha olan karısıydı.'

'Peki, *varsayıyoruz*. Bunu nasıl kesin olarak kanıtlayabiliriz?

"Bu kütüphaneyi ince eleyip sık dokuyacağız.

"Şimdi mi?

"Kimin uykuya ihtiyacı var?

Gülüyorum, biraz histerik bir şekilde, ama yüz yıldır süregelen edebi bir yanlış düzeltebileceğimiz fikri beni heyecanlandırıyor. Eğer varsayımlarımızda haklıysak, Benjamin Marceaux hiç de öyle biri olmadığı halde bir dahi olarak anıldı. Aslında, Chloe'nin edebi dehasını dünyadan çaldı ve bu nedenle tarih kitaplarının yeniden yazılması gerekiyor.

Ana yenileme çalışmalarımız sona eriyor ve JP ile gezintiyi bitirdiğimizde Manon'un beni azarlamaması için bir kez daha gözyaşlarımla mücadele ediyorum. Ekibi eski otelde harikalar yarattı ve şimdi bir sonraki sahibi gelip onu değiştirmeye karar verene kadar yeni bir görünümle yeni bir hayata sahip olacak. Umarım bir sonraki sahibi, tasarıma harcanan sevgiyi ve esnafın hayallerimizi gerçekleştirmek için harcadığı emeği takdir eder. JP, diğer işlerinin arasına bizi sıkıştırarak sıradan bir rolde kalacak ve fonlar elverdikçe sütleri yenilemek için daha fazla zaman ayıracak.

"İşte bu," diyor JP, elini uzatarak. "Bu işi bize verdiğiniz için teşekkürler.

"Bu kadar dramatik olma. İşten sonra döneceksin, değil mi? Manon kalçasıyla onu iterek şöyle der.

"Evet, eğer sorun değilse?

"Elbette, artık bu otelin dokusunun bir parçasısınız ve ailenin bir parçasısınız. Aşk kuşları için işler hızlı ilerledi. Sanırım, bildiğin zaman, *bilirsin*. Manon için doğru erkeği hayal edebilseydim bu JP gibi bir adam olurdu ama o yüzüme gülerdi, bu yüzden aşk böceği tarafından ısırıldığına sevindim çünkü zaten beni dinlemesine imkan yoktu.

'Bu kadar hüzünlenme,' diyor Manon ben daha fazla gözyaşı dökerken. 'Seni neşelendirecek haberlerim var! İlk misafirlerimiz rezervasyon yaptırdı, üç gün içinde, on dokuz Aralık'ta geliyorlar! Almanya'dan altı kişi geliyor.

"Pax? Ben soruyorum.

'Oh, "insanlar" anlamına gelen süslü bir otel terimi. Otel yönetimi üzerine çalışıyorum, bilirsiniz, sadece eğlence için.

"Biliyorsun, satış şartlarından biri de senin müdür olarak kalmanda ısrar etmem olabilir.

'*Mersi* Anais, ama nedense bir yatırımcının otel yönetimini internetten öğrenen bir çalışanı tercih edeceğini sanmıyorum. TikTok'tan öğrenmek kadar kötü değil ama çok da uzak değil.

"Burada yarı zamanlı çalışırken otel yönetimi okuyabilirsin? Ama gerçekten, ne diyorum ben? Böyle sözler veremem. Otelin kaderi hâlâ belirsiz. Burası bir işletme olarak devam etse bile zor olacak ve Manon'un hatırı için burayı elimde tutmayı çok istesem de kendimi asla bir otelci olarak düşünmedim.

Ama ufukta bir umut var. Tüm taraflar için işe yarayabilecek bir fikrim var. JP'ye ve daha geniş bir ekibe sarılıyorum ve tüm çabaları için teşekkür ediyorum. Manon JP'yi kapıya kadar geçiriyor, sonra da bir koala ayısı gibi sırtına yapışıyor.

Odama gidip edebiyat ajansımı aradım.

"Margaret," diyorum sesimde kararlı bir tonla. 'Noel romantik komedim neredeyse bitti. Bu noktada sana hatırlatmak isterim ki, dağınık olsun ama olsun demiştin. Bu yüzden kendini çok *kaba* bir taslağa hazırla.

'Bunu ben mi söyledim? Kulağa hiç de benmişim gibi gelmiyor. "*Margaret*.

"Tamam, tamam. Bitirdiğinde bana getir, bakalım bir anlam çıkarabilecek miyim?

Sırıtiyorum. 'Elbette. Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var. Otelde, derme çatma bir duvarın arkasında, neredeyse yüz yıldır saklı duran gizli bir kütüphane keşfettik. Ve o kütüphanede Benjamin Marceaux adında bir adam tarafından işlenmiş büyük bir yanlış bulduk.

"*Yazar* Benjamin Marceaux mu?

"Evet ve... hayır. Çocuk romanlarını Benjamin'in yazdığını düşünüyoruz ama yetişkin kurgularını o yazmadı. Karısı Chloe yazdı.'

"*NE!* O kadar yüksek sesle bağırıyor ki dışarıdaki kuşların ağaçlardan kaçıştığına eminim. "Tüm dikkatim sende.

"Önce son sözleri olduğunu düşündüğümüz bir şey bulduk: "*Ruhumu huzur içinde tutun. Son el yazmalarımı güvende tutun.* Kağıt hazinesini açıklıyorum

bulduk. Defterler, aşk mektupları. Hiçbir zaman takdir görmemiş bir edebiyat dehası olduğu ve gerçek aşkı olan ressam ve edebiyat hamisi Lily-Louise Toussaint adlı kadınla birlikte olmak için otele kaçtığı gerçeği. Çok daha fazlası var. "Arkadaşlarından gelen mektupları ortaya çıkardık; onu destekleyen pek çok kişi gerçek yazarın kendisi olduğunu biliyordu ancak onu bulduğu takdirde kesinlikle öldüreceğini düşündüğü kocasından korumak için gizlilik yemini etmişlerdi, sadece onu bir kadın için terk edebilecek gizliliğe sahip olduğu için değil, aynı zamanda dünyadan saklanmasını istediği sırrı paylaşabileceği için. Tüm kitaplarını o yazdı ve elimizde kanıtı var. Bu yüz yıllık sır artık paylaşılmaya hazır.

El yazması mı? Onu buldun mu? Lütfen bana bulduğunu söyle!"

"Evet, yaptık. İçimden bir ürperti geçiyor. "Kütüphanesindeki kitap raflarından birinin arkasına saklanmıştı. Bakışlarım masamın üzerindeki deri kaplı deftere kaydı ve gülümsedim. "Ve bir not vardı.

"Notta ne yazıyordu?

"Bu oldukça özel ve gerçekten sizin okumanızı tercih ederim.

Anais! Bu gerilim beni öldürüyor! El yazması - diğerleri gibi mi?"

Bir kahkahayı bastırıyorum. Margaret abartmıyor - bilmemek onu öldürecek. "*Hayır*, bu bir anı kitabı. Özünde her zamanki samimiyetiyle anlattığı bir aşk hikayesi. Bu onun hayat hikayesi, ailesinin onu nasıl şiddet yanlısı bir adamla evlenmeye zorladığı. Adamın onun yazma yeteneğini nasıl keşfettiği ve bunu kendi çıkarları için nasıl kullandığı. Ve tam da tüm umutlar tükenmişken Lily-Louise'in hayatına girip ona uğruna yaşayabileceği bir şey verişini. Lily'nin yardımıyla, bir edebiyat hamisi olarak Chloe, masraflarını karşılamak için takma bir isimle dergi ve gazetelere makaleler yazarak küçük bir gelir elde etmeye devam etti. Ama en büyük eserini sona sakladı. Anılarını. Bu kadar iyi okunan bir romana daha önce rastlamamıştım Margaret. İnanılmaz derecede özel. Her şeye rağmen birbirini bulan iki kadın hakkında harika, kayıp bir aşk hikayesi. Daha önce böyle bir aşk hikayesi okumamışsınızdır ve bu daha da iyi çünkü hepsi gerçek. Asırlara meydan okuyan bir kitap.

"Ve umarım bu, bu taslağı amigo kızıma, sesinize, sert ve sadık edebiyat temsilcinize ileteceğiniz anlamına geliyordur?"

Gülüyorum. "Başka birini seçer miydin? Noah'nın yardımıyla Chloe'nin kim olduğunu kanıtlamaya yemin ettim ve romanlarını kendi adıyla yeniden yayınlamak istiyorum.

kendi adını. Bu kadarını hak ediyor. Ve bu Chloe ve Lily-Louise'i onurlandırmak için planlarımın sadece başlangıcı.

"Bu konuda da yardımcı olabilirim. Bu sadece... benim için harika bir zamanlama. Gelip bu gizli kütüphaneyi kendim görsem iyi olacak.

"Sizi The Secret Library Hotel'de ağırlamaktan mutluluk duyarız.

"Ah, zekice. Peki bir şey... O odaları neden mühürlediler ve nereye gittiler?"

"Bunu kendiniz okumak zorunda kalacaksınız..."

Noah el yazmasının kapağını kapatır ve uzun bir iç çekerek elini kalbinin üzerine koyar. "Ne kitap ama. Yürek parçalayıcı ama umut dolu, şiirsel ama hızlı tempolu. Ve hala başımı tutup ağlamak istiyorum.

"Biliyorum. Onlar için nasıl bittiğini. Bu kadar uzun zaman önce yazılmış bir kitap için, ihanetten sonra aşkı bulma temasıyla hala çok güncel, çok çığ ve cesur. Basit şeylerde neşe ve umut bulmak. Aşk için her şeye göğüs geren iki kadının hikâyesi. Ve yollarına çıkan her engele rağmen bu aşkın nasıl büyüdüğünü. Sonra acı tatlı bir son. Hâlâ hüngür hüngür ağlamadan düşünemiyorum. "Doğrudan sizinle konuştuğunu hissettiniz mi, yoksa özel günlüklerini okurken ona çok yakınlaştığımız için mi böyle hissediyorum?" diye soruyorum.

"Evet, öyle. Çok yetenekliydi. Sence gerçekten bir daha hiç yayın yapmadı mı? Sadece gazeteler ve benzerleri için mi yazdı?

Emin değil misiniz? Belki de bu da araştırmamız gereken başka bir yoldur. Lily-Louise'in bir sanat hamisi olması, başka bir isim altında bir anlaşma yapmasını kolaylaştırmış olabilir. Ama bir yanım, başkaları için yazma aşkını gerçekten kaybettiğini ve bunun yerine anılarına odaklandığını, hikayenin kendi tarafını yazdığını hissediyor. Onun gerçeği.' Son el yazmasını birlikte okuduktan sonra duygularım allak bullak oldu.

Noah defteri masanın üzerine bıraktı ve bana döndü. 'Onların yaşadıkları bana hayatın kısa olduğunu ve harekete geçme zamanının şimdi olduğunu pekiştiriyor.

Ben ona bir adım daha yaklaşıp gözlerinin maviliğine bakarken ve orada kaybolurken aramızda giderek küçülen boşluğu işaret ediyor.

Sessizce, 'Chloe bize fırsatın varken harekete geçmeyi ya da pişmanlıkla yaşamayı öğretti' diyorum.

Beni kendine doğru çekti. "Bunu görmezden gelmemiz büyük bir ihmalkârlık olur.

Gizli kütüphanede, havada sihir varmış gibi hissediyorum, bu yüzden Noah'ın yüzünü tutuyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. O da kollarını belime doluyor. Yeni bir kitabın ilk bölümü gibi, bir aşk hikâyesinin başlangıcı gibi hissediyorum.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde, Noel şarkıları söylüyor ve lobide asık suratlı Manon'a rastladığımda kendimi gerçekten de çok şenlikli hissediyordum.

"Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

"O burada.

"Kim?

"Francois-Xavier.

Yüzümdeki rengin çekildiğini hissediyorum. Neden şimdi? Neden sonunda kalbimi başka bir adama açtığımda yeniden ortaya çıkıyor? "Ne istiyor?

Omuz silkiyor. 'Görünüşe göre sen. Ve seni görene kadar gitmeyecek. O aptaldan kurtulmak için her şeyi denedim.

Şakaklarımı ovuyorum. "Tamam. Ona emirlerini vereyim.

Onu misafir salonundaki kanepede, sanki mekânın sahibiymiş gibi yayılmış halde buluyorum. "*Amour*," diyor bana ipeksi bir sesle. Ayağa kalkmıyor ama sanki içine düşeceğimi düşünüyormuş gibi kollarını açıyor.

Ben senin aşkın değilim, Francois-Xavier. Ceecee seni çoktan anladı mı? Ondan önce Helga vardı, Renee vardı, Sofia vardı... Devam edebilirim.

"Seni domuz! Manon ekliyor. Onu susturmak için elini sıkıyorum.

İsimlerini silip süpürüyor. 'Yalan söylüyorlar! Onlara mesaj attım ama o kadar.

Öyle mi? Peki ya Helga'yla olan şey? Belki de gözlerim beni yanılttı çünkü onu evlilik yatağımızda çıplak gördüğüme yemin edebilirim. O çarşafları yakmak zorunda kaldım ve onlar organik bambuydu, ki hala bundan memnun değilim. Nefes alabilen çarşafları seni özlediğimden daha çok özlediğimi söylemeliyim ki bu hiç de kayıtlara geçecek bir şey değil. Gitmeni istiyorum.'

Korkuyor. "Gitmek mi? Ama burası *benim* hayalimdi! Hayalim.'

Ne diyeceğimi şaşırdım. "Şu anda ciddi olamazsın Francois-Xavier.

Manon sahnede fısıldar, 'Onu boğarak dışarı çıkarmamı ister misin? Çünkü çıkaracağım.

Ve o da yapardı. Benim jujitsu ustası kuzenime karşı hiç şansı olmazdı. "Sorun değil Manon. Gitmesi için bize kaba kuvvet uygulatmayacağından eminim. Ama bunu aklımda tutacağım.

Francois-Xavier gözlerini deviriyor ve Manon'un homurdandığını duyduğuma eminim. Bu adamdan hiç hoşlanmadı ve muhtemelen onu yere atıp havasını kesmeyi umuyor. Yine de, yarına kadar resmi olarak açılmasak ve ayın on dokuzuna kadar rezervasyon yaptırmamış olsak bile, iş için iyi görünmeyecektir. Başarımızı kutlamak için bir parti düzenlemek istiyorduk, ancak hala yapılması gereken çok sayıda tuhaf iş var, bu yüzden bu planı şimdilik rafa kaldırdık.

Manon vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. Gülmek için kendimi zor tutuyorum. Elini bir kez daha sıkıyorum ama yüz ifadesi Francois-Xavier'nin gözünü korkutmuş olmalı çünkü "Tamam, gideceğim ama en azından seni arayabilir miyim?" diyor.

Ona kazanan bir gülümseme veriyorum. "Avukatımı arayabilirsin, yardımı olur mu?" "*Anais*.

"*Au revoir*.

Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yavaşça dışarı çıkar. Manon, "Ceecee'ye neyin peşinde olduğunu söylemelisin," diyor.

"Eğer buradaysa, Ceecee onu terk etmiş demektir.

'*Evet*, bu muhtemelen doğru. Sizce son oyunu ne?"

Titriyorum. "Daha iyi bir teklif gelene kadar hayatıma geri dönebileceğini umacak.

Manon pencereye gider. "*Merde*, Noah'ın barına girdi.

Göğsüm sıkışıyor. "Noah'nın on dokuzuncu süit hakkında bir şey söyleyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?

Manon yüzünü buruşturur. "Kimseye söylemez; ayrıca, onun eski kocan olduğunu bilmiyor, bu yüzden seninle ya da otele ilgili herhangi bir şeyin nasıl ortaya çıkacağını anlayamıyorum.

Dikkatli olmak zorundayım. Eğer etrafı kokluyor ve gizli süitler hakkında bir şeyler duyuyorsa ondan asla kurtulamam ve daha da kötüsü, oteli geri almaya çalışabilir. Yanında bedava bir hukuk ekibi var ve benim onunla savaştığım hiçbir şeyim kalmadı. Doğru. Bırakalım da üzüntülerinde boğulsun.

Eminim barda oturmuş, elinde telefon, dolandıracağı bir sonraki kadını bulmaya çalışıyordu.

Manon'un gözlerinde endişe parlıyor. "Umarım geri dönmez ama içimde döneceğine dair bir his var. Şuraya bir bakın. Zor işlerin çoğu yapıldı ve otelci olarak hemen içeri girebileceğini hayal edecek.

"Cesedimi çiğnemen
lazım. *Hayır*. Onun
cesedi üzerine."

Gülüyorum. 'Tamam, yazacağım. Keyfim yerinde ve onun iyi ruh halimi çalmasına izin vermek istemiyorum.

Manon gözlerini kısar. 'Etrafta dolanıp durduğunu, avazın çıktığı kadar ilahi söylediğini, yüzünün kızardığını fark ettim. *Bu* da ne demek oluyor?

"Noel'in neşesi!

"Yoksa bekarlık dönemine son verme olasılığı mı?"

"*Manon!*

Eee? Tüm işaretler orada. Bir hayalin içinde yaşıyorsun ve aşk hakkında yazma tutkun intikamla geri döndü. Bugün on dokuz numaralı süitte Noah ile ne oldu? Uzun zamandır ortalarda yoktun. Müstehcen bir hareket yaptı, ben de görmezden geldim.

"Bu seni ilgilendirmez ama biz öpüştük. Bir çığlık attı.

"Sus! Francois-Xavier'nin bunu duyup koşarak gelmesini istemeyiz!"

"Bana her şeyi anlat yoksa yine çığlık atarım.

Gözlerimi kısma sırası bende. Yaşlı Manon erkek muhabbeti yapmaz. Duygular gibi dağınık bir şey hakkında uzun sohbetler yapmaz. "Detayları mı istiyorsun? Bu sana *göre* değil.

Sırıttıyor. 'Aşık olmak ve sonra da etrafındaki herkesin aynı saçma sersemliği hissetmesini ummak en kötüsü değil mi? Umarım yakında sakinleşirim. Bu duygular çok yoğun ve *oldukça* dikkat dağıtıcı.

Gülümsüyorum. "Seni böyle mutlu görmek çok güzel.

"*Evet*, sanırım. Peki ya sen, kalbini Noah'ya açacak mısın?' 'Şimdi bir aşk romanındaki gerçek bir kadın kahraman gibi konuştun, Manon.

"*Öldür beni*.

"Yapmayacağım.

"Sorudan kaçmayı bırak.

Uzun bir iç geçirdim. "Noah'dan hoşlanıyorum. Tanıştığımız ilk andan beri seviyordum ama sonra o konuştu ve öfkeyle dolan beni ele geçirdi. Ama incinmiştim.

ve şimdi değilim. Her şey daha net. Ona bakabiliyorum ve zihnimde onu boğduğum bir sahne yazmıyorum.

"Bunu zihninde mi yazdın?

Birçok kez. Sadece o değil. Herhangi bir erkek. "Kalp kırıklığı çok yoğun sanırım.

'Kalp kırıklığı ve aşağılanma. Ne kombinasyon ama. Noah iyi bir adam ve ona karşı güçlü hislerim var, ama nasıl sonuçlanacağını görmemiz gerekecek. Komşuyla çıkmak iyi bir fikir mi?'

Manon hayal kırıklığına uğramış gibi başını tutuyor. "İşte böyle, hiçbir önemi olmayan şeylere kafayı takıyorsun.

'Nasıl böyle ileriye düşünemem? Ya...'

'Ya aşırı çalışan beyninizdeki tüm gevezelikleri bırakıp kalbinizi dinleseydiniz? O ne diyor?

"Kalbim, dünyanın dört bir yanındaki insan denizine baktığımda, Nuh gibi bir adamı bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylüyor. Özü sözü bir adam. Beni diken üstünde tutacak bir adam. Sırf laf olsun diye benimle aynı fikirde olmayacak ama yine de benim çıkarlarımı ön planda tutacak biri. "Pencerelerimi temizlemesini istemediğimi söylesem bile.

Kadın sırtıyor. "Pencerelerle arası çok iyi, değil mi?"

"Adam düzensiz bir dünyada düzeni seviyor.

"*Mon Dieu*, sizden iki tane var.

"Bir de sen varsın, senin ardından ortalığı temizlememi bekleyen.

'Evet, ama ben hem yüksek hem de alçak kısımları boyuyorum, yani bu adil. "*Touché*.

Odamda, sallanan bacağımla masama oturuyorum ve parmaklarımı uzatıyorum. Taslağımın teslimine daha on dört gün var ve zamanında teslim edeceğime yemin ediyorum.

Ertesi gün, uzun bir akşam yazımından sonra geç saatlere kadar ayaktaydım. Kelimeler içimden dökölüyordu, sanki kadın kahraman hikayeyi kendisi yazıyormuş ve ben sadece onun için yazıya döken bir aracıymışım gibi. Bu çok sık olmaz, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyorum, sanki romantizm tanrıları benim tarafımdaymış ve asla iyileşemeyeceğimi düşündüğüm bir engelden sonra başarılı olmamı istiyorlarmış gibi.

Manon'un edebi kupalar bulduğunu görünce gülümseyerek kendime bir kahve yapıyorum. Yarı uykulu bir haldeyken bir sesi takip ediyorum ve Manon'u resepsiyon masasının arkasında buluyorum, ön tarafa bir dizi peri ışığı asmış ve bunlar güzel halkalar halinde aşağıya doğru akıyor.

"Bu da ne? Gümüş kurdeleye sarılmış güzel bir Noel hediye kutusu tezgahın üzerinde duruyor. "Papillote Noel çikolataları. Sizin için.

Kalbim genişliyor. Papillote çikolatalarının nasıl ortaya çıktığına dair koca bir hikaye var. Hikayeye göre, on sekizinci yüzyılın sonlarında Lyon şehrinde, bir kızı seven ama bunu ona söyleyecek cesareti olmayan utangaç bir çırak varmış. Bunun yerine, *konfeksiyoncudan* biraz çikolata aşırması ve sevgilisi olmasını umduğu kıza hediye etmek için bir aşk notuna sarmış. Aşk acısı çeken hırsız, bu fikrin dahiyane olduğunu düşünen patronu Bay Papillote tarafından yakalandı ve böylece Papillote Noel çikolataları doğdu ve bugün hala festival sezonunda popülerler.

'Noah onları ne zaman bıraktı? Ona teşekkür etmeliyim. Geçmişten gelen gizli mektuplarla kuşatıldıktan sonra bu çok uygun bir hediye.

Manon Noel ışıklarının son halkasını bağlamayı bitiriyor. "Noah'tan mı geldiklerinden emin değilim. Esnaf için kapıları açtığımda ön taraftaydılar. Kutunun altında üzerinde adınızın yazılı olduğu bir kart var.

"Merci.

Kutuyu ve zarfı kahvemle birlikte mutfağa geri götürüyorum. Kartı açtım ve üzerinde şöyle yazıyordu:

*Noel çikolatası ve bir aşk notu, bundan daha tatlı ne olabilir?
Bu akşam Sainte- Chapelle'deki Noel konserine gitmek ister
misiniz? Bana bir aşk notu gönder. Noah*

Sırıtiyorum. Tatlı ve son derece romantik bir hediye ve üzerinde çok düşünmüş. Çikolatalardan birini açıyorum, bir cevap düşünürken dilimde eriyen zengin bir bitter çikolata.

Çekmecede bir not kâğıdı buluyorum, Nuh'un kartı kadar süslü değil ama gerekiyor ve yazıyorum:

*Noel çikolataları için çok teşekkürler, en sevdiğim
çikolatalardır. Bu akşam Sainte-Chapelle'e gitmeyi çok isterim.
İşte seçtiğiniz çikolata. Umarım fındık seversiniz. Anais.*

Notu çikolatanın etrafına sarıyorum.

"Manon! Bağırıyorum. "Bunu Noah'a götürebilir misin?" "Şimdi de UberEats mi oldum?"

Manon'u Vespa'sıyla Paris'in dört bir yanına yemek taşırken hayal ederek gülüyorum. "Uber şoförü olsaydın onların çikolatalarını yerdin, değil mi?"

"Karşı koyamazdım.

"Zahmetin için bunlardan birini al. Kutuyu uzattım ve kendisi için bir bademli pralin seçti.

Sadece bir tane. Vay canına. Çok cömert.'

Notu ve çikolatayı kutsal bir şeymiş gibi kucaklayıp Nuh'unkini teslim etmeye giderken gülüyoruz.

* * *

Sainte-Chapelle'de bir sıraya oturuyoruz. Gotik mimarının rayonnant döneminden kalma, Paris'in en güzel kiliselerinden biri. Ama onu özellikle çarpıcı kılan şey, kilisenin etrafına renk prizmaları fırlatan vitray pencereler. Nefes kesici ve kaç kez ziyaret edersem edeyim, güzelliği karşısında hâlâ nutkum tutuluyor.

İlahiciler başlıyor, meleklerin sesine sahip genç koro. Bu unutulmaz ve tatlı ses karşısında gözlerim doluyor ve keşke yanıma bir mendil alsaydım ya da en azından beyaz bir kazak giymeseydim diye düşünerek gizlice gözlerimi silmeye çalışıyorum.

Noah küçük bir poşet mendille dönmeden önce sırasından çıktığında burnumu çekip burnumu çekiyordum. "Yer gösterici bunun her zaman olduğunu söyledi.

Ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. Noel'in büyüğü, melek sesleri, ışık havuzlarında yıkanmak, sanki bir kaleydoskopun karnındaymışız gibi, Noah, onun sıcaklığı ve gücü hemen yanımda. Kendim için lütuf ve daha önce gelenleri bırakmak. Bu yeni bir başlangıç. Yeni ve daha güçlü bir ben. Bir zamanlar çürükler ve savaş yaraları vardı. Şimdi iyileştim.

Başımı Noah'nın omzuna yaslıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Kalbinin atışı benimkiyle senfoni halinde.

Konserden sonra el ele Seine Nehri boyunca yürüyüşe çıkıyoruz. Noel için süslenmiş akşam yemeği gemileri nehir boyunca ilerlerken yıldızlar tepemizde parıldıyor. Aileler büyük gruplar halinde yürürken, pazarlara katılmak için geç saatlerde dışarı çıkarken bir festival havası var. Eğlence düşkünleri bistrolardan dökülüp sigara içiyor. Bir kapı aralığında bir çift kucaklaşıyor, öpüşmeden önce nefes nefese gülüyorlar. Noah'yla göz göze geliyorum ve gülümsüyoruz. 'Havada aşk var,' diyorum.

"*Evet,*" diyor ve yüzünü bana dönüyor.

Tereddüt etmiyorum; parmak uçlarımda duruyorum ve onu öpüyorum. Kollarında eridiğimde etrafımdaki dünya kararıyor ve öpüşmemiz doğru hissettiren bir yoğunlukla derinleşiyor.

Gürültüyle uyandım. Gözlerimi kısarak saate baktım. Saat altı bile değil. İlk misafirlerimiz günün ilerleyen saatlerine kadar gelmeyecekler. Pijamalarımın üzerine bir kazak geçirip botlarımı giyiyorum ve sabahın bu erken saatinde bu kadar gürültüyü kimin çıkardığını görmek için lobiye gidiyorum.

Margaret ve Francois-Xavier mi?

Mon Dieu. Margaret'in kolları sallanıyor ve Francois-Xavier göğsünü sıkıca kavırıyor. Uh oh, edebiyat ajansım ona bir ağız dolusu laf veriyor ve yüzündeki buruşuk ifadeye bakılırsa bundan hiç hoşlanmıyor.

Kilidi çeviriyorum ve içeri dökülüyorlar.

"Şimdi beni dinle, seni sümüklü seks düşkünü...! Seks düşkünü mü? Kahkahamın kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"*Excusez moi!* Benimle bu şekilde konuşamazsınız. Durmanızı talep ediyorum." İkilinin arasında durdum. "Francois-Xavier, burada ne yapıyorsun?"

Ve Margaret, bu kadar erken geleceğini fark etmemiştim. Gerçi bunu beklemeliydim. Chloe'nin taslağını okumak istiyor.

"Buradayım çünkü burası benim otelim, benim hayalim, benim..." İçimi çektim. "Yine başlama.

"Ama ben seni seviyorum," diyor, eskiden beni etkileyen ama şimdi içimi sızlatan o yalvaran ses tonuyla.

'El yazması nerede? Bana gizli kütüphanenin yönünü göster,' diye bağıyor Margaret. "Ben bir kafe krema alacağım.

Margaret'a bir bakış attım. Bu konuda en son bilmek istediğim kişi Francois-Xavier.

"Ne demek gizli kütüphane?" diye soruyor, gözlerinde hesaplama ışıltısıyla. Muhtemelen kafasında çoktan avroları saymaya başlamıştır.

"Önemli bir şey değil," diyorum. "Otelin yeni adı. Margaret hatasını kabul etmek için bana küçük bir baş selamı verdi.

"Peki ya taslak?" Bakışlarını lazerle doğrudan bana odaklıyor. Onun bu kurnaz yönünü daha önce nasıl göremedim?

'Benim taslağım, tabii ki. Bildiğiniz gibi Margaret benim edebiyat temsilcim. Yalanlarımı anlamaması için sesimi ayarlıyorum. Eğer bir ödeme günü potansiyeli olduğunu bilirse, ondan asla kurtulamam. Her şey plana uygun giderse, bunu basından duyacak ama bu başka bir günün endişesi, daha az önemli bir günün.

"Öyle mi?

Margaret dudaklarını büzüyor, teni pembeleşiyor. Eğer buna bir son vermez ve onu yoluna koymazsam patlayacak.

'Bugün çok büyük bir gün. İlk misafirlerimizi ağırlıyoruz, başka bir şey yoksa?

Francois-Xavier öne atılıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Şaşkınlık dolu bir çılgılık attım. "Ne yapıyorsun sen!

"Lütfen, bana bir şans daha ver. Eskiden beni çılgına çeviren ama şimdi tüylerimi diken diken eden bir hareketle boynuma sokuluyor. Birdenbire ailemin uyarıları çok mantıklı gelmeye başladı! Ona aşık olduğumda da böyle yapmacık davranıyor muydu? Bunun bir oyun olduğu çok açık.

"Çek o iğrenç ellerini onun üzerinden! Manon bağılıyor. Oh, bugün gittikçe daha da güzelleşiyor. "Seni boğma konusunda uyarmıştım, değil mi? Şimdi bana başka seçenek bırakmadın...'

"Burada her şey yolunda mı, Anais? Bağışmalar duydum?"

Başımı tutup çılgılık atmak istiyorum. 'Her şey yolunda, Noah. Bu adam sadece gidecek mi yoksa boğulacak mı diye karar veriyor.

"Ooh, *bu* Noah," diyor Margaret, komşuma göz kırparak.

Öldür beni.

Manon, Francois-Xavier'i yakalar ve bir hamlede yere serer. Bir sonraki nefeste kollarını onun boynuna doluyor. Çok geçmeden gözleri yuvalarından fırlıyor. Manon benim üzerimde alıştırma yaparken bu kadar itici mi görünüyorum? İyi bir görüntü değil ama endişeleniyorum.

Beynine giden oksijeni kesecek ve şiddet asla çözüm değildir, bu yüzden 'Pes et yoksa seni bırakmaz!' dedim.

Francois-Xavier isteksizce parke zemine vurur ve Manon kollarını onun boynundan çeker.

"Kim o? Noah meraklı bir şekilde kaşlarını çatarak sorar.

'I. Ben. Onun kocasıyım,' Francois-Xavier nefesini tutmaya çalışarak kendini ayağa kaldırırken kekeliyor.

Neyle oynuyor? "Eski kocam. Banka hesaplarımı boşaltan ve Paris'teki kadınların yarısıyla yatan eski kocam.

"Ah. Noah bana anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Senin için ona eşlik etmeyi teklif ederdim ama Manon bu işi halletti, ne yazık ki. Bana arsız bir gülümseme verdi.

"Sırada bir kol barı ister misin Francois-Xavier? Ya da ayak kilidi?"

'Manon!' Ondan kurtulmak için her şeyi yaparım ama o bundan çok zevk alıyor.

Çok fazla.

"Ben gidiyorum," diyor Francois-Xavier, "Ben gidiyorum.

Manon kendini tutamaz ve bir veda atışı daha yapar. "Anais zaten senin yerini aldı, bu yüzden onu geri kazanmaya çalışmanın bir anlamı yok.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Beni kiminle değiştirdiniz?"

Manon başparmağını Noah'a doğru sallar.

"O adam mı? Francois-Xavier patlar. "O en iyi düzende bir kadın düşmanı.

Ne? 'Onu tanımıyorsun bile,' diyorum, haklı olduğumu umarak.

"Evet, biliyorum. Son ziyaretimden sonra onun barına gittim. Biraz rahatlamak için, çünkü sen... sen benim kalbimi kırdın, Anais. Sesi, sahte olduğunu tahmin ettiğim bir duyguyla çatlıyor. "Ve onunla her şeye bulaştım. Kadınların buna değmeyeceğini kabul etti. Kadınlar sessiz kalır ve kendilerine söyleneni yaparlarsa dünyanın daha sorunsuz işleyeceğini söyledi.

"Noah?" diye soruyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer bu bir aşk romanı olsaydı, okuyucu aptallıklarına gözlerini devirirken çifti ayıran yanlış anlaşılma bu olurdu. Bu gerçek hayat ve Noah öyle bir adam değil. Chloe'yi onun kadar önemseyen, onunki kadar özel bir aşk hikâyesi olan hiç kimse böyle bir şey söylemez. "Aslında, buna cevap verme.

Noah bana güven verici bir gülümseme veriyor, sanki zaten bir takımmışız, iki kişilik bir takımmışız gibi. Bu düşünceyle karnımın derinliklerinde bir çarpıntı hissediyorum. "Hayır, açıklamama izin ver. Barıma gelmişti ama kim olduğunu bilmiyordum ve bugün de kadın düşmanlığı hakkında konuşana kadar onu tanımıyordum.

Arada sırada böyle şeyler olur. Hatalarını unutmak için kendilerini bara atıp içen belli bir tip vardır. Üzgün ve özensiz ya da kaba ve kötü olurlar. Onların konuşmasına izin vermeyi, bardaki diğer müşterilerin iyiliği için hoşgörölü olmayı erken öğrendim. Çoğunlukla kavga etmek için can atıyorlar ve ben bunun için orada değilim ve bu yüzden başa çıkmanın en iyi yolu kafa sallamak ve viskilerini soda ile sulandırmaktır.

'Viskimi sulandırdın mı? Bu suçtur.' "Öyleyse dava et beni. Noah kibirli bir omuz silkme hareketi yapar.

"Aptallarla savaşılamazsın," diyor Manon gülerek. 'Ama paralarını alabilirsin. Çok zekice, Noah.'

Bize doğru bir bavul taşıyan bir kadın tarafından sözümüz kesildi. "Herkes merhaba. Burası Gizli Kütüphane Oteli mi?"

"Oui.

"Ben Renee. Önümüzdeki birkaç hafta için giriş yapıyorum.'

İlk misafirimiz! "Hoş geldiniz! Benimle birlikte resepsiyona doğru yürümesini işaret ediyorum ama o olduğu yerde sabitlenmiş, bakışları bir o yana bir bu yana gidip geliyor. "*Benimle Paris'te buluş* adlı süitte kalıyorsunuz. Odanızdaki kitaplıkta Juliette Sobanet'in kitabını bulacaksınız. Bu çok tatlı bir dokunuş, umarım misafirlerimiz temalı sütlerden, konaklamalarını vurgulamak için mükemmel Paris anılarını ararken aldığımız kadar keyif alırlar.

Harika. Umarım Paris'te biriyle tanışırım. Belki ateşli bir Fransız. Bununla birlikte Francois-Xavier'e göz kırpmıyor.

* * *

Gecenin bir yarısı duman alarmı çalıyor ve ben de yatağımdaki yorganı çekip aşağıya koşuyorum ve yüzünde mahcup bir ifade olan misafirimiz Renee'ye çarpıyorum.

"Özür dilerim, herkesin uyuduğunu düşünerek yemek odasında bir sigara yaktım ve Paris'te herkes kapalı alanda sigara içmiyor mu?"

"Ah. Yüzümü buruşturuyorum. 'Artık değil. Ve burada kalan başka misafirlerimiz de var. Yemek odası sigara içilmeyen bir bölge.

Tamam. Şu peynir tabaklarından birini odama getirebilir misiniz? Balkonda sigara içmeme izin var, değil mi?" Sesi aniden kesildi.

Saate bakıyorum; neredeyse sabahın üçü olmuş. Neden otelde garip olan her şey o zaman oluyor? "Tabii, peynir tabağı hemen geliyor. Ve *evet*, isterseniz balkonda sigara içebilirsiniz ama süitte içemezsiniz.

"Evet, evet. Ve bir şişe şarap." "Bir

şişe şarap ne?

"Odama. "Oh,

doğru, tamam.

Merde! Manon'un kurduğu bilgisayar sistemine peynir tabağı ve şarabın Renee'nin odasına gönderilmesi için bir not düşünüyorum ve hazırlamaya başlıyorum. Bir otelcinin hayatı gerçekten de yirmi dört-yedi işidir. Umarım alarmin sesi üçüncü katta kalan altı kişilik aileyi uyandırmamıştır.

Renee dudaklarını büzerek aşağıya iner. "Dün gece yandaki bardan o kadar çok gürültü geliyordu ki uyuyamadım.

Ana dilim olmasına rağmen, uzun süre Fransızca konuştuktan sonra İngiliz misafirimizle İngilizce konuşmaya geri dönmeyi biraz sarsıcı buluyorum.

"Her zaman böyle mi? Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Birinci gün ve yatağın ters tarafından uyanan ilk misafirimiz için kahvaltı g revindeyim. Gürültü şikayeti haklı olsa da, gece 3'te yemek odasında sigara i iyordu ve o noktada bas sesinden hiç bahsetmedi. Yine de Noah gelecek vaat eden gruplarını ağırladığında arada sırada böyle şeyler olabileceği konusunda konukları uyarmamız gerekecek. En azından bu sefer death metal değildi!

' zg n m, genelde bu kadar gürültülü olmaz. Arada bir komşumuz Paris'teki müzisyen adaylarına yardım etmek için canlı müzikli böyle bir akşam düzenliyor. Ben de çok yorulmuştum. Bir otelci olarak yaşamaya uygun olmadığımı biliyordum. Francois-Xavier alt kata indiğinde yorgunluğum yerini şaşkınlığa bırakıyor.

"Buraya nasıl girdin?" diye tı lıyorum.

Bana yağlı bir gülümseme veriyor ve Renee'ye masada katılıyor. "Kız arkadaşımla birlikteyim.

"Kız arkadaş mı?

"Evet, belki de müstakbel eşim. Adam kadının omzunu sıkar. Bu çok saçma. Absürd. Ama Francois-Xavier'e ve gözünü ödüle diktiğinde verdiği tepkilere çok uygun. Ödül otel ve toplayabileceği her türlü bilgi.

"Renee bir kişilik süit için ödeme yaptı, iki kişilik değil.

"Rezervasyonu değiştirebilirsin," diyor ve eğilip ona uzun, gürültülü bir öpücük veriyor.

Bu nasıl olabilir? Ciddi misin Francois-Xavier? Bunu neden yapıyorsun? Yaptığın şeyden sonra nihayet ayaklarımın üzerinde durabiliyorum.

"Ne yaptım?" Renee'ye bakar. "Hatalar yaptım, bunu kabul ettim. Anais çift terapisini bile denemezdi.

Alay ediyorum. 'Çift terapisi mi? Bunu ilk defa duyuyorum.'

Sanki onu hayal kırıklığına uğratan benmişim gibi üzgün bir şekilde başını sallıyor. "Bir sonraki büyük aşkımı Trocadero Noel Pazarı'nda bulmamın garip bir tesadüf olduğunu kabul ediyorum. Orada, ay ışığı altında özel Noel renkleriyle parıldayan güzel La tour Eiffel'in fotoğrafını çekiyordum. Bu harika şehirde ne kadar uzun süre yaşamış olursam olayım, asla eskimiyor. Trocadero fotoğraf çekmek için en iyi yerdir ve sonra, *işte*, Renee görüldü, ve *bu le coup de foudre* oldu!

İlk görüşte aşk mı? Otelin önünde tanışmamışlar mıydı? Hikayesine ve sonraki komplosuna uyması için her türlü yolu deneyecektir...

"Fransızca konuşmana bayılıyorum," diyor Renee. "Başka bir şey söyle.

"*Je t'aime infiniment*.

Yüzü aydınlandı. "Bu ne anlama geliyor?" "Seni sonsuz seviyorum.

Bu saçmalık için çok erken ve önümdeki tabloyu anlamlandırabilmek için dünyada yeterince kahve yok.

'Kahvaltıya buyurun, hesabınıza bir misafir daha ekleyeceğim, Renee. Bugün yola çıkmadan önce bunu halledebilirsen sevinirim.

"Dışarı mı çıkalım? Biz içeride kalacağız.' Onun yüzünü kavırıyor ve burnunu onunkine doğru oynatıyor.

Bir gün için bu kadar yeter. Almanya'dan altı kişilik ailemiz kahvaltıya gelene kadar. Umarım o zamana kadar bu ikisi gitmiş olur.

Margaret, Anaïs Kütüphanesi'ndeki şezlonga ayaklarını uzatmış. Kırmızı çerçeveli gözlerinden, Chloe'nin taslağını okuduktan sonra hiç uyumadığı anlaşılıyor. Sigarasını içmeye gittiğinde, "*Hayır, hayır!*" diye bağıyorum. Misafirlerimizden biri erken saatlerde duman alarmını çalıştırdı bile.

"Bu sigara değil, elektronik sigara. "*Lütfen.*

Sabırsız bir homurtu çıkarıyor. Güzel. Öncelikle, bu taslak bomba gibi. Çok büyük olacak. Chloe onun istekleri doğrultusunda yayınlamak için dikkatli notlar aldı ve otelin ve eşyalarının sahibi olduğun için bu seni kıskanılacak bir konuma getiriyor, Anais. Elde ettiğin gelirle ne yapacaksın? Çünkü bu' - değerli defteri sallıyor - 'çok büyük olacak. Yüz yıllık bir edebi gizem çözülmüş olacak ve bugün hala üzerinde çalışılan o edebi klasiklerin gerçek yazarı hak ettiği değeri görecek.

"Tüm geliri dağıtacağım. Margaret şezlongda daha dik oturdu. "*Ne?*

Yanındaki berjer koltuğa oturdum. Chloe'nin anı kitabının beni ne kadar etkilediğini nasıl açıklayabilirim? Çünkü son romanı da bu: Lily-Louise'in, şoförünün otomobili arızalandığında Beauchêne Şatosu'nda durmaya son anda karar verdiği güne kadar kalp kırıklığı, kayıp, acı ve ıstırap dolu bir hikâye, çünkü yazar Benjamin'i tanıyorlardı.

Marceaux orada yaşıyordu. Onu Paris'teki çeşitli kültürel toplantılardan hayal meyal tanıyordu.

Lily-Louise, karısı Chloe ile tanışmayı ve kadının başının dertte olduğunu hissetmeyi hesaba katmamıştı. Ve böylece Chloe'nin tacizci kocasından sakladığı mektuplarla gizli iletişimleri başladı. Ve bu mektuplar aşka dönüştü. İyiliğin kötülüğe galip geldiği ve aşkın kazandığı yer. "Neden geliri başkasına verdin?"

Bu benim hikayem değil, Chloe'nin. Onun sözlerinden faydalanmaya ne hakkım var? Kocasından farkım kalmaz, değil mi? Noah ve ben bununla ne yapacağımızı uzun uzun tartıştık ve bir plan yaptık. Chloe Boucher Edebiyat Vakfı'nı kurma aşamasındayız. Kadınlara ve kızlara eğitim, kitap ve edebi çalışmalar konusunda yardım ve destek sağlayacak bir fon.

"Bu çok güzel, Anais. Margaret bir damla gözyaşını sildi. 'Bu anı müzayedeye çıkacak ve birçok teklif gelecek. Hepsini vermekten mutlu olacağına emin misin? Buradan kazanacağın parayla otelin borcunu ödeyebilirsin.

'Evet, biliyorum ama bunu istemiyorum. Anı kitabı yayınlandığında otelin kendi masraflarını karşılayacak kadar para kazanacağını hissediyorum. Chloe on dokuz numaralı süiti, gizli kütüphaneyi, bir zaman kapsülü olarak saklayarak buraya dokunuşunu bıraktı. Bundan yararlanacağım, sadece finansal nedenlerle değil, Chloe bunu hak ettiği için. Hayranlık duyan ziyaretçiler yüz yıl öncesinin perdesini aralıyor ve onun anılarını yazdığı yere göz atıyor. Bugün hala orada duran MAP daktilosuyla yazdığı gizli kütüphane. Ziyaretçiler, tıpkı Gustave Eiffel'in Eyfel Kulesi'nin tepesindeki gizli dairesinde olduğu gibi, kapı aralığında içeriye bakabilecekler.

Margaret beşlik çakmak için elini kaldırıyor.

"Bugün çok gösterişçisin," diyorum gülerek.

'Kimseye söyleme yoksa itibarım yerle bir olur. Ve yirmi numaralı süit, onunla ne yapacaksın?'

Ona bir gülümseme gösterdim. 'Yirmi numaralı süiti bırakıldığı gibi misafir süiti olarak kullanıma açacağım, ancak bu ayrıcalık için çok yüksek bir fiyat etiketi koyacağım ve bu da başka bir fikrin finanse edilmesine yardımcı olacak...'

"Anais De la Croix'dan daha fazla brilliance?"

"Noah bunu tek başına buldu, bu yüzden övgüyü hak ediyor-

Margaret beni başından savdı. 'Bir adama çok fazla kredi vermek için acele etmeyelim. Eski kocana ne yaptığını gördün. O adam, o

mit, efsane, hepsi rüyalarında.'

Gülüyorum, bu kısa süre sonra biraz histerik bir hal alıyor çünkü biz konuşurken Margaret ya da Manon'un haberi olmadan Francois-Xavier bu otelin duvarlarının içinde... Ve daha fazla olay çıkarmadan adamı nasıl tahliye edeceğimden tam olarak emin değilim.

"İkinci kattaki bir süite Lily-Louise süiti adını vermeyi düşündük. Onun edebi himayesi toplumun her kesiminden zor durumdaki yazarlara maddi yardım sağladı, bu yüzden ben de onun izinden gitmek ve hevesli yazarlara yardım etmek istiyorum. Süiti, başarılı adaylar için İkamet Eden Yazar Programı olarak sunacağız ve bunu yirmi numaralı süiti olduğu gibi kiralayarak bir prim karşılığında finanse edeceğiz. Burada kalan yazarlar, koşulların bir parçası olarak kütüphanenin düzenli tutulmasına yardımcı olabilir ve on dokuz numaralı süitin gezilmesine yardımcı olabilirler. Ayrıca bir gün eserleri yayınlandığında geri döneceklerini ve kitap tanıtımlarına ev sahipliği yapmamıza izin vereceklerini umuyoruz. Elbette tüm bunlar on dokuzuncu süitin başarısına ve kaç kişinin gizli kütüphaneyi ziyaret edeceğine bağlı. Bunu resmileştirmek bir yılımızı alabilir ama uzun vadeli hedefimiz bu.

"Bu benim için fazla sağlıklı, Anais. Ama, vay canına, kulağa harika geliyor. Öksürerek gizlemeye çalıştığı küçük bir hıçkırık kaçıyor, ama ben buna izin veriyorum. Eğer Margaret duygulandıysa, o zaman gökyüzü sınırdır.

"Yani, sanırım demek istediğim, otel bende kalacak. Ve Manon'un otelci olma hayallerini gerçekleştireceğim.

Ben Margaret'in bu sabah pazardan aldığı rengârenk Noel çiçeklerinden oluşan bir buketi düzenlerken Manon da resepsiyon masasını silip süpürüyor. "Onun burada ne işi var? Francois-Xavier koşarak gelirken Manon tıslıyor.

geçmiş, sanki aramız iyiymiş gibi başını kaldırıp selam vermiş.

Yüzümü ekşittim. "Renee ile kalıyor. Rezervasyonunu onu da kapsayacak şekilde güncelledi ve bunu nasıl ele alacağımı bilemedim çünkü Renee de bir misafir ve ona hayır dersem kötü bir yorum bırakır ya da diğer misafirlerimiz için olay çıkarır diye korkuyorum ve bu hiç de iyi olmaz.

Manon'un omuzları çöktü. "*Bu korkunç.*

Başımı salladım. Öyle. Tabii onu nasıl kovabileceğimiz ve kızımızı nasıl mutlu edebileceğimiz konusunda bir fikriniz yoksa?

"Boğmayı sürdürmeliydim. Akranlarımdan oluşan bir jüri beni kesinlikle affederdi.

"Şiddet-

"*Cevap asla bu değil,*" diye inliyor. "Biliyorum, biliyorum. Ama çok tatmin edici olurdu. Ne yapıyor bu? Seni kışkırtmaya mı çalışıyor? Gözetliyor mu? Ne yapıyor?

'Sanırım otelin para kazandırıp kazandırmadığını görmek istiyor. Elimden almak için memnuniyetle teklif edeceği para.

Manon gözlerini kısarak ona bakar. Bakışlarında bir tehlike var, sanki gerçekten kötü bir şey planlıyormuş gibi. "Hmmm. Bir planım var.

"Hayatına son vermeyi de içeriyor mu? Fısıldıyorum. "Çünkü eğer öyleyse, cesedi saklayabileceğinden ve asla bulunamayacağından *emin* olsan bile yapmamayı tercih ederim.

"Tamam, *yeni* bir fikrim var.

Gözlerimi deviriyorum. 'Bu işi oluruna bıraksak daha iyi olur. Otelde bir olay çıkma riskini almak istemiyorum, özellikle de Alman aile de burada kalırken.

'İyi ki üçüncü kattalar, ondan çok uzaktalar. Ve Renee - neden bu kadar talepkar? Bu sabah bana her gün yatağında yeni çarşafklar beklediğini söyledi. *Her gün*. Üç hafta kalmak için rezervasyon yaptırmışken, bu çok fazla yıkama demek.

Evet. Yıkamak ve ütölemek de zaman alıyor. Yeşil girişimimizle ilgili o not kartlarını yaptık mı? Manon ve ben otel için o kadar çok plan üzerinde beyin fırtınası yaptık ki artık hesap tablolarımızda elektronik tablolar var ve not kartlarını gerçekten basıp yeniden düzenlenen sütütlerdeki masalara yerleştirip yerleştirmediğimizi hatırlamakta zorlanıyorum.

'Yaptığımıza eminim ama umursadığından şüpheliyim. Sizce bu teşvik yeterli mi? Yeşil girişimimiz, su kullanımını azaltmak, kaynakları korumak ve personelin zamanından tasarruf etmek amacıyla konuklara kat hizmetleri hizmetlerinden vazgeçmeleri için günlük bir otel kredisi sunuyor. Şu anda çok önemli olmayabilir ama kapasitemiz dolduğunda önemli olacak.

Bu kadar yeter. Teşvik bir tabak sosis için kullanılabilir, bunu kim istemez ki? Teşvik olsa da olmasa da çarşafklar her beş günde bir değişecek. Her neyse, buna katlanmaktan başka yapabileceğimiz pek bir şey yok.

"Parlak, sıcak bir gülümsemeyle.

Margaret bize katılıyor, vanilyalı parfümü etrafa yayılıyor. "Kimden nefret ediyoruz? Dirseklerini resepsiyon masasına dayıyor.

Gülüyorum. "Renee, Francois-Xavier'i buraya taşıdı, inanabiliyor musunuz?

Ama o tiyatro bekliyor, bu yüzden yemi yutmak istemiyorum.

"Teni daha da turuncu, bu nasıl mümkün olabilir? Manon onu boğduktan sonra bir yığın halinde yatarken, yemin ederim iki kez pişmiş bir Noel jambonuna bakıyordum.

Diğer misafirlerimiz olan altı kişilik aile yanımıza gelirken, hiç de profesyonelce olmayan bir şekilde gülmekten yerlere yığılıyoruz.

"*Bonjour*, L'Hôtel Bibliothèque Secrèt'teki konaklamanızdan nasıl keyif alıyorsunuz?

Baba konuşur. 'Şu ana kadar çok iyi. Janice MacLeod'un özel Paris anı kitabı *Paris Mektupları*'nı çok sevdik ve çocuklar da çocuk bölümündeki oyunların ve kitapların tadını çıkarıyor.

"*Merci.*

"Küçük bir sorun var - banyodaki ışıklar çalışmıyor. "Ah - üzgünüm, bunu hemen halledeceğim.

Teşekkür ederim. Sadece çocukların daha sonra banyo yapmaları gerekecek ve bunu karanlıkta ya da fener ışığında yapma şansları yok.

Midem düğüm düğüm olurken 'Sorun değil, hemen hallederiz' diyorum. Tamir etmek ne kadar zor olabilir ki? Muhtemelen sigortası falan atmıştır.

"Harika. Sonra tekrar geleceğiz." "Gününüzün tadını çıkarın.

Onlar gittikten sonra Manon'la yüzleştim. "JP'yi arayıp sorunun ne olduğuna bakması için elektrikçisini gönderip gönderemeyeceğini sorabilir misin?

"Tamamdır. Manon telefon görüşmesi yapmak için masanın yanına gider.

Margaret kırmızı Atatürk çiçeğinin narin yaprağına dokunur. 'Bu işi hallettikten sonra biraz sohbet edebilir miyiz? Öğle yemeğine ne dersin? Ben ısmarlıyorum.'

Küçük bir sohbet. Margaret bu ifadeyi kullandığında, her zaman büyük bir şeydir. "Sana gönderdiğim bölümlerden nefret mi ediyorsun? Chloe'ninkileri okuduktan sonra sönük kalıyorlar, değil mi? "Beni bu acıdan kurtar ve şimdi söyle.

Bir kahkaha attı. 'Senin bölümlerinle bir ilgisi yok. Henüz okuma fırsatım olmadı ama bizle ilgili. Margaret önemli olduğunu ima etmek için kaşlarını kaldırıyor ama belli ki bunu burada tartışmak istemiyor.

Tam daha fazlasını soracakken Manon telefonu kapattı ve şöyle dedi. "Yapamam. Elektrikçisi tatildeymiş. Onun yerine bakan kişi de hastanede. Kırmızı kabloyu kesmiş olmalı; herkes kırmızı kabloya dokunulmaması gerektiğini bilir.

Margaret'ten Manon'a doğru döndüm. "Peki başka fikirleri var mıydı?

"Yerel bir elektrikçi bulmam gerekiyor ve o da yaptıkları işte bir hata olduğu için faturayı iptal edecek.

"Tamam, bu kolay. Yerel bir elektrikçi bulun ve zamanın çok önemli olduğunu söyleyin, *olmaz mı?*

"Elbette.

Margaret konuşmak istedi. Biz öğle yemeği için dışarı çıkarken burada kalabilir misin? Döndüğümde odaları hazırlarız ve ondan sonra bir mola verebilirsin?

"Artık ara mı veriyorum? Sadece Margaret dinlediği için mi?"

'Çok komik.

'Ben iyiyim. Git eğlen!'

Margaret ve ben Latin Mahallesi'ndeki Le Vieux Bistrot'ya varıyoruz. Burası raclette ve fondü servis eden küçük bir aile işletmesi ve bu yemekler biraz eski moda olsa da Paris'e gelen ziyaretçiler genellikle deneyimin teatral doğasından keyif alıyor.

"Umarım *fromage* seviyorsundur. "Onunla yaşayabilirim.

İki kişilik bir masaya oturduk ve şarap, başlangıç için Fransız soğan çorbası ve ana yemek için raclette sipariş ettik.

Margaret, küçük mekânın mağarayı andıran estetiğine bakarak, "Burası ilahi bir yer," diyor. "Bazen keşke Londra'dan başka bir yerde yaşasaydım diyorum.

İşler o kadar yoğun ki, şu ana kadar temsilcimin tavrındaki değişikliği fark etmemiştim. Genelde o yüksek enerjili haliyle küfreder ve bağırıp çağırırdı. Sadece Chloe'nin taslağını ele geçirmek için burada olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onu biraz incelediğimde bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum. Omuzları dik ve karakterine uymayan bir sertliği var.

Şarabımız geldi. Bir yudum alıyorum, onun çıkmasını beklerken güçlü kırmızının girdabının tadını çıkarıyorum. Çok geçmeden masamıza dumanı tüten iki kase Fransız çorbası bırakılıyor ve tatlı bir koku aramızdaki boşluğa nüfuz ediyor. Margaret'in olduğu bir şey varsa, o da açık sözlülüğüdür, bu yüzden artık yalnız olduğumuza göre itiraf etmesi uzun sürmeyecektir.

Margaret şarabını yudumluyor ve sonra ağzından kaçırıyor: "Ajanstan

ayrıldım.

Şok beni yana savurdu. "Ne! Margaret kırk küsur yıllık kariyeri boyunca Thames Literary'de çalıştı. Onsuz bir Thames Literary var mı ki? Sahibi olmasa da, yüzü o ve ona sadık olan en büyük tanınmış yazar kadrosuna sahip.

"Ama... neden?"

"O ünlü "yazar" tabuta çakılan çiviymi. Buna bir dakika daha dayanamazdım. Neden onun gibilerin önünde bir dalkavuk gibi diz çökmek zorundayız? Elbette, onun rahat gizemi iyi sattı, ama ne olmuş yani? Bir adamın içeri girmesine, korkunç davranmasına izin veriyoruz ve tek kelime edemiyoruz, çünkü kurallar onun için geçerli değil.

Ağzım açık kaldı. "Onunla tanıştığınızda buna sebep olacak bir şey mi yaptı?"

Şarabından bir yudum alır. "Yeni asistanıma dişlerini yaptırsa muhteşem olacağını söyledi. Ve olay oradan gelişti. Yapabileceği bir seks eylemi hakkında ayrıntılara girdi... Aslında burada bırakacağım. *İğrenç* bir şeydi. Gözyaşları içindeydi ve o öğleden sonra işi bıraktı. Yetkililerle konuştum ve ne dediklerini tahmin edebilir misiniz?"

İç çektim. "Çok hassas" gibi bir şey. Şaka kaldıramazsa bu işte asla başarılı olamaz. 'Esprileriyle' tanınır. Hiçbir şey kastetmiyor." Devam edeyim mi?"

"Hayır, özetlediniz. Onun yüzünden harika bir çalışanımı kaybettim ve ona yasal yollara başvurmasını söylemenin bile bir anlamı yoktu, çünkü anladığım kadarıyla onun yanında prestijli bir hukuk firması var ve o deve karşı mücadeleyi finanse edemeyecek.

O güçsüzlük hissini bilirim. "Bu korkunç. Yani... sen de mi bıraktın?"

"Onları nelere göz yumduklarını basına açıklamakla tehdit etmeden önce değil, çünkü onun yeni nakit inekleri olabileceğini ve benim de onun davranışlarını görmezden gelmem gerektiğini düşünüyorlar. Sadece o değil. Tüm reality yıldızları, iki paralık ünlüler ya da büyük isim yapmış erkek yazarlar ve aldıkları anlaşmalar ve en çok parayı onlar getirdiği için personelimize kötü davranmalarına nasıl izin vereceğim.

"Basına mı gittin?"

"Kesinlikle gittim.

'Ama bu haberle ilgili hiçbir şey duymadım? Otel ve teslim tarihim nedeniyle dikkatim dağınıktı ama sektördeki arkadaşlarımdan bana haber vereceğini düşünmüştüm-'

'Önce hukuki danışmanlık aldım, nerede durduğumu öğrendim. Neyi riske attığımı ve basına yansıdığında bu saldırıdan en iyi şekilde nasıl kurtulacağımı öğrendim.

"Akıllıca. Peki bu ne zaman olacak?" 'Bir saat önce.

"Ne!

"Evet. *The Times* ile derinlemesine bir röportaj yaptım. Ve birkaç magazin gazetesine de konuştum. Tahminimce kendisi ve ajansı şu anda sıkıntıyı hissediyorlardır.

Kaşlarımı daha fazla kaldırırsam, geriye doğru düşeceğim. "Yani ortalık yatışana kadar burada mı saklanıyorsun?

"Tanrım, hayır! Saklanacak birine benziyor muyum?" Gülüyorum. "Hayır, benzemiyorsun.

'Sahip olduğum her şeyle savaşmaya hazırım. Kim böyle bir durumda kendi boynunu riske atmak ister ki? Ama ben yapmazsam kim yapacak? Yayıncılıkta herkes için aynı kurallar geçerli olmalı ve ben bunu aştım.

"Seninle gurur duyuyorum.

'Güzel, çünkü buraya gelmemin diğer nedeni de bu. Kendi edebiyat ajansımı kurdum ve seni de yanımda götürmek isterim.

Çok basit. "Sen benim menajerimsin ve hep öyle kalacaksın.

Teşekkür ederim, hayatım. Ama bu gelecekte süre uzatımı bekleyebileceğin anlamına gelmiyor. Yumuşadığım falan yok.'

Bir kahkaha attım. 'Daha azını beklemezdim. Peki ya eski asistanın, istifa eden?'

Margaret bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Yönetici Asistanı gibi ışıltılı yeni bir unvanı var.

"Güzel. Bu röportajı kontrol etmeliyim.'

"Zaten internette var.

Telefonumu aldım ve hayata geçirdim. Makalenin başlığı *Juggernaut Ajan İstifa Etti!* Yıllar boyunca yaşanan yayıncılık skandalları ve bazı ünlü ya da tanınmış erkek yazarların nasıl utanç verici davranışlarda bulundukları ve bunun karşılığını alamadıkları hakkında derinlemesine bilgi veriyor. Twitter'a girip yayıncı dostlarımin Margaret'in sektörün geneliyle ilgili ifşası hakkında neler söylediklerine bir göz attım. Ki bu *çok fazla*. Akışım retweet'lerle ve ilk yazarla etkileşime girmiş kişilerle ilgili yorumlarla dolu ve bunların hiçbirisi olumlu değil.

Aynı yayınevinden yazarların, ilk polisiye roman yazarının da yazar olarak kabul edilmesini talep etmesiyle #CelebsAren'tRealAuthors hashtag'i trend oldu.

İptal edildi.

Bir yazar arkadaşımın, Tully Davies'den gelen son mesajı açıyorum:

Edebiyat ajansın sonunda o pisliği susturdu! Yeni yazar arayışında olduğunu duydum. Benim için iyi şeyler söyler misin? Başında böyle bir kadın olan bir ajansı seve seve değiştirim.

Otele döndüğünde, Manon telefonda hızlı hızlı konuşurken saçlarını tutmaktadır. Yüksek sesle iç çekerek kapatır. "Tüm Paris'te bugün gelebilecek bir elektrikçi bulamıyorum!"

"Olamaz!"

'Onlar gelmeden önce Renee'ninki de dahil olmak üzere odaları hazırlasak iyi olur. Telefonları bir süreliğine bırakın.

"Ben resepsiyona bakarım," diyor Margaret. "Sosyal medya hesaplarımı takip edebilirim. Bana şeytani bir sırıtış fırlatıyor.

Manon'a Margaret'in ifşasını ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlattım. "O bir ikon!"

"Öyle.

"Elektrikçi ne olacak, ne yapacağız?"

Üçüncü kattaki aile süitini açıyoruz ve banyoya gidiyoruz. Düğmeye basıyorum ve ışık yanıyor. "Çalışıyor!"

"Bu nasıl olabilir? Manon kaşlarını çatar. "Birkaç kez denedim ve hiç açılmadı mı?"

"Sigortası atmış olabilir, bu yüzden aralıklı olarak atıyor.

"Tamam, şimdilik bir sorun çözüldü. Manon nefes veriyor. 'Bu tür sorunlar için yerel bir tamirci tutmamız gerekiyor. Konuklar her şeyin anında tamir edilmesini bekleyecektir.

"*Evet*, bu harika bir fikir. Yine de bir arıza olmadığından emin olmak için buradaki elektriği kontrol ettirelim. Belki JP yerel bir tamirci tanıyordur?"

"Sorarım. Sonraki bir saati yatakları yapmak ve aile odasını toplamakla geçirdik.

"Sırada Renee'nin süiti var.

'Urgh. Bu adamın arkasını temizlemek en kötüsü'.

Kapıyı açıyoruz ve odayı darmadağın buluyoruz. Yatak takımları dağınık bir yığın halinde yerde birikmiş. Manon, "Beyaz çarşaflarımız böyle saygısızca bırakılmış," diyor.

Onu alıp bir lavabo torbasına koyuyorum. Bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar çabuk ayrılabiliriz. Banyoya gidip yüzeyleri siliyorum ve istendiği gibi havluları değiştiriyorum. Geri döndüğümde Manon, Francois-Xavier'in çantasını karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun!

"Kanit arıyorum. Kapıya dikkat et, olur mu?"

'Manon, bu-'

"Aha!" Evraklarla dolu bir klasörü sallıyor. "Bunlar otelin satın alınmasıyla ilgili belgeler. Ben kapının hemen dışında durmuş, yakalanma düşüncesiyle yüreğim ağzıma gelirken, bir yandan da onun motivasyonunu merak ederek hızlı hızlı okuyor.

"Ve?

"Aile şirketinden gelen ve burayı nasıl geri alacağını anlatan bir mektup var.

Nefesim kesildi. "Ama nasıl? Boşanma kesinleşti. Bunu yapamaz, değil mi? Ve neden?"

Manon'un yüzü soluyor. 'On dokuz numaralı süiti biliyor. Burada bahsediyorlar.'

"Oh hayır. Oteli geri kazanacaklar, değil mi? Beni davanın içine öyle bir gömecekler ki iflas edeceğim. Daha da kötüsü, Chloe'nin el yazmasını kaybedeceğim ve o da her şeyle alay edecek. Onların hikayesini korumayacak. En yüksek teklifi verene satacak, hiç umursamadan...'

Manon cebinden telefonunu çıkarır ve evrakların fotoğraflarını çeker.

Bu iş bittikten sonra, el sıkışarak odayı hazırlarız. Şimdi ne yapacağız? Ona yine kaybedecek miyim?

* * *

O öğleden sonra, altı kişilik aile geri döndüğünde umutsuzluğa kapılıyorum, soğuktan ve Noel şenliğinin heyecanından yanaklarım pembeleştiğinde gülümsemeye çalışıyorum. "Işık çalışıyor ama başka bir sorun olursa lütfen bize haber verin. Bir elektrikçi bulduk ama yarına kadar gelemeyecek, umarım bu süre zarfında ışık çalışır.

Yukarı çıktıklarında Manon arkamda beliriyor ve beni korkuyla sıçratıyor.

"Bir fikrim var ve işe yarayacağından eminim. O yüzden hazır olun.

"Tamam," dedim asık suratla. Noel arifesinde Manon'a oteli tutma ve onu müdür yapma kararımın sürpriz yapmak istedim. Chloe'nin hikayesinde her şey planlandığı gibi giderse, bunun güvenli bir bahis olacağını ve Manon'un nihayet uygun olduğunu hissettiği yerde hayalini canlı tutabileceğini düşündüm. Ben de kalacaktım ve geceleri on dokuz numaralı süitte yazmayı ve Chloe'nin edebi dehasının bir kısmının bana da bulaşmasını ummayı planlıyordum.

Francois-Xavier'in entrikaları yüzünden hepsi tehlikeye girdi.

"Manon, oteli elimde tutmak istiyorum. Ve şimdi..."

Yüzü bir sırıtışa dönüşüyor ve bir elini ağzına götürüyor. 'Başka bir şey söyleme. Onu saklayacağız. Onu Chloe ve Lily-Louise'e borçluyuz ve o aptallar kralının onu bizden çalmasına izin vermeyeceğim.

"Ama nasıl?" Bu yoldan daha önce de geçtim. Sadece yasal masraflar...' 'Bana bırak. Önce bir gizli kamera kurmam lazım.

'Gizli kamera mı? Bu yasal mı?'

'Tabii, otelin güvenliği için. Tamamen yasal.' Yemin ederim Manon yerde casus gibi komando taklaları atsa hiç şaşmazdım.

* * *

O akşam Francois-Xavier ve Renee geri dönüyorlar, giderken öpüşüp koklaşıyorlar, bunun benim yararına olduğuna eminim çünkü hareket halindeyken bu şekilde öpüşmek oldukça garip görünüyor.

Yukarı çıkmak üzereyken Manon önlerinde duruyor. Bana gizlice başıyla bir işaret veriyor ama ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum.

"Francois-Xavier," diyor Manon'a hiç benzemeyen sakar bir sesle. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Ne
hakkında?"

"Otel.

Renee itiraz edecek olur ama adam onu bir öpücükle rahatlatır ve yoluna gönderir. "Uzun sürmez, *ma cherie*.

Manon'u yemek odasındaki bir masaya kadar takip ediyor ve oturuyor. Onlara katılmam için işaret etti. 'Otel hakkında araştırma yaptığınızı ve daireyi almanız konusunda anlaşılmaya varan siz olmanıza rağmen daha sonra onu geri kazanmaya çalıştığınızı fark ettik.

"Bana baskı yapıldı, bu yüzden temyize gideceğiz; ama siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Avukatlar konuşur.

Ona bağırmmak için elimden geleni yapıyorum. Ama Manon'a güveniyorum. Elinde bir koz olmalı. "İlginç bulduğum bir diğer şey de, ailenin Anais'i avukatının yanıtlaması gereken ve ona bir servete mal olacak evrak işlerine gömeceğini biliyor olman.

Sırıttıyor. "Ee?"

"Yıllar boyunca onlar hakkında söylediğiniz onca şeyden sonra ailenizin desteğini oldukça şaşırtıcı buluyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor.

Şimdi nereye varmak istediğini anlıyorum. "Bana birçok kez "iyi eğitilmiş tanınmış avukatlar için geri zekalı ve donuk olduklarını" söyledin. "Kolay manipüle edilebilir" oldukları ve yüzlerine karşı yalan söylediğinizi anlayamadıkları için sizi her zaman kurtaracaklarını söylediniz. Kim kendi ailesi hakkında böyle bir *şey söyler ki?* Peki onun bu şekilde konuştuğunu duyduğumda neden kaçmadım? Bunu onların başarısına ve kendisinin başarısızlığına karşı kin duymasına bağlıyordum ama şimdi ne olduğunu görüyorum. Hesapçı ve kurnaz bir davranış.

Ne olmuş yani? Bunların hepsi ve daha fazlası. Başarılı, *evet*, ama sıkıcı ve beyinsiz. Tek yapmam gereken yüzümde acı dolu bir ifadeyle eve koşmak ve peşinde olduğum şeyin onun parası olduğunu bilmeyen Père tarafından bir ikilem daha çözülüyor.

"Yani kabul
ediyorsun?" "*Evet*.

Ama kimin
umurunda?"

"Önemsiyoruz," diyorum. 'Bu oteli ve içindeki her şeyi önemsiyoruz. Geri alamayacaksın.'

'Bekle ve gör,' diye sırtttıyor.

"Hiç sanmıyorum. Manon ona soğuk bir gülümseme gönderir. "Bilgin olsun diye söylüyorum" - yukarıdaki bir kamerayı işaret ediyor - "misafirlerimizin güvenliği için burada kameralarımız var ve eminim söyledikleriniz kayıt altına alınmıştır ve bence bunu ailenizle paylaşmamız en iyisi, böylece tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını bilirler.

"Yapamazsın! Sonunda soğukkanlılığını kaybediyor, yüzü endişeden mosmor oluyor.

'Otel geri almaya çalışırsanız alırız. Yapacağımız ilk şey bu olacak. Videoyu ailenizin şirketindeki her bir kişiye göndereceğiz, böylece *hepsi* yıllar boyunca nelerle uğraştıklarını bilecekler.

Tamam, tamam! Duracağım. Otel alabilirsin. Ama bana söz ver, o videoyu asla görmeyecekler. Beni evlatlıktan reddederler ve sonra ben nerede olurum?"

"Hak ettiğin yerde," diyor Manon. "Kendi başına.

Sönüyor. "Gideceğim. Ama Anais'e onu ne kadar sevdiğimi söylemeden önce değil-' Kendine sakla,' diyorum.

O gittikten sonra Manon'a sordum, "Bu fikir nereden aklına geldi?"

"Gerçek suç podcast'leri. Onları hep böyle yakalıyorlar. Bu değil miydi? Eğlenceli mi?"

"Buna eğlence diyebilir miyim emin değilim ama itiraf etmeliyim ki onun bu kadar hızlı çöktüğünü görmek biraz heyecan vericiydi. Ailesinin yıllar boyunca onlar hakkında söylediği tüm o şeyleri öğrenmesinden çok korkacak. Onu son kez görmüş olabiliriz!"

'Ve şimdi oteli ben işleteceğim! Otel bizde mi kalacak?' Sırıtıyorum. "Bizde kalacak!"

"Noel Baba için ayakkabı mı? Noah sorar.

"*Evet*, bu Fransa'da bir gelenektir. Ayakkabılarımızı Gui için bir havula birlikte ateşin önüne bırakırız. Ve eğer şanslıysak, sabah uyandıığımızda havucun yerini bir hediyein aldığını görürüz.

"Ah," diyor Noah. "Anlıyorum.

Manon ve JP Noel kazaklarını giyerek kütüphanede bize katıldılar. 'Evet, zaten kıyafetlerimizi eşleştirme aşamasındayız. Bunu yeterince duydum zaten,' diyor.

"Şimdi hediyeleri açalım mı? Çıtırdayan ateşin önünde durarak soruyorum. Birazdan misafirlerimiz Noel Arifesi içkileri ve atıştırma­lıkları için bize katılacaklar.

"*Oui*," der Manon ve cebinden JP için bir hediye çıkarır. JP hediye­yi açtığında bir anahtar bulur. "Kalbimin anahtarı. Şaşı­rıp kalıyorum, esprinin ne olduğunu merak ediyorum, çünkü bu *Manon*, ama bunun yerine ona doğru adım atıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Ona iyi bak.

"Aww. Ona verdiği hediye beni gerçekten çok duygulandırdı ama belli etmemeye çalışıyorum yoksa yine benimle ve duygularımla ilgili konuşmaya başlayacak.

Ağacın yanına gidiyorum ve içinde Manon'un adı yazılı bir hediye kartı olan küçük bir kutu buluyorum.

Kağıdı korumak gibi bir kaygısı olmadan ambalajı yırtıp atıyor. Ciyak ciyak bağı­rıyor. "Manon De la Croix - Müdür", diye okuyor küçük A çerçeveli masa isim levhasından.

"Bunu resmileştirmek istedim.

"Bayıldım," diyor ve bana sarılıyor.

"Ve senin için," diyor Noah, bana bir hediye uzatarak.

Açtığımda bir pul çıkıyor. Üzerinde şöyle yazıyor: *L'Hôtel Bibliothèque Secrèt'ten bir hediye.*

"Konuklarınıza hediye ettiğiniz kitaplar için bir kitap pulu, böylece burada kaldıklarını hatırlayacaklar.

Mükemmel bir kitap kurdu hediyesi. "*Mersi*, Noah. Çok tatlı. Ve senin için...'

Hediye paketi yapılmış büyük bir kutu buldum ve ona uzattım. Manon'un aksine, hediye açmak için zaman ayırıyor. "Bir kova mı?" diye soruyor.

"Dahası da var!

Anladığında kahkahalarla geri çekiliyor. "Yeni bir çekçek mi?

"Sıradan bir silecek değil - kış aylarında bile iz bırakmayan bir parlaklık sağlayacak yepyeni ve geliştirilmiş bir silecek.

"Temiz bir pencereyi severim.

Juliette ve Kiki bize katılıyor, bir şişe şarap getiriyorlar. 'Mutlu Noeller! Timothee ve Zac birazdan burada olurlar. Marketteki son vardialarını bitirmek üzereler.

Harika. Noel şarküterisini getireyim. Burada yiyebiliriz.' "Sana yardım edeyim," diyor Juliette.

Peynir, kurutulmuş et, zeytin, terrine ve taze bagetlerle dolu tabaklarla dönüyoruz ve altı kişilik ailemiz de eğlenceye katılıyor. Çocuklar ayakkabılarını ateşin yanına bırakmakla ve Gui için daha fazla havuç istemekle meşguller. Renee bile bize katılıyor, ona bir kadeh şarap teklif ettiğimde bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

Margaret gülümseyerek geldi. 'Anais! Taslağın! Dağınık, evet, ama ne başarı! Şimdiye kadarki en büyük eserin olacak!'

Bunun için Noah'a teşekkür etmeliyim. İkinci cümlede onu öldürmediğimde komşum çok gösterişli bir kahraman oluyor.

Akşamı, onlar yatmadan önce çocuklarla Noel oyunları oynayarak geçiriyoruz. Bir Fransız Noel geleneği olan on üç tatlıya katılmak da dahil olmak üzere kutlamalara devam ediyoruz.

Bu son mektubu yazıyorum ve el yazmamın içine ekliyorum. Bu el yazması bugüne kadarki en önemli çalışmam. Bir anıdan daha fazlası; çağlar boyunca sürmesini umduğum bir aşk hikayesi.

Bu benim hayatımın, evliliğimin ve sonrasında ortadan kayboluşumun hikâyesi. Beni korkutan ve sesimi elimden alan bir adam hakkında. Ve sonra sevgilim beni buldu. Lily-Louise, ben tüm umudumu yitirmişken ortaya çıktı. Ailesinin oteline kaçtım ve beni bulamasın diye başka bir isim aldım. Ona bir not bıraktım, kendi hayatıma son verdiğimi ima ediyordum ve buna inanmasını umuyordum.

Güvenliğimi garanti altına alacak ve Lily-Louise'in yanında kalmamı sağlayacaksa on dokuzuncu süitte saklanmaktan her zaman mutluluk duydum. Önemli olan tek şey aşkıydı. Lily-Louise'i bir süre önce kaybetmiş olsam da şimdi de önemli olan tek şey bu.

Ölümünden sonra yaşadığım kalp kırıklığı neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı ama katlandım. Başka ne yapabilirdim ki? Ailesi de benim gibi yas tuttu ve elimizden geldiğince birbirimize destek olduk. On dokuz numaralı odada saatler geçirdim ve ekteki sayfalarda yer alan hikâyemizi anlatarak onu onurlandırdım. İlk başta sadece Lily-Louise hakkında yazmak istedim; ancak bu resmin tamamı olmayacaktı ve bir yazar olarak okuyucuya gerçeği borçluydum. Sanırım kocamı daha fazla düşünmek, ona daha fazla zaman ayırmak istemiyordum. Beni kırmak için elinden geleni yapmıştı.

Neredeyse başarıyordum. Yine de onun kendi romanı olduğunu iddia etmesi için roman yazmaya devam ettim. Hayatta kalmak için her şeyi yaptım. Onu uzak tutmak için her şeyi yaptım.

Kaçtıktan sonra bir daha kurgu yazamadım. Bir takma adla yayınlasam bile beni bulacağını hissediyordum. Yeni bir yazarın romanını okuyacak ve sesimi, tarzımı hissedecek, hayatta olduğumu anlayacak ve beni aramaya gelecekti.

Lily-Louise'i yıllar önce kaybettikten sonra burada kalmak için elimden geleni yaptım ama artık çok yaşlandım ve buradaki zamanım sona erdi. İçecek bir karışımım var ve yakında onunla tekrar buluşacağım, ruhlar buradan sonra nereye giderse gitsin. Sevgili kardeşi Jean, bana bir şey olursa anılarımızı güvende tutacağına dair bana güvence verdi. Ona güveniyorum; o iyi bir adam.

Ve böylece son bir istekle veda ediyorum. Lütfen ruhumu huzur içinde ve el yazmalarımı güvende tutun. Lütfen hikayemizi anlatın ki Lily-Louise sonsuza dek basılı olarak yaşayabilsin.

EPILOG

"Noah! Pembe topuklularımı gördün mü?"

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Onları son gördüğümde..." Göz kırıyor.

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Doğru. Her şey aklıma geliyor. Neden o benzin kokulu içecekleri servis etmekte ısrar ediyorsunuz anlamıyorum.

Boynuma sokuluyor, ki bu hiç yardımcı olmuyor. Zaten geç kalmıştık ve şimdi dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi güçsüz hissediyorum.

"Asıl soru, o sözde petrol aromalı içecekleri neden içmeye devam ettiğinizdir.

"Akran baskısı.

Eğildi ve topuklarımın yatağın altına tekmelendiğini gördü. 'Yaşasın! Prenses baloya gidecek.'

"*Merci.*

Dudak parlatıcımı sürüyorum ve aynadaki yansımamı kontrol ediyorum.

'Çok güzelsin, Anais. Şaşırtıcı derecede güzelsin. Noah yanımdayken tam bir takvim yılı geçti ve hala bu iltifatlar beni eritme yeteneğine sahip.

"*Mersi.* Sen de çok seksisin.' Siyah bir takım elbise giymişti ve hayal ettiğim kahramanın her santimi gibiydi. Beni öpüyor ve ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamadan ona sarılıyorum.

"Oops, ruj.

Onu odadan çıkarmadan önce makyajımı düzelttim.

Bizim için önemli bir akşam. Shakespeare and Co'da Margaret'in ev sahipliğinde Chloe'nin anı kitabının lansmanı. Yazarımız için uygun bir anma töreni.

Lobide, Manon otel üniformasını giymiş, bir konuğa hizmet ederken gülümsemektedir. 'Ooh, iyi eğlenceler, değil mi! Yarın on dokuz numaralı süiti resmi olarak turlara açmak için sabırsızlanıyorum!

Manon, dünya on dokuz ve yirmi numaralı süitlerin varlığından haberdar olmasa bile oteli başarılı bir hale getirdi. Ancak, Chloe'nin anı kitabı yarın raflarda yerini alır almaz, ayaklarımızın yerden kesileceğini ve butik edebiyat otelimizin Chloe Boucher ve Lily-Louise Toussaint'in yaşadığı ve sevdiği yerleri görmek isteyen kitap kurtlarıyla dolacağını hissediyorum.

Ve bir başka yazarın, Anais De la Croix'nın şimdi yaşadığı ve sevdiği yer.

Dışarıda taksimizi bekliyoruz. Noah mükemmel bir centilmen gibi ceketini çıkarıyor ve bana sarıyor. "*Je t'aime*," diyor.

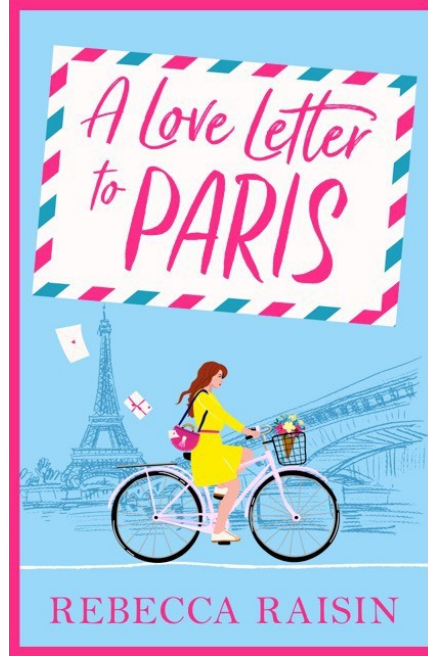
Noah bana sımsıkı sarılırken yıldızlar mürekkepli gecede parıldıyor. Onu içime çekiyorum ve bizi bir araya getiren şeyin on dokuzuncu süitin büyüğü olup olmadığını ilk kez merak etmiyorum.

"*Je t'aime*, Noah.

REBECCA RAISIN'DEN DAHA FAZLASI

Umarız *Little Paris Hotel'de Noel'i* okumaktan keyif almıştırsınızdır. Eğer beğendiyseniz, **lütfen yorum bırakın**. Bir kopyasını hediye etmek isterseniz, bu kitap ciltsiz, ciltli, büyük baskı ve sesli olarak satın alınabilir.

Rebecca Raisin'den güzel bir *Paris* yaz romanı olan *Paris'e Aşk Mektubu*'nu aşağıdaki resme tıklayarak satın alabilirsiniz. Ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin...

Birinci Bölüm

Telefonum, arkadaşım Émilienne'den gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor:

Bir sır saklıyordum - Paris Cupid adlı az bilinen bir çöpçatanlık sitesi sayesinde sonunda deliler gibi aşık oldum. Neden sen de katılmıyorsun? Aşk hak eden biri varsa, o da sizsiniz!

Émilienne'in bilmediği şey, benim de bir sırrım olduğu.

Ben Paris Aşk Tanrısıyım.

* * *

Altı ay önce

Soğuk bir Şubat gününde Émilienne başını tutup ağlıyor. Dokuzuncu bölgedeki Café des Capucines'de yan yana otururken omzunu gereksiz yere sıvazlıyorum. Kalbi kırık bir arkadaş için orada olmak ve dinlemek dışında kim ne yapabilir ki? Kısa bir süre önce İngiltere'ye taşınan ailemi ziyaret etmek için gittiğim Londra tatilinden yeni dönmüştüm, bu yüzden onu teselli etmek için ilk fırsatım oldu. Émilienne bizzat.

Babam İngiliz, annem Fransız. Hayatımın büyük bir kısmını Manş Denizi'ni geçerek geçirdim çünkü onlar nerede yaşamak istediklerine bir türlü karar veremediler.

Yirmili yaşlarımın başında Paris. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de korkunç bir ayrılıktan sonra yaralarımı sarmak için eve gittim, ama artık unutmak istediğim bir aşamadayım, yeniden anlatmak değil. Ayrıca, bugün Em için buradayım, kendim için değil.

Émilienne'in omuzları çöküyor ve şöyle diyor: "Bana çok yoğun olduğumu söyledi. İhtiyaçlarımın çok büyük olduğunu - tek istediğim spor salonunda arkadaş isteyip istemediğiymi ve birdenbire muhtaç mı oldum? Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Ayrılmış birkaç hafta oldu ve Émilienne hala ilişkisinin yasını tutuyor. "Sorun bende mi? Sorun ben miyim?"

"Hayır, tabii ki sen değilsin.

"Erkeklerle *işim bitti*.

"O senin için doğru kişi değildi, Em. Bu arkadaşım için defalarca gündeme geldi. Ona muhtaç denmiyorsa, ilgisiz, kopuk deniyor - bu hiç mantıklı değil.

Garson kremalarımızla geliyor, Émilienne'e bir bakış atıyor ve üzüntüsü bulaşıcı olabilirmiş gibi kaçıyor. Garson bir tabak renkli makaronla geri dönerken Émilienne'i kahvesinden bir yudum alması için cesaretlendiriyorum. "*Excusez moi?*" diyor. "Bunlar sizin için.

Émilienne ona bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. 'Ama biz sipariş vermedik...'

"*Gratuit*. Geldiği gibi hızla uzaklaşır. Ah, Paris, kırık bir kalbin fark edildiği ve bir yudum şekerle onarıldığı şehir. En azından geçici olarak.

"Gördün mü? Ben de diyorum ki. 'Etrafta bir sürü iyi adam var. Her gün, pazarda sattığım mektuplarda en içten, en zor kazanılmış aşk hikayelerini okuyorum. Elbette, gerçek aşk zor olabilir, ama dışarıda bir yerde, size söz veriyorum. "Vazgeçemezsin.

Émilienne bana yorgun bir gülümseme veriyor. 'Aşk mektupların başka bir çağdan, Lilou. Geçmiş yılların güzel hatıraları olsalar da, bugünlerde hayat öyle değil. Bu tür aşklar geçmişte kaldı. Sinirli bir şekilde iç geçirdi.

Karanlık bir fikir şekillenirken 'Belki, belki de değil' diyorum. Kayıp aşk mektubu yazma sanatı ve ağır ağır ilerleyen romantizm cevap olabilir mi?

Bir insana sadece sözleriyle aşık olabilir misiniz? Saint Ouen Bit Pazarı'ndaki Marché Dauphine'deki tezgahımda bulunan aşk mektupları destelerine göre, aşık olabilirsiniz. Bu mektuplar geçmişin kalıntıları olabilir ama bu, bu tür bir aşkın artık var olmadığı anlamına gelmiyor. "Köşede ne olduğunu asla bilemezsin, Émilienne.

Arkadaşım genellikle bir enerji yumağıdır; erken yatıp erken kalkan, yoga yapan ve vücut ağırlığına *sufle* yediği ve bunu *bir demi-bouteille* Sancerre ile yıkadığı günleri dengelemek için inzivaya çekilen tiplerden biridir, ancak bu son ayrılık onu gerçekten etkiledi. Genelde parlak olan teninin, sanki kendisi için yaptığı tüm iyi şeylerden vazgeçmiş gibi solgun olduğunu görmek zor. Hepimiz o yollardan geçtik. Dört litrelik bir kova dondurmaya yiyip bitirdik ve acımızı hafifletmek için bir şişe kırmızı şarap içtik. Ama Émilienne bu son ayrılıktan kurtulamıyor gibi görünüyor. Uyumlu olmadıkları gerçeğinden ziyade kendini suçluyormuş gibi hissediyor.

Sanırım bir dizi benzer erkekle çıkmaktan, ona aynı türden şeyler söylemekten kaynaklanıyor. Her seferinde eleştiri. Ve anlıyorum. Flört geçmişim pek parlak sayılmaz. Biz şanssız aşık tipler yanlış erkekleri mi seçiyoruz, yoksa sadece yanlış yoldan mı gidiyoruz? Belki de aşkı bulmak için kullandığımız yöntemi değiştirmemiz gerekiyor, çünkü ikimiz için de işe yaramadığı açık.

Eşleşebilir miyim

Émilienne mükemmel erkekle mi? Her zaman sağlık delillerini, düzenli spor salonu olan erkekleri seçer. Çok dar kıyafetler giyen ve yeşil sebze alımına takıntılı rutinler. Bu erkekler onu hak ettiği şekilde takdir etmiyor gibi görünüyor. Daha çok onu bir kayak günü ya da aynı derecede çılgınca bir şey için ayağa kaldırıyorlar. Sürekli aynı tip erkekleri seçiyor. Aşk konusunda hepimiz aynı hataları tekrar tekrar mı yapıyoruz? Onu tutkulu bir adamla hayal ediyorum.

egzersiz rejimi ama Paris hayatı. Kültürlü ama gösterişçi değil. Ara sıra eğlence düşkünü ama Bir ya da iki gün doğumunu izlemek için erken kalkmayı takdir eder. Ruh hali onu etkilediğinde sabahın erken saatlerinde koşu yapmaktan mutludur, ancak Pazar günü geç saatlere kadar yatakta kalıp gazeteleri dağıtmaktan ve bolca tembel öpücükten de aynı derecede mutludur.

Émilienne'in sevillebilirliği hakkında basmakalıp sözlere değil, kanıtı ihtiyacı var. Daha da önemlisi, ruh eşini bulmak için standartlarını düşürmek zorunda olmadığını bilmeye ihtiyacı var. Ama böyle bir şeye inanmasına yardım edebilir miyim? Benim de ilişkiler konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Émilienne'in Cupid'in okunu fırlatmasına ve kendisi için asla seçmeyeceği türden bir erkeği tuzağa düşürmesine ihtiyacı var. Bunu yapabilir miyim?

İş mi? Paris Aşk Tanrısı olabilir miyim?

* * *

O akşamın ilerleyen saatlerinde, ben çöpçatanlık fikrim üzerine düşünürken yağmur apartmanımın pencerelerine yandan vuruyor. Sosyal medyada düşüncesizce gezinirken şok ayrılıklar, hızlı boşanmalar veya garip flört uygulamaları karşılaşmaları hakkında daha fazla gönderi keşfediyorum. Otuzlu yaşlardaki bazıları için aşk neden mesafe kat etmiyor? En iyi erkeklerin hepsinin şimdiye kadar evlenmiş olduğuna dair genel bir korku var ve Dışarıda kalan, arkadaşları tarafından tuzağa düşürülen ya da uygulamaları kullanan kişileri bulmak için zaman daralıyor.

Arkadaşlık uygulamaları arkadaşlarımdan aşkı bulmasının başlıca yolu ve pek çok insan için işe yarıyor, ancak benim için değil. Onları bir süre denedim ama buluşma tarzı biriyle tanışmak için uzak durdum. Bir kız hayal kurabilir, değil mi?

İnternette görebildiğim kadarıyla aşkın kurallarını aynı derecede şaşırtıcı bulan başkaları da var. Bu sadece Paris'e özgü de değil - bazı İngiliz arkadaşlarım da aynı zorluklarla karşı karşıya.

Peki ya başka bir seçenek olsaydı? Diğer yolları denemiş ama işleri yavaştan almak isteyen yalnız kalpler için bir çöpçatanlık sitesi? Tanışmadan önce mektuplaşarak birbirlerini gerçekten tanırlar, böylece birkaç ay içinde sönüp gitmeyecek sağlam bir temelleri olur. İşe *yarayabilir*.

Eşler telefon numaralarını değil, posta kutularını değil tokuş ederler. Fotoğraf göndermek yerine mektup gönderirler. Birbirlerini sadece kelimelerle tanıırken gizemli kalması için sadece adlarını ve ne iş yaptıklarını ya da hobilerini paylaşırlar. Doldurabilirler

Kendileri hakkında, onlara uygun bir eş bulmama yardımcı olacak anketler.

Bu fikrin ete kemiğe bürünmesi gerekiyor ama ya işe yarasaydı? Ya Émilienne ve onun gibi pek çok kişinin gerçek ve kalıcı aşkı bulmasına tek başıma yardım edebilirsem?

Aştan vazgeçmiş ya da aşkın kendilerinden vazgeçtiğini düşünen kişiler için özel bir çöpçatanlık hizmeti geliştirebilirim. Émilienne gibi, benim gibi, günümüzün modern aşklarını bulan bekarlar için tasarlandı.

Bir sürü karışık sondan sonra romantizmde yol bulmak zor.

Notlar alırken, Paris Cupid'in olmasını istemediğim şey için ilham kaynağı olarak flört dünyasındaki kendi mücadelelerimi kullanıyorum. Ben kalbi açık bir romantığım ve kendimi sürekli gerçekle

sahteyi ayırmak zorunda kalmaktan yorulmuş buluyorum. Artık eski moda kur yapma diye bir şey yok. Hepsi harika

Tanışmak, münhasır olmamak için o kadar acele ediyorlar ki, zaman zaman bağlılık göstermedikleri ve sadece gündelik bir ilişki istedikleri için bir şeyler sona erdiğinde, bu durum insanı biraz sönük bırakma eğiliminde oluyor.

Diğer hayatımda bit pazarında tüccarlık yapıyorum. Aşk mektupları, günlükler, geçmişten gelen efemeralar satıyorum. İşte gerçek aşk burada ortaya çıkıyor. Geçmiş zamanlardan zarif düzyazılarla kapsamlı vaatler yazan erkekler, karşılıklı hayranlıklarını ilan eden kadınlar. Geçmişten gelen bu çiftler, kalın parşömenler üzerine kaleme alınmış sözcükler aracılığıyla her zaman yavaş yavaş aşık oldular ve hatıraları zamanın testine dayandı. Neden ben de eşlerim için böyle bir romantizmi yeniden yaratamıyorum?

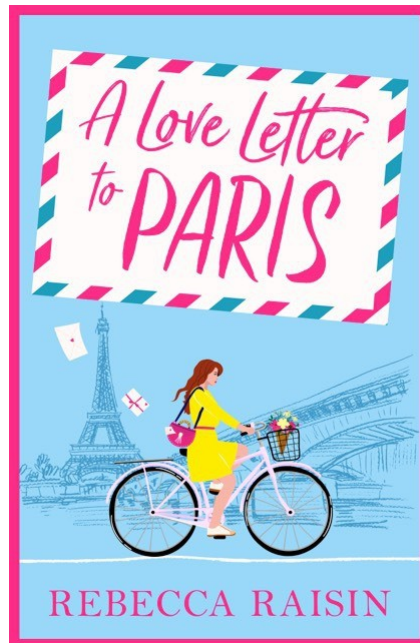
Gelecekte bu tür aşk mektuplarına sahip olamayacağımız düşüncesi beni hep rahatsız etmiştir çünkü günümüzde yazışmaların çoğu dijital ortamda yapılıyor. İş geçmişe bakmaya geldiğinde e-posta pek işe yaramıyor.

Paris Cupid, el yazısı aşk mektuplarının kayıp sanatını geri getirerek bu adaletsizliği giderecek. Eşleşmelerim, sağa kaydırmaya veya Netflix'e gerek kalmadan yavaş yavaş yanan bir romantizme katılacak ve rahatlayacak. İlk hedefim Émilienne'nin aşka yeniden inanmasına yardımcı olmak olacak.

Web sitesini kurmak, anketi yazmak, eşleşmeler için kurallar ve gereklilikler ve müşteri bulmak için reklam yapmak da dahil olmak üzere işi kurmak ve yürütmek için yapmam gereken her şeyin ayrıntılı bir listesini yapıyorum. Planım Paris Cupid'i özel kılmak ve yalnızca gerçekten aradığını bulan kişileri kabul etmek.

Anonim olarak, Paris Cupid için bir reklam kisvesi altında, Émilienne'e ücretsiz bir tanıtım teklifiyle e-posta gönderdim ve sonra onun gibi başkalarını bulmak için yola çıktım. Aşkın yara bere içinde bıraktığı, temkinli ve terk edilmiş insanlar. Tıpkı benim gibi insanlar. Ben yürüyen bir flört felaketi hikayesiyim, bu yüzden gerçek aşk sırasında ne yapılmaması gerektiği hakkında epeyce bilgim var. Aşk Tanrısı olduğum gerçeğini gizli tutmam gerekecek. Bir ay önce markette evli adamın karısıyla yaşadığım *skandalın* etkisinden hala kurtulamadım. O sırada çıktığım adamla.

Umarız bu özel alıntıyı beğenmişsinizdir. *Paris'e Aşk Mektubu*'nu aşağıdaki resme tıklayarak satın alabilirsiniz.

TEŞEKKÜRLER

Editörüm Isobel Akenhead'e teşekkür ederim. Bu hikayeyi çok daha büyük ve cesur yaptınız. L. L. ve C. başlığı için verdiğiniz tavsiye hikayeyi çok özel kıldı. O sonda hâlâ gözlerim doluyor. Boldwood ekibine en içten teşekkürlerimi sunarım. Ve redaktörüm Jennifer Davies ve düzeltmenim Paul Martin'e, inanılmaz çabalarınız için teşekkürler. Gördüğüm en zeki pazarlama sihirbazı Niamh Wallace'a sesleniyorum. Nia Beynon ve Amanda Ridout, siz süperstarsınız.

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma çok teşekkür ederim. Her birinizi ayrı ayrı takdir ediyorum. Çevrimiçi sohbetlerimizi seviyorum ve birlikte kitaplar, hayat ve aradaki her şey hakkında sohbet etmek için destekleyici bir ortam yarattığımız için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Ve aileme. Sizler en iyinin de iyisisiniz. Siz olmasaydınız, hızımı koruyamazdım. Teşekkürler, efsaneler.

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Raisin, güneşli Perth, Avustralya'daki evinden iç ısıtan romantizm yazıyor. Kahramanları genellikle ilginç tiplerden oluşuyor ve kitapları genellikle egzotik yerlerde geçiyor, böylece okurları haftanın her günü koltuklarında seyahat edebiliyor. Kasları kadar beyinleri de olan muhteşem kahramanlar hakkında yazmanın tek dezavantajı, onlara aşık olmaktır - iyi ki kurgusallar. Rebecca, kendinizi arkadaş olara k görebileceğiniz karakterler, ilişkilere önem veren ve gerçek, hayatta bir kez yaşanan aşka inanan büyük kalpli insanlar yazmayı hedefliyor.

[Haberler, yarışmalar ve gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için Rebecca Raisin'in posta listesine kaydolun.](#)

Rebecca'yı sosyal medyada buradan takip edin:

REBECCA RAISIN TARAFINDAN DA

Paris'e Bir Aşk Mektubu

Little Paris Hotel'de Noel

LOVE NOTES

Love

IN EVERY CHAPTER

TÜM ROMANLARINIZ GERÇEK
OLUYOR!

KADIN ROMANI VE KADIN
KURGUSUNUN EVİ

SAVAŞ NİN G:

MAYIS SPICE İÇERİR

HABER BÜLTENİMİZE
KAYDOLUN

<https://bit.ly/Lovenotesnews>

Boldwood

Daha fazlasını www.boldwoodbooks.com adresinde
bulabilirsiniz.

Bizi takip edin
BoldwoodBooks
@TheBoldBookClub

Haftalık bültenimize kaydolun
fırsatlar bülteni

İlk olarak İngiltere'de 2024 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından

yayımlanmıştır. Telif Hakkı © Rebecca Raisin, 2024

Kapak Tasarımı Alexandra Alden

Kapak Fotoğrafi: Shutterstock

Rebecca Raisin'in bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hem açıklayıcı hem de alıntılanan telif hakkı materyallerine atıfta bulunarak gerekli izinleri almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksiklikler için özür dileriz ve aşağıdakileri yapmaktan memnuniyet duyarız
gelecekteki herhangi bir baskıda uygun teşekkürleri yapmak.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Ciltsiz

ISBN 978-1-83533-510-9

Büyük Baskı ISBN 978-1-83533-511-6

Ciltli ISBN 978-1-83533-509-3

Ebook ISBN 978-1-83533-512-3

Kindle ISBN 978-1-83533-513-0

Audio CD ISBN 978-1-83533-504-8

MP3 CD ISBN 978-1-83533-505-5

Dijital ses indirme ISBN 978-1-83533-507-9

Boldwood Books Ltd
23 Bowerdean Street
Londra SW6 3TN
www.boldwoodbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.